

Topyekün savaşla halkı teslim alamazsınız

■ Bugün oligarşinin temsilcilerinin ağzından tek bir söz dökülüyor: "Topyekün savaş". Doğan Güreş "Savaş her yerde sürecektir" derken, Demirel ve İnönü de buna katılıyor. İç savaşta müdahaleyi artırıyorlar. İstanbul'da polislerin cenaze töreninde "Törene gelmeyen Türk değildir" diyecek kadar halkı düşman ilan edecek noktaya geldiler. Terör ve psikolojik savaş yoluyla insanların beyinlerini teslim almak istiyorlar. Bunu başaramayacakları açık. Halka karşı sürdürdükleri bu savaşta her geçen gün daha fazla batacaklar.

■ Oligarşinin giderek derinleştiği bu savaşa karşı halk güçleri hazır olmalıdır. Saldırıların karşısında halkların kardeşliği ve ortak mücadelesi ile set oluşturmamız. Düşmanın kural tanımadığı, her türlü aşagılık yöntemi kullandığı bu savaşta halkların özgürlüğünü savunmanın yolu birleşik halk hareketini yaratmaktan geçmektedir.

Diğer kayıpları da açıklayacaksınız

- Kayıp aileleri acıları ve öfkeleriyle işkencecilerin, cellatların yakalarına yapıştılar. "Kaybedenler" önceki kadar rahat değil artık. "Bizde yok", "Biz almadık" dediklerini günlerce sonra da olsa kabullenmeleri, sıkıştıklarını ve ne kadar güçsüz olduklarını gösteriyor. Semih Genç, Mustafa Atalay, Celal Meral, Ziya Ulusoy, Mehmet Üstündağ, Fatma Kuraner "kayıp"tı. Halk kapılarını dayanınca, yüzleri iyice açığa çıkınca açıklamak zorunda kaldılar.
- Semih Genç için 12 Kasım'da, Mustafa Atalay için 14 Kasım'da gözetim izni alındı. Oysa onlar günlerce önceden polislin elindeydi. Bu, keyifliğin, gözaltına alınanların hiçbir yasal güvencesinin ve can güvenliğinin olmadığının kanıtıdır. "Hukuk devleti" boş sözdür. Uygulanan kontrgerilla hukukudur.
- Kaybetmek için "bizde yok" dediklerini açıklamak zorunda kalmaları, halkın gücü karşısındaki güçsüzlükleridir. İktidarın infaz-imha-kayıp politikasını geriletmenin yolu halkın evlatlarını sahiplenmekten, fişizmin kapılarını dayandırmaktan, işkencecilerin yakalarına yapışmaktan geçiyor.

Neden insan hakları arıyorsunuz? Onu siz yok etmediniz mi?

■ Kontrgerillaların, işkencecilerin, insan haklarını gözaltında kayıplarla, işkencecilerle ve infuzlarla ayaklar altında çiğneyenlerin "İnsan hakları nerede?" diye sormaya hakları yoktur.

■ Devrimcilerin cenaze törenlerine mezarlıklarda dahi izin vermeyenler, cenazeye katılan 70 yaşındaki anaları bile karakola doldurup, işkenceden geçirenler, tutuklatılanlar kendi cenazelerinde, yolları, caddeleri kesip, cenazeye katılma çağrılarını yaparak, terör estiriyorlar. Halkın devrimcilerin cenazelerine büyük bir gönüllülikle, bedelleri göze alarak katılması hazmedemeyenler, kendi cenazelerine halkı zorla katmaya çalışıyorlar. Başaramazlar. Halk zalimleri, işkencecileri, kondusunu yakanları, grevleri kıranları, evlatlarını yok edenleri hiçbir zaman desteklemeyecek, hiçbir zaman affetmeyecektir.

Faşizmin "demokrasisi"

Yaşanan çatışmada bugün halk açık bir şekilde devrimcilerin yanında büyük kitleler halinde yer almıyorsa, bu devletin zorundan dolaydır, onun devleti desteklediğinden dolayı değil. Ancak devlet buna tahammül göstermeyip halka saldırarak onu politize ettikçe, halkın hareketleniş hızlanacaktır.

Bundan 40 yıl kadar önce, Amerika'dan dolarları ve deniz kuvvetleri vasıtasıyla dünyanın geri bıraktılmış ülkelerine yollanan postalli demokrasi, bugün kart bir ihtiyar olarak halklara karşı vahşetini sürdürüyor. Amerikan dolarlarının bu ucube demokrasileri, CIA hamiliğinde dünyanın her yerinde benzer örnekler sergiliyorlar. Demokrasinin dışında hepsinin ortak bir dili var ve birbirlerini çok iyi anlıyorlar. Birbirlerinin deneyimlerinden yararlanıyorlar.

Geçtiğimiz hafta içinde Pakistan'da burjuva muhafazakarı Ben-nazir Butto, seçimin yinelenmesi talebiyle, Ravalpindi'den başkent islamabad'a yürüdüğünü açıkladı ve halkın kendisini desteklemesini istedi. Pakistan demokrasisinin paşaları, kendisi de bir Amerikan demokrasisi savunucusu olan Butto'nun seçim ve bunun için yürüyüş çağrısına kendi anladıkları dilden cevap verdiler. Butto, halkı isyana teşvik nedeniyle tutuklandı, 5 gün içinde tam 17 bin kişi gözaltına alındı. Ravalpindi ve islamabad şehirleri ve bu iki şehir arasındaki 15 kilometrelik yol ve çevresi askeri işgal altına alındı. Seçim isteyene zindan kapısının gösterildiği bu yerde, Pakistan yöneticileri, karışıklık çıkarmak isteyen 1285 teröristin tutuklandığını açıklıyorlardı.

Nasıl bir fikir sahip olursan ol, eğer iktidarı hoşuna girmemişsen, "terörist" olmanda bir beis yoktur. Ötüne geleni terörist ilan edince, onlara istediğin gibi davranma hakkına sahip oluyorsun. Postalli demokrasinin paşaları böyle düşünüyorlar. Bu nedenle, kavramları yeniden şekillendirmek hiç de çöküngele değil.

Faşist rejimlerine demokrasi adı koyanlar, kavramları tersyüz edip içini boşaltmada usta olmuşlardır artık. Öyle yapıyorlar; madem ki dünya ülkedeki insan haklarıyla çok ilgileniyor, o zaman kurarsın bir insan hakları bakanlığı ve dünyaya "Bak biz insan haklarına ne kadar önem veriyoruz, insan hakları bakanlığımız bile var." dersin ve kurtulursun... İnsan hakları bakanının görevi anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmak olması gerekirken, o gider devletin güvenlik güçlerinin gerçekleştirdiği bir infaz operasyonunda hem seyirci, hem de operasyonu gerçekleştirenleri aklısıyla olur. İnsan hakları ihlallerinin insan hakları bakanı olduğu yerde, yüzlerce kişinin katledilmesinden sorumlu bir faşist de, Medis'in insan hakları komisyonunun başına geçer. Halkın gözünde iyi ve olumlu olarak görülen değerler, böylece ilericilerin, devrimcilerin elinden alınmış olur. Kavramların bu şekilde yazıştınmasıyla, kendilerini vuran silahları etkisizleştiriyor düşümsüzlendir.

Son günlerde Türkiye'de çok sözü edilen bir yargı reformu var. Diğer bir deyişle, ceza yasasında yapılacak değişikliklerin ifadesi etmekte. Reform olarak övülüyor. İktidara gelirken demokratikleşme sözleri verenler, faşist uygulamalarına ne ad verirlerse versinler, cinayet cinayet olarak, alçaklık alçaklık olarak kalacaktır. Yargı reformu dedikleri yeni faşist düzenleme, ceza mahkemeleri usulünde Türkiye'yi daha da geriye götürmektedir. TC kongreleşti, siz adına ne dersiniz deyin, ama sonuçta benim dediğim çıkarın yeter, diyor. Her şey göz önünde olup bitmektedir. Bir kere CMUK (Ceza Mahkemeleri Usul Kanunu) sorunu, yapılamadık usulsüzlükler nedeniyle devrimciler tarafından gündeme getirilmiş olmasına karşın, kamuoyundaki vicdani rahatsızlığı gidermeye yönelik bu yeni düzenlemeleri halkla alay etmekten başka anlama gelmiyor.

Yasada çok cüzi düzeyde yapılan, iyileştirme olarak nitelenebilecek düzenlemelerde devrimciler dışarda tutuldu. DGM ve sıkıyönetim mahkemelerinin görev alanına giren suçlarda, tutukluluk, salıverme, sanığa haklarını okuma, avukat seçme ve avukata serbest görüşme ile ilgili maddeleri uygulamayacak denilerek, sorunu gündeme getiren devrimcileri, siyasal suçlar kapsamında olumluluk denilebilecek kırınıtlardan dahi yararlanılmayacaklar.

Terörle Mücadele Yasası'nın sanıkların gözaltı sürelerinin 15 güne kadar uzatılabilemesi maddesinde değişiklik yaparak bu süre düşürülecekti, fakat her zaman olduğu gibi, Demirel iktidarı tam tersini yaptı. Bu gözaltı süresi 3 aya uzatıldı. Gözaltı ve gözaltına alma kavramlarının yerine, bu kez "gözlem" ve "gözlem altına alma" türü saçmalıklarla gerçekleştirilen gözaltı süresinin sadece 3 aya uzatılması, diğer taraftan süreler halinde izin alınarak yapılabilecekti.

Demirel, her boyutta 12 Eylül'de geride bırakmak azminde.

Şeffaf karakollar birer işkence ve cinayet merkezleri haline gelirken, okullar da karakollara dönüştürülmüş, eğitim yerine ilkokul öğrencilerinin gözleri önünde işkencelerin yapıldığı merkezler haline getirilmiştir. Okulunu işkence merkezi haline getirdikleri ilkokul öğrencilerini panzer tekerlekleri altında ezmek de, onların yeni marifetleridir. Eğer biri çocuk ezmisse tutuklanı, ezen kişi ailesine baş sağlığı diler, üzüntülerini bildirir, cenaze masraflarını karşılamak ister vb. Ama bunların hiçbir amacı, Armutlu'da çocuğunu ezdikleri aileyi gözetlince aldılar, küçük çocuğun cenazesini kaçırdılar, zorla memleketine gönderdiler, orada gömdürdüler. Suçları, suçlarını gidemeyen bir yolu olarak bütün bunları yapmakta çekinmediler.

Armutlu'da ezdikleri çocuğun cenazesini zorla memleketine çıkarırlar, aynı gün cezalandırılan polislerin cenaze törenleri için kampanya başlatırlar. Vallerinin ağzından bütün istatistiklere ve katliama ve bayrak getirme çabası yaptılar. Tören devletin devrimcileri ve halka karşı bir gövde gösterisine dönüştürmeye çalıştılar. Diyarbakır'da silahlarıyla sağa sola ateş edenler, İstanbul'da saldırganlaştılar. Gazete bayirlerinden sol yayıncıları toplayıp, hailerinden hoşlanmadıkları insanları gözaltına aldılar, elleri cebinde dolayıyor diye insanları dövdüler. Devlet tam bir faşist parti gibi hareket etmektedir. Halkı safıyaştırıyor. Bu safıyaşmadan kendisinin kârı çıkacağını hesaplıyor, ancak kendi kazdığı kuyuya kendisi düşecek. Son cenaze töreninde bütün İstanbul'u "Cenaze törenine gelmeyen Türk değildir" diyerek tehdit etmelerine karşın, toplayabildikleri insan sayısı onların halk desteğinin de, nereye doğru gittiklerinin de göstergesidir. Bütün polisleri, polis ailelerini dahi cenaze törenine getirmek isteyen kongreleşti şeffafları, sivil faşistlerin bütün güçlerini cenazeye yığmalarına rağmen, 20 bine yakın polis, bir o kadar da işbirlikçisinin bulunduğu 10 milyonluk İstanbul şehrinde, insanları zorla cenazeye kattıkları halde topladıkları insan sayısı onlar için hayal kırıklığıdır.

Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi, halkı provoke etmeye çalışıyorlar. Devrimcilere yönelik olarak kıskırtmak istedikleri halka, bu amaçlarına ulaşmak için zor uygulamakla, kaybeden onlar olacaktır. Yaşanan çatışmada bugün halk açık bir şekilde devrimcilerin yanında büyük kitleler halinde yer almıyorsa, bu devletin zorundan dolaydır, onu devleti desteklediğinden dolayı değil. Ancak devlet buna tahammül göstermeyip halka saldırarak onu politize ettikçe, halkın hareketleniş hızlanacaktır.

Politikada Bu Hafta

"Bayrağa" sarılmak sizi kurtaramayacak

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

Oligarşi halkı karşı açtığı savaşın capını büyütmeden başka çıkar yol bulamıyor. "Topyekün savaş"ın anlamı kâfâlarda her geçen gün daha da netleşiyor.

29 Ekim'de her eve bayrak kampanyası başlatarak "as-mayan bizden değildir" mesajını veren İstanbul Valiliği, polis cenazelerinde milliyetçiliği-sovenizmi daha da kö-rükleyerek halkı başlattıkları "topyekün savaş"a göre saf-laştırmaktan medet umuyor. Bu kez "bayrağı kapıp ce-naze törenine katılmayamı" kendilerinden saymadığını ilan edecek kadar acizleşiyor.

Milliyetçi duygulanı sömürerek, şovenizme sarılarak halkı "bizden", "bizden değil" diyerek safılaştırmak kont-rgerilannın bugün öne çıkan taktiğidir. Bu işe Kürt-Türk düşmanlığıyla başlayan kongreleşti, şimdi halkı doğrudan safılaştırmak istiyor. "Bizdensiniz" ya da "Düşmanımız-sınız!"

Bu "halk desteği" demagojilerinin de iflâsı anlamına geliyor. Oligarşi çözümsüzdür. 12 Eylül öncesi kendisini büyük tehlikelerle karşı karşıya bırakan, düzenini ve ikti-darını sarsan taktiklere sarılmak zorunda kalışı bunun ifa-desidir. Bu oligarşinin iç savaşta müdahalede, devrimi ve ulusal mücadele karşısına güç çıkarmada başka alternatif-inin kalmamasının sonucudur. "Topyekün savaş", "sıra içerde" tehditlerinin İstanbul'daki yansması budur.

Halkı arklarına alma umudu kalmayanların, sonuçta başıvuracağı tek çözüm yolu budur. Dini ya da milliyetçi duyguyu ve düşünceleri körüklemek, halkın arasına bu de-magoji ve yalanlarla düşmanlık tohumlan ekmeektir. Tabii ki, bu savaşta giderek daha fazla sivil faşist cetelere ihti-yaç duyar hale geliyorlar. "Türk olan bayrağı kapıp gelsin" mesajının ardından, cenazeye katılanların "Polis Ülkücü El Ele" sloganlarını sık sık atmaları bunu gösteriyor. Kürt-lere saldırıları sivil faşist ceteler giderek daha fazla kont-rgerilannın yaratmaya çalıştığı şovenizm dalgasının vurucu güçleri haline geliyorlar.

Oligarşinin bugün elindeki en önemli koz, şoven-milli-yetçi düşünce ve duygulardır. Bugün ve gelecekte oligarş-nin ideolojik gönderinde dalgalanacak bayrak şovenizm-dir, milliyetçiliktir.

İster dini, isterse milliyetçi duyguyu ve düşünceleri stüm-rüp körükleyerek olsun, halkı safılaştırmak oligarşi için iki ucu keskin bıçaktır.

Bu devrimci ve ulusal mücadeleyi bitirmek üzere ol-duklarını değil, onlara baş edemediklerini, halkla bağ-larının sıklaşmasını önleyemediklerini kabulüdür. Yoksa kendilerini vuracak silaha dönüşme tehlikesi taşıyan ve 12 Eylül öncesi kendilerine kabuslar gördüren halkı bölme ve birbirine düşürme taktiklerine denize düşen yılanı san-dığı gibi sarılmazlardı.

Oligarşiyi tüm güçlerini seferber etmek pahasına halk-lara ve devrimcilere karşı saldırıya zorlayan neden, geli-nen aşamada yaşadığı çözümsüzlük ve acizliktir. Bu öyle bir caresizlik, çözümsüzlüktür ki, oligarşiyi seferber ettiği tüm güçlerin başarısızlığı halinde yıpranmamış, taze bir güçten yoksun kalmayı da göze aldığı bir saldırıya zorla-maktadır.

Devrimci için her şey açık ve nettir. Çözüm yolları da bellidir. Oligarşi şovenizme sarılarak bir yerde devrim-cilerin işini kolaylaştırıyor. 12 Eylül öncesi olduğu gibi, oligarşinin şovenizm ve milliyetçilikle safılaştırma taktiği kendisini vuran silaha dönüştürülebilir. Bu devrimcilerin elindedir.

Faşizmin "topyekün savaş"ma, kirli savaşa karşı halkı safılaştırmak ve cepheleştirmekten iç savaşta olgunlaştı-rılmaktan başka yol yoktur. Çünkü devrimci iç savaş, oligarş-nin "çözümlerinin panzehiridir.

İç hareket iç savaşı derinleştirmektedir

MGK karar verdikten sonra iş bitiyor. İtirazlar, tartışmalar, eleştiriler sadece görüntü oluyor. MGK'nın kararı Meclis'e geldi mi evelense gevulse de onay alıp yürütlüyor. Bir yerde MGK'nın meclisi, karar onay mercii demek pek fazla bir şey değıştirmiyor. Yine g n rce önceden olağanüstü hale tepkiler, eleştiriler başladı, ama MGK evet dedikten sonra Meclis'te parmaklar yine MGK'nın istediği gibi kalktı. "Devlet tarafından ortaya konan ve uygulanmakta olan stratejiye uygun olarak..." Olağanüstü Hale devam denilince Meclis'te onaylanarak 4 ay daha uzatıldı. Olağanüstü Hal devletin Kürdistan politikasının olağan hali noktasına geldi. İktidara gelmeden önce "Olağanüstü hal olağan hale geldi. İktidara gelince kaldıracağız" diyenler, olağanüstü hale çabuk aşıldılar. Bu kez olağanüstü hali olağan hale getirmek  on  onlar elerinden geleni yapıp kamuoyunu ikna etmeye, olayları kendi istedikleri gibi yorumlamaya çalışıyorlar. Muhalefet de iktidarı d n kendi söyledikleriyle vurarak politika yapıyor. Sonuçta iktidarda olsunlar muhalefette olsunlar söyledikleri önem tasıymyor. C nk   lkenin Kürdistan politikasını da partiler ve parlamento değil, MGK oluşturuyor. 18. sayımda, MGK kararının ardından, "Geride bu kararın h k metide giderek bakanlar kurulunda kabul edilmesi ve milletvekilleri tarafından onaylanması kalmıştı. Bu da işten sayılmayacağına çok MGK olağanüstü hali dört ay daha uzatılmış oldu." demiş olmamız bir öngörü değildir. Artık ülkenin ger ek ili böyle gerektiriyor. Oligarş Kürdistan'ı ne kadar tünelin ucu gözüktü, işi bitiriyorz dese de olağanüstü halsiz y nemiyor. Zaten  lke bütününde iç savaşa göre  rganlı olma programının içinde olağanüstü hal de var, siyasetin de. Topyek n savaş boşuna telaffuz edilmiyor. Devlet açık savaş hali içindedir. Kürdistan'daki gelişmelerin cepheden gelen haberler gibi verilmesi bile bu durumu yansıtır. Halka savaş açmış bir hükümetin olağanüstü hali s rd rmeinden, hatta 'geriense siyasetinde de başvururuz' gerekmesinden doğal bir şey olamaz. Doğal olmayan MGK'nın bir dediğini ki etmeyen bir h k metten demokratikleşme ve reform bekletimsidir.

Partiler de, Meclis de "topyek n savaşan ayrıntı bir unsur, demokratik vitni olduğunu gösterdiler. Tabii ki bir şeyler söylene ihtiya ı duydular, "Halledin de nasil hallederseniz öyle halledin", "Ne istiyorsanız vermeye hazırız." Kendilerini kontrollemlerin emir ve komutasına teslim etmiş olanlar için yapacak fazla şey yoktur. Olağanüstü halin uzatılması topyek n savaşın bir parçasıdır.

"İç Harekat" Tehdidi

Devlet b g n, gerek başbakanlarının, içişleri bakanlarının, gerekse de genelkurmay başkanlarının ağzından sürekli olarak "i  hareket" tehdidini savurup duruyor. Psikolojik savaşı olanzı hıızla sürdürüyor. Güney Kürdistan'daki harekat "zafer", "dışarda iş bilirdik" diye gösterenler, savaşın psikolojik yanına ağırık verenler, şimdi de aynı işi  e dönük yürütüyorlar. Dıştan beslenen gerillanın kaynağını kestiklerini, şimdi içerde kurtacaklarını açıklayarak psikolojik-moral üstünlüğü elde tutmak istiyorlar. Savaş önce kafalarda kazanmak için, dışarda

kolay "zafer" kazandıklarını şimdi de içerde aynı kolaylıkla "zafer" kazanacaklarını sürekli tekrarlıyorlar, "i  hareket" diye sürekli korku yaydıkları şey içerde de psikolojik moral durumlarını g c lendirme hedefliyor. "i  hareket"la b g ne kadar uygulayageldikleri politikaya ekle-dikleri yeni olan şey, psikolojik savaşın kendisine dönük etkisidir. Ellerinden geleni zaten eksiksiz yaparlarken "i  hareket" deyip fazladan ne yapabileceklerdir? Hedefleri gerillayı halkları yalıtmaaktır. Onun için gerilladan önce psikolojik savaşla halkı etkisiz kılmak istiyor. Okun ucu Kürt halkına çevrilmiştir. "Denizi kurutmak" gerillayı kitle deşteğinden mahrum etme politikası bütün hıızla s mektedir. Hangi i  hareket? şimdiye kadar yapılanlar i  hareket değil miydi? Yapacakları daha ne kaldı? şim k,  ukurca, Kulp ve Cizre zaten s mekte olan i  hareketin parçasından başka bir şey değildir. Daha yeni Cizre'nin Hilber ve ş h Köyleri, Cudi Mahallesi, Varto'nun şehir merkezi, Diyarbakır'ın Kaledibi, Boğazk y , Batman'ın Karşıyaka, şim k'ın Hilal Nahiyesi, Marid n'ın Ahmetli Köyü, daha pek  okleri devletlin silahlı g c leri tarafından taranıp, bombalanıp, boşaltılmıştır. i  hareket dedikleri iç savaş Kürdistan'da yıllardır sürüyor. Güney Kürdistan'daki havanın verdiği etkiye iç savaşa müdahaleleri biraz daha boyutlanacak, daha çok kasaba topa tutulup boşaltılacak, daha çok köy bombalanıp insanızlaştırılacak, kontrollemler cinayetlerini daha da y oumlaştıracaktır. Kürdistan'da s mekte olan iç savaşın karakterinde değişen bir şey olmayacaktır. Devlet "iç hareket" derken sadece bu saldırıların s rec ğini, topyek n savaşı tımandırağını a ıklayıyor.

Devrimler buna hazır olmalıdır. Doğrudan Kürt halkını hedefleyecek bu saldırı sürecinde Kürt halkını yalnız bırakmamalıdır. Devrimi savaş Kürdistan'da ve Türkiye'de büyütülmesi, devletlin g c leri bölünmelidir.

TC açısından Musul-Kerkük petrolleri kışkırtıcı fakat uluslararası dengeler yönünden uzak bir hedefti. Emperyalizmin kendi yiyeceği bir şeyi işbirliklerine yedirmeye hiç de niyeti yoktur. Ama Irak i lerine seferlerde hep petrole sahip olma özlemleri taşınır. Bu kez de öyle oldu ama TC'nin yine eli boşa bırakıldı. Ama bu seferle TC oligarşisi en azından kendi sınırları çevresinde "güvenlik kuşağı" olarak adlandırdığı bir fiili tampon bölge oluşturma girişimlerini yapmış, adımlarını atmış oldu. Bunun için üründe en büyük engel Suriye ve İran'dı. Bu iki ülkeyi ikna etmek için diplomasi trafiğini hıızlandırdı, ancak onlardan onay alamasa da tarafsızlaştırma ve seslerini yükseltme noktasında ne de olsa bir şeyler elde etti. Ama bunun yanında Kürt Federe Devleti'nin yöneticilerinin kendi egemenlikleri sorununu gündeme getirmeleri bir başka problem yaratırken, Güney Kürdistan'da y r t ğ  hareketi destek ve onay veren ya da en azından sessiz kalan kimi Avrupa devletleri de "Ne zaman çıkacaksınız Irak'tan?" sorularını sormaya başlamalarıyla giderek Irak'ta daha fazla kalmaya engelleri çoğaldı.

Demokrasioluk oyununun ustası olarak faşist terörü tımandırırken, demokratikleşme sözlerini kendisine maske yapmayı ihmal etmeyen Türkiye oligarşisi

şimdi TC devleti işbirlikçi Barzani ve Talabani'yı korucubaşı olarak Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis ile g r şt r yor.

için bu duruma yeni formül üretmek çok zor olmadı. Güney sınırlarının korunması görünürde peşmergelere devrediliyor. Yeni formül "esnek sınır" politikası olarak ifade ediliyor. Bir konuda İsrail'den taktik deşiniyor. Güney Lübnan statüsüne benzer statüler Güney Kürdistan'a uydurılmaya çalışılıyor. Koruma işinin, TC oligarşisinin kesin denetimini altında peşmergelere devredilmesinin formülü üzerinde duruluyor.

Buna göre, Güney Kürdistan'ın TC sınırı boyunca ortak bir güvenlik politikası doğrultusunda korunacak. Sınır boyunca peşmergelere teslim edilecek ancak TC ordusu istediği zaman g rip çıkabilecek, karakollar işbirlikçi ile tahkim edilecek, bu doğrultuda ortak olarak yeni 60-70 karakol kurulacak, silah ve diğer ihtiyaçları açısından, TC peşmergelere her türlü yardımı yapacak. Peşmergeler herhangi bir gelişmeden TC ordusunu haberdar edecek, ordu gerekiyorsa Irak'a g rip operasyonda peşmergelere yardım edecek. Böylece TC ordusu asker ve ara erece miktarı baltı olmamakla birlikte, sürekli ve fiili olarak Güney Kürdistan'da varlığını sürdürecek. Fiili tampon bölge formülü oturtulmuş ve görüntü de kurtarılmış olacak. Irak Kürdistanı peşmergelere bırakılmış, uluslararası hukuka "saygıda" kusur edilmemiş olunacak ama, TC istediğinde bildiğini okumakla, Irak'a sefer düzenlemekte serbest olacak.

Kıscası karakollara peşmergeler, bunların çevresinde de, Talabani ve Barzani etkisi altındaki ve Türkiye'deki Güney Kürdistan'dan göç etmiş Kürtler yerleştirilerek buraları denetim altında tutulmak istenmektedir. Türkiye Güney sınırları boyunca bombaları, yakıp-yıkmaları, cinayetleriyle insanızlaştırma ve buraları korucu g hirleri, ilçeleri, köyleri ile kuşatma politikası s rd r ken, benzer bir politikayı Güney Kürdistan'da hayata geçirmektedir. Yelmezmiş gibi şimdi de, Güney Kürdistan Kürtlerine "koruculuk" görevi veriliyor.

K rd  Kürde kırdırmanın ustası olması, Osmanlı geleneklerine sadık TC oligarşisi, türlü çeşitli dengelerin arasında ayakta d rmaya  alışan KDP ve KYB'nin bu pozisyonlarını kullanarak onları bir korucu rolünde  d llandirmek ve dolaylı da olsa federe devletlerine göz

kırmış olmaktadır. Gerici-faşist bölge devletlerinin kendilerine her dayattığına boyun eğerek ayakta d rmayı politika haline getirmiş işbirlikçi Kürt liderleri, TC oligarşisi tarafından engellenmemek ve tanınmak  rnuna bu rolü reddedemiyorlar. işbirlik likle ayakta kalma "taktiği" bunu gerektiriyor.

işbirlik li meslek edinmiş Kürt liderleri ile Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis 12 Kasım'da Slep'de işbirlik li teskil etmek üzere bir araya geldiler. Cumhurbaşkanından, Başbakanına kadar pek çok devlet yetkilisi ile görüşen işbirlikçiler, yeni konumlarına uygun olarak diplomatik görüşmelerini Jandarma Genel Komutanı ile gerçekleştirmekten hiç de rahatsız olmadılar. Türkiye Kürdistan'ındaki korucu aşiretlerle de sonuçta Eşref Bitlis muhatap olup ne yapmaları gerektiğine karar veriyordu. Irak'takiler de aynı işi yapacaklarına göre muhataplarının Eşref Bitlis olmasında yadırganacak bir taraf kalmıyordu.

Görüşmelerden memnun ayrılan Eşref Bitlis, bu tür görüşmelerin s rd r lmeceğini belirterek, PKK'lı gerillaların TC sınırına en uzak bir yere,  rneğin Erbil'e yerleştirileceğini de açıklarken Irak serefisinin sonuçlarını da bir yanıyla ifade ediyordu.

Bu yeni formülün hayata geçip geçmeyeceğini zaman gösterecektir. Ortadoğu, ABD'nin bile her isteğini yapamadığı, yeni dünya düzenini bir türlü yerleştirmedeği bir bölge özellikli koruyor. Ortadoğu gibi bir yerde TC de burnunun dibi bile olsa, her isteğini yapamayacaktır. Zaten buna da ABD izin vermez. Ayrıca Irak yönetiminde Saddam'ın hali varlığını sürdürmesi bir yana, Suriye ve İran'ın, TC'nin Güney Kürdistan'daki faaliyetlerinden, henüz seslerini  ıkamassalar da, rahatsız olmaları TC için bir handikap oluyor. Tabii, TC'nin b g n için ortaya koyduğu politikalarının hayata geçmesini, bu dengelerin arasında esas olarak ABD emperyalizminin tutumu belirleyecek. Hepsi aralarında anlaşsalar da ABD'nin ne diyeceğine bakıyorlar. Ama ortada kesin bir sonuç var ki, bölgenin kaderini belirleyecek olan emperyalizm değil halklardır. Halkların milliyetçi politikalarından sınırlarak, birlikte emperyalizme ve işbirlik lere karşı savaşıdır.

DÜŞMAN KARDEŞLER BİR ARADA-İran Dışişleri Bakanı Ali Ekber Velayeti, Suriye Dışişleri Bakanı Tarık El Şara ve Hikmet Çetin Ankara'da Kürt halkının kaderi üzerine konuştular.

Ortadoğu'da Kürt halkına karşı zirve

Türkiye'nin girişimiyle önceden kararlaştırıldığı gibi İran, Suriye ve Türkiye dışişleri bakanları 14 Kasım'da Ankara'da bir araya geldiler. Toplantının iki ana konusu vardı: Birincisi, Türkiye'nin Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği hareket, ikincisi, Kürt Federe Devleti'nin ilan edilmiş olması.

Demirel, fırsat kaçırmadı. Özal'ın sık sık baş vurduğu gibi zirveyi aynı zamanda iç politikada Ortadoğu'da itibarlı olduklarını göstermek için kullanmaya kalktı. Toplantı başında, büyük devletlerin Ortadoğu'yu kendi bahçeleri gibi görmelerine karşılık, Türkiye'nin öncülüğünde bölge ülkelerinin Batı'ya "Burada biz söz sahibiyiz" mesajını ilettikleri, bunun ABD, İngiltere, Fransa gibi ülkeleri telaşlandırdığı, hatta İngiltere'nin bölgeyle ilgili olarak ABD, Fransa, İngiltere ve Türkiye'nin katılacağı bir zirve önerdiği ama Türkiye'nin buna soğuk baktığı şeklindeki yorumlarla birlikte verildi. Oysa Türkiye, toplantının hemen sonrasında dışişleri müsteşarları yoluyla ABD yetkililerine koşarak gereken bilgileri, toplantının seyrini ve sonuçları hakkında gelişmeleri neredeyse tutanaklarına kadar ilettiler. ABD'nin bölgeledeki ileri jandama kararolu rolü oynayan Türkiye'nin ABD'nin her dediğini yapmadığı, kendi bölge politikalarına göre adım attığı şeklindeki gürültülü laflar Demirel'e yitirdiği prestij ve niden kazandırma cabalarından başka bir şey değildi. Ve toplantıdan sonra koşarak ABD'ye bilgilerin aktarılmasıyla, görüntüyü kurtarmak için yaptıkları manevralarda bile ne kadar beceriksiz oldukları ortaya çıkmış oldu.

Kürt milliyetçi hareketlerinin bölgedeki devletlerce ve emperyalistlerce, diğer ülkelere karşı istikrar bozucu bir unsur olarak kullanılması öteden beri bölgede yerleşmiş bir gelenektir. Bunu kendi yaptıklarından da çok iyi bilen TC oligarşisi, Güney Kürdistan'da yurtsaver hareketi "tamezleme" hareketini sürdürürken, Suriye ve İran'ın ulusal harekete kucağı açarak onları desteklemesinden ve böylece daha büyük bir tehlike ile karşı karşıya kalmaktan duyduğu korkuyla ABD'nin icazetini alarak böyle bir işe el atmak zorunda kaldı. Bu nedenle, Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği hareketin sınırlı ve geçici olduğu konusunda her iki ülkeyi ikna cabalarına özel bir önem vererek işi böyle bir zirveye kadar vardırdı. İran ve Suriye'de bu konuda istediği gibi ikna edebildiği söylenemez. Her iki ülke de Türkiye'nin tutumuna kuşku ile yaklaşmaya devam ettiklerini yaptıkları açıklamalarda belirttiler. İran Dışişleri Bakanı Ali Ekber Velayeti bu rahatlığın daha açıkça dile getirilmekten çekinmedi. Türkiye'den ayrılmadan önce, Güney Kürdistan hareketini "bir tür egemenlik ihlali" olarak tanımladı. Ama yine de oligarşi Güney Kürdistan'a saldırısını İran

ve Suriye'ye ABD'yi de arkasına alarak kabul ettirmiş ve ulusal harekete destek olmaları konusunda ciddi bir uyarı, daha doğru deyişle tehdit savurmuş oluyor. Bu konuda ABD'yi arkasına aldığı için rahat. ABD hükümetin Çekirge Güçün süresinin uzatılmasını istersen, hareketi desteklediği jestini de göndermeyi unutmuyor. Bir yerde TC zirvede ABD'nin desteğiyle İran ve Suriye'ye güç gösterisi yapmış oldu.

Toplantıya katılmak isteyen Kürt Federe Devleti liderlerinin bu talebi ise reddedildi. "Büyüklük" küçüklükleri işlerine karışmasın istemediler. Kendi kaderleri üzerinde dönen dolaşlardan telaşa kapılan KDP ve KYB, sesleri cılız çıksa da itirazlarını yapma gereği duydular. Talabani, "Bu toplantıya ihtiyac yoktur. Hiç kimsenin işlerimize müdahale etmeye hakkı yoktur. Egemenliğimizin tehlikeye olduğu konusunda kaygılarımız var." diyerek kendi varlıklarını dayatmaya çalışan KDP'den de benzer itirazlar gelmekte gecikmedi.

Zirvede bütün tarafların ittifak halinde oldukları tek konu vardı. Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, bölgede bir Kürt devletinin kurulmasına karşı çıkılması. Hiçbiri ne şekilde olursa olsun bir Kürt devleti istemiyordu. Hemen hepsi Kürdistan'ın diğer ülkelerdeki parçalarına mücadele eden Kürt milliyetçi hareketlerine yardım ediyorlardı. Fakat kendi ülkelerine gelince iş değişiyor "Kürt devleti olmaz" diyorlardı. Ve nerede olursa olsun bir çekim alanı ve alternatif olabilecek kendi dunumlarını saracak ve zarar verecek Kürt ulusal hareketi ortaya çıkmışsa onu boğmak için elbirliğinden de çekimiyorlardı. Bu nedenle, Güney Kürdistan'daki Kürt Federe Devleti'ne itiraz ettiler, tanımadıklarını, daha ileriye gitmesine, fiili durumu yasallaştırmasına izin vermeyeceklerini belirttiler. Eğer tehlike büyüyorsa, bu düşman kardeşler birleşerek bu tehlikeyi boğmakta tereddüt etmiyorlardı. Ve bu tavırlarının TC'nin Güney Kürdistan hareketine karşı bir kez daha göstergiler.

Bütün bu yaşananlar Ortadoğu'da ülkelerin kendi aralarındaki ince dengelere oynayarak kendine yer açmaya çalışan, bu ülkelerin kendi aralarındaki ilişkileri hareket noktası yapan milliyetçi yaklaşımlara bir kere daha ders olmalıdır. Milliyetçi-faydacı politikaların halkları kurtuluşa götürmeyeceği bölgedeki devletlerden bir ya da ikisine yaslanarak, ya da emperyalizmin çizdiği plana göre hareket ederek ancak kukla olunacağı bir kez daha görülmektedir. Emperyalizme ve bölgedeki gerici-faşist güçlere karşı tavır almadan, savasmadan, milliyetçi politikalarını terk edip halkları birleştirerek ve ortak bir zeminde savasabilecek bir hat izlenmeden halkların kurtuluşu sağlanamaz.

KÜRDİSTAN

Mesut Demirel

Güney Kürdistan ve milliyetçi pragmatizm

Kürdistanı Cephe'nin Güney Kürdistan'da kurdukları devlete icazet eden bir hareket için milliyetçi-pragmatik politikaların hangi boyutta tehlikeler taşıdığını göstermiştir. PKK liderliğini üç gün önce "Yakaladığımız fırsat önemlidir. Dolayısıyla uluslararası kapsamı büyüktür. Dar mahallî bir çatışma alanı olarak bakmıyoruz. Yine, 'Kürtün Kürde karşı savaşı' olarak bakmıyoruz." (27 Ekim 1992, Gündem Gazetesi) diye açıklama yaptıktan iki gün sonra, "Özellikle Türk devletinin oyunlarını bozmak istiyoruz. Kürtü Kürde kırdırma oyunları var." şeklinde konuşturan bu milliyetçi-pragmatist yaklaşımlardır.

Bütün bunların gerisinde yatan olgu, Ortadoğu'da bütün bir düşman kampı içerisindeki dengelerden, çatlıklardan yararlanarak ayakta durma çabasının bölgedeki çeşitli ulusal hareketlerin politik çizgilerinin hala belirgin bir unsuru oluşturmıştır. Daha Körfez savaşı sırasında, ulusal hareketin önderliği Türkiye ile emperyalistler arasında bir tercih söz konusu olduğunda Kürtlerin "daha demokratik bir koca" olarak emperyalistleri tercih etmesi gerektiğini söylerken, ABD'nin bölgedeki manevralarından pek de rahatsız görünmüyordu. Oysa emperyalizme tavır bir ulusal kurtuluş hareketi için tutmuş kağıddir. Emperyalistlerle ilişkileri keskinleştirme-yim tavrı içerisinde, politikalarını bölgedeki gerici-faşist iktidarlara karşı çıkar çatışmalarına dayamak büyük hatadır. Bu tür ilişkiler geçici bir süre yarar sağlasa da ilkesizliğin kendini vuran bir silah olduğu unutulmamalıdır. Türkiye, İran ve Suriye'nin Kürt ulusal hareketine karşı gerçekleştirdikleri toplantı bunun en son ve dersler çıkarılması gereken örneklerindendir. Bölgedeki devletler, eğer Kürt ulusal hareketi onlar için yeterince tehlikeli hale gelmişse, senin benim toprağın diye bakıyorlar, ezmek için güçlerini birleştirmekte tereddüt göstermiyorlar.

Yurtseverlerin taktik esneklik olarak ifade ettiği pragmatik politikaları, Güney Kürdistan'daki işbirlikçi liderlere karşı tutumda bir kez daha izlenildi.

"Kürdün Kürde kırdırılması" politikasının bu derece adımlar atabilmesinde, emperyalizmin bölgedeki manevralarına tavır alınmayarak işbirlikçilere hareket alanı bırakılmasının rolü vardır. Öte yandan işbirlikçilerin kimliği ve hareketlerine tam teşhis konulmamış, Özal ile işbirliği görüşmeleri bile yanlış değerlendirilmiştir.

A. Öcalan'ın Sabah gazetesindeki röportajında söyledikleri bu açıdan örnektir: "Talabani aslında o kadar işbirlikçi değildir. Kesinlikle onun bütün yaşamı taktiklerden ibarettir. Fakat belli bir ilkesi yoktur pratikte... Buna mecburdur da. Bazıları Talabani'yi çok eleştirir. Hiçbiri onun kadar dengeleri eşit tutamaz. . .) Herkes bir sisteme dayandırırsa o sistemlere sonuna kadar açkır. İşte bu özelliği ve ilgisizliği vardır. Buna mecburdur. Yaşadığı gerçeklik onun mutlak günlük taktik değiştirmeye iter."

PKK liderliği şimdilerde Talabani'yi hainlikle nitelendirirken, ona yönelik bu övgülerini de düşünmesi gerekirdi. Talabani ve Barzani TC yöneticileri ile görüşmelerini sürdürürken, işbirliği yolunda açık açık ilerlerken, Abdullah Öcalan bu görüşmeler için, "Talabani'nin bu gezisi (Ankara gezisi-bir) işbirlikçilikten, normik diplomatik ilişkiye geçişin bir nevi ana biçimi oluyor. Yine de çok önemli. Kürtlerin Türkiye ile ilişkilerini normalleştirme-leri açısından çok önemlidir." diyordu. Bu dönem ulusal hareket, Talabani vasıtasıyla, "Özal-Demirel ilişkisinde de yararlanarak, TC'yi "siyasal çözüm"e zorlayabileceğini, TC ile resmi görüşmelerin yolunu açabileceğini düşünüyordu. Oysa son peşmerge saldırısının ana hatları bu görüşmelerden sonra ortaya çıkmıştır.

Talabani'nin Ankara görüşmelerini işbirlikçilikten diplomatik ilişkiye geçiş olarak değerlendirip, ardından saldırı başlayınca hain ilan etmek tutarlı bir davranış değildir. Bu tutarsızlık, çevresindeki güçlerin anlık konumlarına göre yatırım yapan pragmatist politikalarda yatmaktadır. Bunun, hızla sağa sola savrulmaların sık yaşandığı Ortadoğu gibi bir bölgede bir hareketi dost düşman ayırımında içinden çıkılmaz karışıklıklara sokacağı açıktır. Nitekim, çatışma esnasında Talabani ve Barzani'yi ayırt etmeden hainlik ve işbirlikçilikle suçlayan ulusal hareket, uluşma zemininin Talabani ile yakalanması üzerine, bu kez hemen Talabani'ye dönük suçlamaların yumaşması, hedefe Barzani'yi koymuştur. Peşmerge saldırısının papaz ve cellatları arasında yapılan bu ayırımın tutarlı bir tarafı olmadığı, yarın farklı tutumları gerektireceği açıktır.

Yaşanan bu örnekler milliyetçiliğin ve pragmatizmin nerelere kadar varacağını göstermesi bakımından da somut bir örnektir. Bugün Türkiye'de kendi kaderi hakkında söz sahibi olan Kürdistan'ın geleceği, emperyalizmi ve oligarşiyi vakaak bir devrinde olanaklıdır. Bu iş, silahlı mücadeleyle milliyetçiliğin ve pragmatizmin yön vermesiyle değil, sınıfsal bakaş açısının silahlı mücadeleyle hükmetmesiyle olanaklıdır. Bugünkü devlet mekanizması- nı ancak böyle parçalayıp yıkabilir ve sosyalizmi kurabiliriz.

PKK tarafından esir alınan Şehabettin Bektaş isimli erin alabildiyle yapılan röportaj

Ş.Bektaş'ın ağabeyi ve amnesi.

Mücadele: Şehabettin ne zaman askere gittiği?

A.Bektaş: Şehabettin 26 Şubat'ta askere gitti. Önce Zonguldak'ın Karabük ilçesine gitmişti. Oradan önce Erzurum'a sonra da Erzincan'a gitti. Oradan da bir köy karakoluna vermişler.

Mücadele: Nasıl esir alındı biliyor musunuz?

A.Bektaş: Hastaneyeye gidiyor, oradan dönerken PKK'lılar yolu kesiyorlar, resmi araçları yakıp, kimlik kontrolü yapıyorlar. Şehabettin'i alıp götürürken oradaki insanlar soruyor, "bunu ne yapacaksınız, bırakın" diyorlar. Onlar da "İfade-sini alıp yarılacağız" diyorlar. Gidiş o gidiş.

Mücadele: Bu olaydan sonra devletten size bir açıklama geldi mi?

A.Bektaş: Yok, kesinlikle bir açıklama gelmedi. Sizin oğlunuz-kardeşiniz askerde, PKK kaçırdı filan diye bir haber bile gelmedi. Kesinlikle işsiz kaldı devlet bu konuda. Onlar için önemli yok çünkü.

Mücadele: Askere gitmek istiyor muydu? Kürdistan'a gönderilme endişesi var mıydı?

A.Bektaş: Yani mecburen askere gidiyor. Gitmek istemese bile elinden gelen, elimizden gelen bir şey yok ki. Ama önce Zonguldak Karabük'ünde gönderildiği için rahatça gitmişti. Lise mezunu olduğu için yazıcı filan olur, rahat eder di-yorduk. Kendisi de böyle bir şey beklemiyordu. Sonra Erzurum'a giderken de kesinlikle böyle bir şey aklına gelmiyordu.

Mücadele: Şehabettin'in Kürt halkına karşı özel bir düşmanlığı filan var mıydı, yaratılmak istenen Türk-Kürt düşmanlığı hakkında düşünceleri nelerdi?

A.Bektaş: Kesinlikle öyle bir şey yok. Kardeşim öyle bir insan değildi. Bu düşmanlık hakkında da tarafsızdı.

Mücadele: Kürdistan'da açık bir savaş var. Hatta son zamanlarda sınır ötesine taşan bir savaş. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?

A.Bektaş: Orada insanlar özgürlüklerini, haklarını istiyorlar. Ama devlet bunları adam yerine koymuyor. Şu anda onlara resmen üçüncü sınıf vatandaş muamelesi yapıyor. Adamlar da ayaklanıyor tabii ki. Kendi devletlerini istiyorlar. Ama onların hesabı bizimle değil, onlara karşı zulüm yapanlarla. Zaten devlet insan hayatına değer vermiyor. İnsan hayatı, bir askerin akıbeti önemli değil devlet için.

Mücadele: Bu aşamada devletten bir beklentiniz var mı?

A.Bektaş: Devletten hiçbir beklentimiz yok. Bu devlet bugüne kadar bir şey yapmadı, yapmasını da istemiyorum. Ben bu devleti yok farz ediyorum. Zaten insan hayatına değer vermiyorlar ki bir şey bekleyelim.

Mücadele: Bundan sonra kardeşinizi bulmak için veya haber almak için neler yapmayı düşünüyorsunuz, ne yapmak istiyorsunuz?

A.Bektaş: Maddi imkanımız yok. Fakir olduğumuz için hiçbir şey yapamıyoruz, imkanımız olmasaydı ben şimdiye doğuya gitmiştim. Parası, mülkü olmayan devlet öl diyor, biz ne yapalım?

Devlet Trabzon'da şovenizmi, Kürt düşmanlığını yaygınlaştırmak için ödenen benî yoğun çaba harcıyor. Karadeniz ve Trabzon, halklar mozayığı özelliği taşımasıyla devlet için buna elverişli bir toprak olarak görülüyor. Önceleri "Bulgar mezalimi altında Türkler" kampanyası vardı. Sonra dağları Sovyetler Birliği'nin ardından Kafkasya ve Ortaasya'da meydana gelen çatışmalar kullanılmak istendi. Özellikle Karabağ sorunu nedeniyle bir yandan Ermeni düşmanlığı körüklenirken diğer yandan

Sivil faşistler ve fanatik taraftarların HEP'in kapatılması için başlattıkları imza kampanyasında ilk imzayı MÇP'li faşist Koray Aydın attı.

"Halklar kardeşdir"

Trabzon halkı:

Azerilerin desteklenmesi bahanesiyle şovenist duyguları harekete geçirmeye çalışıyorlar. Devletin doğrudan kendi çabalarıyla devlet için buna elverişli bir toprak olarak görülüyor. Önceleri "Bulgar mezalimi altında Türkler" kampanyası vardı. Sonra dağları Sovyetler Birliği'nin ardından Kafkasya ve Ortaasya'da meydana gelen çatışmalar kullanılmak istendi. Özellikle Karabağ sorunu nedeniyle bir yandan Ermeni düşmanlığı körüklenirken diğer yandan

Trabzon ve genel olarak Karadeniz Bölgesi geçmişte devrimcilerin, solun etkin olduğu yerlerden biriydi. Bölgenin coğrafi konumunun gençlik savaşına elverişli. Karadeniz halkının da böyle bir mücadeleye yakın olması olgısının buralara özel bir önem vermesine yol açtı. Karadeniz insanının atılan, mücadeleye ve dayanışmanın gerekliliğini bilen bir özelliğe sahip olması, uzun süre egemenlere korkulu düşer yaşattı. 12 Eylül cuntası geliştiğinde pek çok insan kendiliğinden silahlanarak dağlara çıkmayı tercih etti.

Buna karşın o dönem buralarda faaliyet yürüten ve belirli bir etkinlik oluşturmayı başarmış örgütlüler halkın bu durumunu cuntaya karşı bir muhalefet hareketine dönüştüremediler. Yaşanan pratik halkta umut kırıklığı yarattı. Burada faşist terörün yoğunluğu ve giderek artan ideolojik bombardımanın etkisi de var. Devrimci mücadeleyi tanımayan Karadeniz halkı, oynanan bu kirli oyunun kimlere hizmet edeceğini biliyor. Ancak genç kuşak için bunun böyle olduğu

tam söylenemez. 12 Eylül sonrası gelişimini tamamlayan genç kuşakta 12 Eylül'ün izleri var. Faşizmin yoğun terör ve depolitasyonunun ortasında büyümüş gençler, bilinçsiz, boş şeylerle zaman öldüren insanlar olarak yetiştirildi. Bu nedenle kabartılmak istenen şovenist dalgası, belli ölçülerde onların üzerinde etkisini gösteriyor. Karadeniz Bölgesi'nin ekonomik ve coğrafi koşulları nedeniyle işsizlik had safhadayken, bu boş insanlar arasında fanatik futbol taraftarlığı gelişti. Fanatik futbol taraftarlığı aynı zamanda şovenist etkileri açık hale getirilerek devlet ve sivil faşistler tarafından kullanıldı.

Gerek sivil faşistler aracılığıyla, gerekse resmi provokatörleriyle futbol karşılaşmalarında değişik tezahürat biçimleri yaratıldı. Karşılaşmalarda "PKK'ya ölüm" sloganları boy gösterdi. Fanatik taraftar kitlesi böylece galeyana geldikten sonra, gerektiği zaman kullanılmak üzere yedek güç olarak bekletildi. Çok geçmedi, halkın birbirine düşürmek isteyen oligarşi, "Azerbaycan'da Türkler soykırma uğruyu" diyerek ülke çapında koparttığı fırtınayı Trabzon'a da taşıdı. "Ermeniyi lanet, Azeri'ye destek" mitinginde kitleleri arasında karşışmış siçilli faşistler ve onların etkilediği

Trabzon ÖZGÜRDER Başkanı Ufuk Doğbay

Emekli Eğitimci Ahmet Kukul

Devlet, alternatif olarak gelişmiş olan silahlı mücadele karşısında kendi gücünden daha büyük bir gücün olmayacağını kanıtlamaya çalışmaktadır. Devlet tüm bu faşizan baskıların yanı sıra, milliyetçiliği (Türk milliyetçiliği) körükleyerek, sivil faşist yapılarını da yaratmaktadır. Mevcut sivil faşist yapılarını destekleyerek, daha da geliştirilecek halk desteği demagogisinin figüranlığı sürdürmektedir. Özellikle Kürt halkının çokça bulunmadığı yörelerde bu sivil faşist yapıları devlet tarafından, bilinen bir şekilde yaratılmakta ve kullanılmaktadır. Yani bu düşmanlık politikaları devletin resmi ve sivil güçleri tarafından yaratılmaktadır. Devlet ve sivil faşistler Trabzon'da halkın Kürt halkına karşı düşman edilmesi için elinden geleni yapmıştır.

Başında bazı kalemlerden çıkmış düşmanlık yaratır nitelikte yazılara rastlıyoruz. Aslında Türk-Kürt ayrımı bile çok çıkmıyor. Temelde her iki halk da kardeş halktır. Aynı özvenilerde bulunmuş (Kurtuluş Savaşı) ve sonuçta birlikte ulaşılmış. Şimdi ise bu düşmanlığı yaratmak isteyenler belli. Çıkar grubu yani egemen sınıflar. Artık bunların ne istediği açıkça ortada.

Kürt gerçeğini biliyoruz diyen yetkililer var. Umulanıyoruz bazen. Ancak ne yazık ki olmadı. Kendi çıkarları yüzünden düşmanlığı sürdürmek isteyenler bunu engelleyiyor sanıyorum. Kürt gerçeğini Trabzon'da tam anlamıyla kavrayan kesim yok. Pek çok insan başka türlü dolduruluyor. Askerde çocuğu olanlar olaya tepkisel yaklaşıyorlar. Hırs, nefret yaratılmaya çalışılıyor. Bu gözle bakmamak lazım. Kültür sorunudur bu olaylar. Gereken bilince erişemeyen kişiler körlüküyor bu tarz kötti olayları.

bir kısım fanatik futbol taraftarları Trabzonluların zorla yürüyüşüne sokmaya çalışıyorlar. Mitingde özellikle provoke edilen insanlar Rus pazarına doğru sürüldü ve burada yakaladıkları Ermeni satıcı linç edilmesine dövdü. Tüm bunlar olurken polisler hiç müdahale etmedikleri gibi, insanların arasına karışıp vahşet çıkıkan atılmaktan geri kalmadılar.

Aynı kille tekrar 25 Nisan'da Grup Yorum'un konserinde ortaya çıktı. Taşlısopalı bu günün, bizzat polisler tarafından, "İçerde PKK'lılar var, Türk bayrağını yakıtılar. PKK bayrağı astılar" denilerek toplandı. Ve yine bu provokatörler tarafından kullanıldı. Konser süresince ellerinde Türk bayrağı olmak üzere spor salonunun çevresinde istiklal marşı söyleyen 100-150 kişi, konser bitiminde salondan çıkmak isteyen kitleyi tassa tuttular. Kitlenin dışarı çıkmayı beklemesi üzerine polis bu gürüha "Ara sokaklara saklının, çıkınca döversiniz" diyerek aklı vermeyi ihmal etmedi. Trabzon yerel genç-faşist basını olayı bir Malazgirt zaferi gibi yansıttı ve halkın tepkisi olarak göstermeye çalıştı. Oysa Trabzon halkı, bu bir avuç sivil ve resmi faşistin saldırısı karşısında konser izleyicilerini evlerine almış, saklamıştı.

Devlet özel olarak geliştirdiği politika gereği, Kürdistan'daki savaşa Trabzonluların yoğun olarak göndermektedir. Burada öldürülen askerlerin cenaze törenlerini ise, bir yandan Trabzonluları Kürt halkına karşı düşmanlaştırmak için, bir yandan da Trabzon'daki şovenist duyguları kabartarak devrimci mücadelenin önüne geçmek için kullanmaktadır.

Semdinli'de çıkan çatışmada ölen Coşkun Davulcu'nun cenaze töreni yine bir miting havasında yapıldı. Tören sırasında atılan "PKK'ya Af Ölümdür", "Coşkun Mezara Biz Cudî'ye" sloganları asıl amacı açıkça ortaya koyuyordu. Kontroldenli öcölçölünde polisler, sivil faşistler ve bazı fanatik futbol taraftarları halkı kışkırtmak için ellerinden geleni yaptılar. Yürüyüşün ardından devrimci-demokratların gittiği bir çay bahçesi tassa tutuldu. Ama cenaze töreninde atılan "Karadeniz Türkiye'nin Fedaisi mi?" sloganı onların bir anlamda ağzını ve bir yandan da Trabzonluların tepkisini yansıtıyordu.

Trabzon halkı olanları tepkiyle ve şimdilik sessizce izliyor. Egemen güçler tarafından halklar arasında ekilmeye çalışılan düşmanlık tohumları Trabzon başta olmak üzere Karadeniz'de boy atmayacaktır. Halk buna izin veremeyecek kadar sağduyuludur. Ve devrimciyi yakından tanımaktadır. Olgarşının bu oyunu boşa çıkartılacaktır.

"Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap... Tüm Türkiye halkları kardeşdir, kurtuluşları ortak ve birdir" şiarı çok gemyecek Karadeniz'de de daha gür sesle haykırılacaktır.

Sol gazete ve dergilere saldırı

Diyarbakır (Mücadele). Burjuva basına alternatif sol basına yönelik baskılar, tek tek gazetecilerin vurulması ile tirmandırıldı. Ancak bu kurşunlar da sosyalist-yurtsever basını susturamadı. Bunlar da yelmeyince, kontrgerilla yeni yöntemlere başvuruyor. Birleşik Dağıtım'a ait ve gazete dağıtımı ile görevli bir kanyon Diyarbakır girişinde kontrgerilla tarafından durdurularak yakıldı. Batman'da devrimci-yurtsever basına yönelik sivil-faşistler ve kontrgerilla tarafından sürdürülen baskı, tehdit ve saldırılar sonucunda şu anda devrimci-yurtsever basının satışı engellenmiş durumdadır.

Batman'da gerçekleştirilen engellemeyi şimdi de Diyarbakır'a kaydırma hesapları yapıyorlar. Birçok gazete bayii, sol basını satmaması için dolaylı veya dolaysız olarak uyarılıyor, tehdit ediliyor.

Diyarbakır'ın Ofis semtinde gazete **Diyarbakır (Mücadele)- Hani, 9 Ka-**

bayiliği yapan ve devrimci-yurtsever basına ait gazete ve dergileri de satan Bulvar Bûfe'nin sahibi Eşref Yaşa, devletin, yaptıklarını gözleme ve sindirme cabalarının hisşına uğradı. Sahibi olduğu Bulvar Bûfe, 14 Kasım gecesi saat 24.00 sıralarında kundaklandı ve yakıldı. Devrimci-yurtsever gazete ve dergileri satan bayileri bu şekilde alıçkaça madde olarak da yıpratarak sol basının satışını engellemeyi amaçlıyorlar.

Diyarbakır'daki bazı gazete bayileri bu olaydan sonra polis tarafından "Sıra size de gelebilir, ayarınızı denk alın" şeklinde tehdit edildiklerini belirtiyorlar.

Bulvar Bûfe'nin arından 18 Kasım'da Koşuyolu semtindeki Dilan Bûfe kontrgerilla tarafından yakılmak istendi. Kepengji kırıp, içeriye benzin döken saldırganlar halkın müdahalesi ile işlerini yarım bırakıp kaçtılar.

Mersin'e gitmişler bile..."

Hani'de halk huzursuz

sim akşamı basıldı. Üç saat süren saldırı sonucunda çeşitli devlet kurumlarının binaları tahrip edildi.

10 Kasım gününden itibaren devlet güçleri Hani'de gözdağı operasyonuna başladılar. Resmi olarak sokağa çıkma yasağı olmasına rağmen halk evinden dışarı çıkmayı tercih etti. Fıllı olarak sokağa çıkma yasağı uygulandı. Sokakta gezenler ise tim ve polis tarafından gözaltına alındı. Özellikle pek çok esnafın gözaltına alındığı, gözaltı sayısının 100 civarında olduğu ve bu insanlara işkence yapıldığı belirtiliyor.

Olaylar sırasında Hani'de bulunan bir memur, olay sonrasıyla ilgili olarak gazetemize şu açıklamaları yaptı: "Hafta başında başlayan olaylar yüzünden, ben de dahil olmak üzere devlet memurları göreve gitmedi. Esnaf, kepenklerini açmadı ve insanlar sokağa çıkmamayı tercih etti. Çünkü sokakta, caddelerde dolaşan insanlar gözaltına alınarak sorguya götürülüyordu. Olaydan sonra devletin büyük çaplı bir tarama operasyonu başlatmasına sevinen ilçe halkı, diğer yönü ile ikinci bir ihtimale de yer vermek istemiyor. Bir daha böyle bir şey olursa, devlet burayı yerle bir eder. Şimşak'a, Kulp'a çeviri" düşüncesi egemen. Bunun dolay, mal varlığı olan pek çok esnaf ve halktan insan toplanıp başka ilere gitmeye başladı. Benim tanıdığım ve duyduğum bazı aileler İzmir veya

Hani-Dicle, Hani-Lice girişini hafta boyunca tutuldu, giriş-çıkış yasaklandı. Ayrıca Hani-Diyarbakır yolu ilk olarak cuma günü açıldı ve denetimli geçişlere izin verildi.

İlçede görev yapan devlet memurları hala olayların tedirginliğini yaşıyor ve devletin yaptıklarından dolayı can güvenliklerinin olmadığını belirtiyorlar. Görev yaptıkları devlet memuru, ilçedeki memurların durumu ile ilgili olarak bize şunları anlattı:

"Pek çok memur, ilçeyi terk etmenin telaşına düşmüş durumda. Özellikle daha önce tayini çıkmış memurlar, olaylardan hemen sonra ilişkilerini kesip gitmeye başladılar. Pek çok memur, hemen rapor alıp ilçeden ayrıldı. Kimse ne bu ilçede, ne de başka ilçelerde görev yapmak istemiyor artık."

Kırsal kesimlerdeki yerleşim bölgeleri bombardıman ve katliamlarla tamamen boşaltılırken, ilçeler ve kasaba gibi yerleşim yerleri de daha önceki olaylarla karşı karşıya kalmamak için "önlem" diyerek, yerleşim yerlerini önceden terk ediyorlar. Köylerin devlet güçleri tarafından bombardıman aralıksız olarak sürdürülüyor. Devletin en yetkili adamlarının açıkladığı "İç harekate başlayacağız" sözünün Kürdistan'da yaşananlar dikkate alındığında, fazla bir anlamı yok. Zaten uzun süredir devlet halka karşı tam anlamıyla bir iç hareket yürütüyor.

Dicle'de köyler boşalıyor

Diyarbakır (Mücadele). Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı köyler yakılıyor, köylüler göçe zorlanıyor.

2 Kasım günü Dicle'ye bağlı Gazel (Boğazköy) Köyü'ndeki tüm evler yakılmış, köylüler mecburi bir göç olayını yaşamıştı.

Gazel (Boğazköy)'deki bu olaydan sonra sırayla diğer köyler de tek tek baskı ve zorla boşaltılmaya başlandı. Bu süre içinde Zirve (Değirmenli), Aru-sek (Gelinecik), Şırnakkan (Özbek) ve en son olarak da 10 Kasım akşamı Kalkom (Kalekcı) köyü boşaltıldı. Kalkom Köyü Muhtarı Hüseyin Akduvar göçe zorlanışlarını şöyle anlatıyor: "O akşam asker ve özel tim kalabalık bir şekilde köye geldiler. Ali Aktaş, Abdurrahman Aktaş, Ali Akduvar, Ahmet Akduvar, Abdurrahman Akduvar, Zülfi Karacık, Muhiittin Çiçek, Bedri Özal'ın evleri yakıldı. Biz de göç etmek zorunda kaldık." Hüseyin Akduvar ve diğer köylüler Diyarbakır'daki akrabalarının yanına yerleşmiş durumdalar.

Boşalan köyler dışındaki köyler de bu olaylardan sonra göç etmeye başladılar. Bazı çevrelerde, olayın protesto niteliği taşıdığı anlatılıyor. Ama güçler protestodan öte çaresizliğin sonucu geliştiyor.

Kendi topraklarını çözümsüzlükten terk eden insanların bu arayışı protesto olarak görülemez. Devam eden göç, protestodan çok çevresinde her gün yakılıp yıkılan yerleri gören insanların, aynı duruma karşılaşmamak için başvurdukları bir kaçış yolu olmaktadır.

Ergani'nin korucu olmayan köylerine baskı

Diyarbakır (Mücadele). Ergani'nin korucu olmayan Sincik, Gıgıs, Zıraki, Hidranlı, Sahi, Hendek, Aşağı Şeyhler köylerine yönelik olarak devlet, geleneksel politikasını uygulamaya devam ediyor. Bir yıldan beridir sürekli baskı ve operasyonlarla karşı karşıya kalan köylerden biri olan Sincik Köyü'nde en son 11 Kasım'da Poxsor Köyü'nün korucuları tarafından üç çoban tarandı. Biri olay yerinde hayatını kaybederken, ikisi yaralandı.

Köylüler, bu olaydan önce de Sincik Köyü'ne yönelik olarak operasyonlar düzenlendiğini belirtiyorlar. "Emeni" olmak ve "Emenileri desteklemek" şeklinde bir suçlama ile karşı karşıya bulunduklarını belirten köylülerden birisi, "Bundan yaklaşık bir ay önce köyümüz iki kez panzerler ve korucular tarafından tarandı. Karakola gidenlere 'biz taradık, var mı bir diyeceğiniz' şeklinde cevap vermişlerdi. Bir kez köy yoluna mayın yerleştirmişlerdi. Köy minibüsü geçerken mayın patladı. Yaralanan vardı. Birkaç kez askerler hayvanlarımız için kuruttuğumuz kışık (Diza Çulo) kuru yaprakları ateşe verdiler. 90 hanelik köyün hepsinin otlarını yaktılar." dedi.

Poxsor Köyü'ndeki korucularla toplantı yapan Kaymakam ve Jandarma Komando Yüzbaşısının "Gıgıs, Sincik, Aşağı Şeyhler Köylerinden kimi öldürseniz öldürün. Silfe bir şey olmayacak" dediklerini ve korucuların "Sizden en az on kişiyi ödüreceğiz" şeklinde konuşuklarını belirtiyorlar.

11 Kasım'da gece saat 10.00'da gerçekleştirilen olayın bizzat korucular tarafından (Poxsor Köyü korucuları) yapıldığını belirten köylüler, korucuların Haydar Aslanperçe, Celal Aslanperçe olduğunu söylediler. Hedeflenen çobanlardan Ali Erdal Ölüken, İbrahim Öz ve Ramazan Aladağ yaralandı. Yaralı olan çobanlar, ateş edenleri bizzat gördüklerini ve tanıdıklarını belirtiyorlar.

Olayla ilgili araştırma yapan Ergani Cumhuriyet Savcısına ifadelerini verirken de failleri açıkladıklarını belirten çobanlar, "Savcı tevkif karar verdi. Ama korucular tutuklanmadı. Onları Çermik Kaymakamı ve Jandarma Komando Yüzbaşısı koruyor. Onlara 'yapır' talimatını veren de yine bu kişidir." dediler.

Aşağı Şeyhler Köyü'nde en az 30 evin boşaldığını belirten Sincik köylüleri, kendilerinin de sürekli "yakacağız, yıkacağız" tehdidi altında olduklarını, hayvanlarını meyra götüremediklerini, tarlalarını ekemediklerini söylüyorlar. Özellikle köyün gençlerinin köylerinde durmadıklarını belirterek "Bizim köylerimiz de Dicle'nin köyleri gibi yapacaklar" şeklindeki tedirginliklerini dile getiriyorlar.

Dünyaya gelmemiş bebeği katlettiler

Diyarbakır (Mücadele). Bismil'e bağlı Kazancı (Kurtarıcı) Köyü'ne 16 Kasım'da operasyon yapıldı.

Operasyon sırasında doğmak üzere olan bir bebek, doğmadan öldü... Yaklaşık bir aydır sürekli baskın yapılan Kazancı Köyü'nde operasyonlarda pek çok insan gözaltına alındı ve on bir kişi tutuklandı. Ama halk yurtsever olduğu için gözaltı ve tutuklamalarla birlikte operasyonlar devam ediyor.

16 Kasım günü köy baskını sırasında doğum yapmakta olan bir Kürt kadının doğmak üzere olan bebeği öldü.

Köydeki erkekleri kahvede toplayan askerler, köy içinde şüpheli evlerde arama yaptılar. Bu sırada bir evde doğum sancılan yaşayan bir köylü kadının korkudan sancısının kesilmesi nedeni ile çocuk yarım vücut (baş hariç) içerde kaldı ve sıkışmadan dolayı nefes alamayınca öldü. Doğumu yaptırmaya çalışan ebeler olayı şöyle anlatıyorlar:

"Gittimiz zaman bebeği muayene ettik. Çocuğun ve annenin durumu normaldi. Doğum bir saat sonra başladı. Tam o esnada köy halkından bir kadın operasyonu haber verince, doğum yapan hastanın telaş ve korkudan sancısı kesildi. Bu sırada çocuğun sadece başı dışarda idi. Bu durumda hastaneye yetiştirmek gerekiyordu. Fakat askerler izin vermediler. Ebelerden birisi dışarı çıkarak askerlere durumu anlatmaya çalıştı ama ona da inanmayıp, doğumun olduğu odaya gelerek, kadını o halde utanmazca bir süre seyrettiler. Askerler engel olmasaydı ve hastaneye yetiştirseydik, kesinlikle yaşayacaktı. Bebek öldü, anne de ölebilirdi. Bu olaydan operasyonu yapanlar sorumludur."

"Koltuklarında rahat ettirmeyeceğiz onları"

12 kayıp ailesi, Ankara'da iktidarın infaz politikasını altüst etti, katilamcı yüzlerini açığa çıkardı. Artık her şey katilamcılarının yakalarına yapışmaya devam diyenlerin bu yakalara daha sıkı sarılmalarına bağlıdır. 12 aile katilamcıları ayaklarına kadar getirterek hesap sordu. Ailelerin ağızlarında şimdi tek bir sözcük var: "SUSMAYACAGIZ".

İrep ÖZBEK: Aslında biliyoruz çocuklarımızın nerede olduğunu. Ama koltuklarında rahat oturamayacaklarını, biz anılar, babalar olduğu yakalarına yapışacak bir çift elin mülaka olacağını göstermeye gittik.

Oya GÖKMEN: Biz orada Demirel'e kayıplarımız nerede diye sormadık. Hesap vermesini istedik, katil devlet hesap versin dedik.

Kudî GÖLELİ: Bunlarda adalet yok. Vicdan yok. Bir tek kızı evde öldürüyorlar. Bunlarda vicdan olur mu hiç.

İrep ÖZBEK: Demirel açıkça savaş açtı. Utanmazın dediğine bak. Bizim oylarımızla oturdur oraya, gençlerimize savaş açtı. Açıkları savaşta adalet yok. Meclis duvarlarına yazdıkları "adalet mülkün temelidir", "tayfız: şartsız milledir" yazılarından utanmaları lazım.

Anaların böylesi bir hesaplaşmaya hazır olduklarını beklemiyorlardı. Afalladılar.

rüştüğümüzde önce bize gözdagi veremeye gittiği. Konuşan bir kuzumuzu "konuş konuş" diye kafa salladı. Korkacağımızı sandı. Kararı olduğumuzu görünce yumuşadı. Sirt sıvazlamaya başladı, "Sirt sıvazlamaya gelmedik, kayıplarımızı aramaya geldik" dedi.

İrep ÖZBEK: Daha önce bizi kapışın-

Aileler güçlerini birleştirerek yürüdüler faşizmin üzerine. Dayandıkça kapılarını işkencecilerin köşeye sıkıştırdılar onları. Aileler yeni kayıplara izin vermeyeceklerini gösterdiler.

nu söylüyor. Birbirlerine söz veriyorlar, "Devime kadar olmeyeceğiz".

"İKİ GÜN YATARIM, ÜÇÜNCÜYE YİNE GELİRİM"

İrep ÖZBEK: Çocuklarımızı öldürmeyeceğiz. Anaların, babaların sesi burada kalmayacak. O Gayrettepe'ye her gün bir şişe kan almak lazım. Onlara anılar iki gün bağlıdır, bıraktı dedirtmeyeceğiz. Bundan sonra her mücadelemin içinde olacağım.

Fatma ALCAN: Çocuklarımızı seviyorsak bu mücadeleye kayıpları, infazları beklemeden katlılam.

Ali Rıza EROĞLU: Kudî anaya söz verdik. Devrim olmadan biz olmeyeceğiz. Bütün babaları duyurmalı olmalı, o di toprağın üzerlerinden atmaya, evlatlarının yatımda olmaya çağınıyoruz.

Kudî GÖLELİ: Bana hastayım diye açlık grevini bitir dediler. Niye bitireceğim. Ne için gittim oraya. Bırakmam. Bu çile kaç seneden beri çekiliyor. Oğullar kalksın bu mücadelemin içine girsın, yoksa halkın bu çilesi bitmez. Ölümse bu yoldan gelsin. İçerim unutmaz onların yaptıklarını, iki gün yatarım, üçüncüye yine gelirim.

Oya GÖKMEN: Ankara'da 12 ailenin

SORUŞTURMA

Gülten ŞEŞEN

Kayıpları araştıramazsınız Bulacağınız kendi suçunuzdur

Kayıp aileleri Ankara'daydılar. Demirel verecek yanıt bulamadı onların karşısında. İşkenceciler suçlarının dosyalarıyla geldiler onların karşısına. Bakanlar onlarla yüz yüze gelmek için bahaneler uydurdular.

İktidar anaların öfkesini yumuşatmak için "araştıracağız" sözleri verdi. TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na bağlı bir "Kayıplar Araştırma Komisyonu" kuruldu.

Bu komisyonun kimlerden oluştuğuna bakmak, komisyonun ne işe yarayıp yaramayacağını ortaya koyuyor.

Eski MHP'nin katillerinden, Maraş katliamının sorumlularından Ökkeş Şendiller; belediye başkanlığı dönemindeki uygulamalarıyla insan haklarıyla arasındaki uzaklığı kanıtlanan şeriatçi H. İbrahim Çelik; iktidardan döneminde birçok katliamı oraylayan ANAP'nin milletvekili Mehmet Özkan ve hükümette yer aldıkları ilk günden bu yana tüm anti-demokratik uygulamalara imza atan SHP'nin milletvekili İbrahim Tutu... İşte kayıpları bulacak(!) komisyon bunlardan oluşuyor.

İlk üç isim, daha önce de Hüseyin Toraman'ın kaybedilmesi olayında, pek çok tanık olmasına rağmen, "Toraman öldürülmedi, yurtdışında" diye rapor

veren komisyonun üyesiydiler. Kanıtladılar ki, kayıpların nerede olduğunu bulmak diye bir sorunları yoktu. Tersine kaybedenleri aklamaya diye bir derdleri vardı.

Kayıp aileleri daha ilk günden bu komisyonu kabul etmediklerini, bunun ancak işkencecileri aklamak için kurulmuş olabileceğini açıkladılar. Onların bunu anlaması için tarih bilmeleri gerekmedi, siyasi tahlillere de ihtiyaçları olmadı. Onların yüzlerine bakamayanların gözlerini görmeleri yeterliydi.

Eğer siyasi iktidar, gerçekleri halka açıklamaya, bırakalım bunu, yalnızca araştırmaya cesaret edebiliyorsa, kayıp ailelerinden, kayıpların avukatlarından, insan hakları kuruluşlarından, kamuoyunun saygı ve güven duyduğu aydın, hukukçu ve uluslararası temsilcilerden oluşacak bir komisyonu tanımlıdır. Çünkü sorunun asıl muhatabı en başta kayıp ailelerdir.

Kayıp aileleri bunu istiyor. Haklı olan, hukuku olan budur çünkü.

Bu komisyonun soracağı sorulara cevap verecek cesareti olmayanlar böyle bir komisyonun oluşmasını da istemeyeceklerdir. Onlar kayıpları araştırmaya cesaret edemezler. Çünkü bulacakları kendi suçlarıdır.

nuh, ortak çocuğu vardı. Ankara'da binlerce insan onlarla omuz omuza oldu.

"SÜREKLİ DESTEK GÖRDÜK"

Fatma ALCAN: 12 gün açlık grevi yaptık. Bir şeyler yapmanın hevesi bizi dinç tuttu. Bu sırada gözaltındakileri kurtarmanın sevincini yaşıyordık.

Ali Rıza EROĞLU: Açlık grevinde o kadar çok destek oldu ki, bisetler, üniversiteler, işçiler, memurlar hepeli geldiler. Yurtdışından sürekli destek telgrafları aldık. Gururluyum, çünkü bu mücadeleye insan sevgisi dolu.

Kudî GÖLELİ: Sokaklarda bağırdık. Herkese duyurduk sesimizi. Utacak be-beler geldi sordu, nime ne oluyor burada dedi. Onlara da anlattık. Çocuk unutmaz ki yarın kalkar o da hesap sorar.

Hatice ERDOĞAN: Birlik beraberlik içinde olduk. Hiç birbirimizden ayrılmadık. Oya'nın tekerlekli sandalyesi var diye onu Meclis'e almak istemediler. Onu kucagımızda biz taşıdık. Onlar ağız açık bizi seyrettiler.

"SUSMAYACAGIZ", aileler bir tek bu-

mücadelesinin her başarılabileceğini gördük. Tüm aileler ve çocuklar birlikte mücadele edersek, iktidarın kan aktırmasını önleriz.

Ankara'da ailelerin açlık grevi sürerken, Menzire de gazetelelere bir açıklama yaptı. "Kayıplarınızı Dursun Karataş'a sorun" diyen işkenceci şefleri aileler yantıtsız bırakmadı.

"BU KALBE YAZILMIŞTIR. DUVARDAN SİLİNİR KALPTEN ASLA"

İrep ÖZBEK: Menzire'nin cevabı şöyle veremeyiz. Bir şişe kan yollayacağız. O kanı çok seviyor. Duvardan silinebilir ama kalpten asla. Bir afiş asan morga gider diyor. Biz morgdan korkmuyoruz. O kendisi korkusun. ☐

Kamuoyunun baskısı iktidara açklatıyor

Bir önceki sayımızda kayıp olduklarını açıkladığımız Semih Genç, Mustafa Atalay, Fatma Kuraner'in gözaltında oldukları polis tarafından kabul edildi. Yeni kayıplara izin vermemek için sürekli olarak yakınlarını soran ailelere, avukatılara doğru dürüst bir açıklama yapmadan "Bizde yok" yanıtını verenler, daha sonra kamuoyu baskısı karşısında fikirlerini değiştirdiler.

9 Kasım tarihinde gözaltına alınan Semih Genç için 12 ve 13 Kasım tarihleri için ayrı ayrı iki gözaltı kaydı verildiğinin 14 Kasım'da açıklanması bu insanların da kaybedilme durumuyla karşılaştıklarını gösteriyor. 17 Kasım'da Bur-sa'da Mustafa Atalay, Zülfikar Taraf, Raşit Kan, Aydın Kabakçı ve Fatma Kuraner'in gözaltında oldukları kabul edildi.

röportajlar

İstanbul
ÖZGÜR-DER
Başkanı
Av. Zerrin Sarı

"Bütün ailelerin bir arada olması gerektiğini düşündük"

Ekim ayında 2 devrimcinin kaybı üzerine bir daha durup düşünmek gerekiyordu. Nerede olduklarını sormayalım diye tartıştık ailelerle. Olu ya da diri bizlere teslim edilmesini isteyelim dediler.

O günlerdeki yeni gözaltılar sırasında gözaltına alınan kişilerin kaybedilme tehlikeleri devam ediyordu. Ancak özellikle ailelerin yarattığı kamuoyu baskısı İktidara açıklama yaptırdı. Fedaî Şahin 8 gün sonra, Semih Genç 4 gün sonra, Mustafa Atalay da 8 gün sonra açıklandılar. Aslında bu süreler kaybetme süresiydi. Ama cesaretileri kınıldı.

Uluslararası kamuoyunda belirli bir etki yarattık. İlk başvurumuzda Uluslararası Af Örgütü adı eylem kararı aldı. Ankara'daki açık grevi sırasında birçok yabancı kurum ve heyetler aileleri ziyaret ettiler.

İşkenceye, sokak infazlarına, Kürdistan'daki katliamlara, kayıplara karşı bir ya da birkaç kurumun değil, birçok kurumun bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyoruz. Bu bir görevdir. Her türlü araçla, her biçimde takip etmek gerekiyor yeni kayıpları engellemek için.

İHD Genel
Başkanı
Yardımcısı
Av. Ercan
Kanar

"Devletin hukuki meşruluğu kalmamıştır"

Sendikaları, DKÖ'leri, halkın diri göç-

lerini harekete geçirmek gerekir. Gözaltında kayıplara karşı, işkenceye karşı. Bu noktada örneğin sendikalar sessiz. Ben inanıyorum ki, başka bir ülkede böyle bir olay yaşansa daha farklı olur.

İşkenceyi, yargısız infazları, gözaltında kaybetmeyi bir çalışma yöntemi haline getiren devletin hukuki meşruluğu kalmamıştır. Artık sorun yaşama hakkını bizzat devletin tüm güçleriyle tehlikeye soktuğu bir boyuta gelmiş.

Toplumsal gündem açısından demokratik kuruluşlar arasında bir güç birliği oluşması gerekir. Ve bu tür bir yaklaşıma da olumlu bakıyoruz. Ama burada bir fikri de gözardı etmemek gerekir. Örneğin işkence konusunda, yaşama hakkı konusunda, adil yargılama hakkı konusunda insan hakları mücadelesindeki iddiasını taşıyan tüm kesimleri, tüm kuruluşları kapsayacak bir genişlik düşünmek gerekir.

HEP İstanbul
İl Başkanı
Felemez
Başboğaz

"Güven duyulan kurumlardan oluşan bir komisyon kurulmalıdır"

Kayıp insanlarla ilgili bugüne kadar ÖZGÜR-DER dışında hiçbir kurum ve kuruluş ciddi olarak ilgilenmedi. Ancak biz de eksiğimizle davrandık.

Bugün HEP milletvekillerinin Meclis'te başlatılan açık grevinin amacı Türkiye halklarına ilişkin ihallerde siyasi iktidarı, devlet mekanizmasını teşhir etmektir.

İnsan haklarının ihallerini takip eden bir heyet olmalı. Kamuoyunda bu konuda yer edinmiş, güven duyulan kurumlardan oluşmalı. ÖZGÜR-DER, İHD, aydınlardan oluşacak bir komisyon kayıp gençleri arayabilir. Ancak bu sadece kayıplar için bir komisyon olmalı, gözaltında ölümleri, Kürdistan'daki katliamları da bu komisyon araştırır.

Tepkiler büyüyor

"Kayıplar bulunsun"

Paris'te bulunan ACİL, ACİT, ADTT, FTİF, HEV-RA-KOM, MÇFT adlı demokratik kuruluşlar 17 Kasım'da bir basın açıklaması yaparak Türkiye hükümetinin gözaltında kaybetme politikasını eleştirerek "Yeni katliamlara, sokak ve ev infazlarına ve gözaltında kayıplara yenilerinin eklenmesini istemiyorsak sesimizi yükseltelim." dediler.

Sanatçılardan Protesto

"Bu ülkenin yazarlarının kalemlerini, müzisyenlerinin notalarını, ressamlarının fırçalarını zulme karşı kaldırmaları zorunludur." 13 Kasım'da bir basın açıklaması yapan Grup Ekin, Ankara Halk Sahnesi, Ankara FOSSEM ve Kültür ve Sanatta Tavrı dergisi evlatlarını, yazarlarını arayan kayıp ailelerinin yanına olduklarını açıkladı.

Bursa Adliyesi'nde Ailelere Saldırı

16 Kasım'da kayıp aileler, ÖZGÜR-DER'i ailelere ve

İNSAN HAKLARI

Av. Ulutan GÜN

Kendi yasasına uymayanların yasasına uyulmaz

Ülkemizde "insan hakları ihali" yaşanmayan tek bir gün geçmiyor. Kürt halkına yönelik köy, kasaba ve şehirlerin yakılıp-yıkılması, varan katliamlardan, tek göz konusuna başına yıkılmak istenen gecekondulara, sendika isteyen memurun başına inen cıptan, okulları polis karakollarına çevrilmiş öğrencisine; "devletin güvenlik mahkemelerinde yargılanma hakkı" (!) dahi "lüks" görülüp, dağıla, kırda, şehirden kaleden devrimci-sinden; şüphe üzerine kurulanlar sokaktaki vatandaş kadar, toplumun tüm emekçi kesimlerine yönelik saldırıları ifade etmek "insan hakları ihali" kavramı yetersiz kalıyor.

Karşımızda "insan haklarını ihlal etmekle", "hukuk devletinin sınırlarını aşmakla" yetinen (!) bir devlet değil, kendi halkına karşı topyekun savaş açmış ve bu savaşta hiçbir kural, hiçbir töre tanımayan bir devlet var. Kendi "hukukuna" kendisi dahi uymayan -bunun kendi iktidarını tehlikeye atacağına inanmış- bir devletin; bu "hukuka" başkalarının uymasını sağlamak gibi bir yaptırım gücü kalmamış demektir.

Gerilla eylemlerine misilleme olarak halkı kurşun sıkıyor, katledilen devrimcilerin cenazelerine dahi saldırıyor, infaz timlerine ödül törenleri düzenleniyor, onlara tamgün gözü önünde alınan insanları gözaltında "kaybediliyor", basına çıkarıldığında öntüne konan "suç delilleri" masasını tekmeleyp, slogan atan devrimci dili kesikdiken sonra işkenceyle öldürülüyorsa; kendi devrimleriyle bu iktidarı "kan tutmuş" demektir.

Öldürülen polislerin cenaze töreni ile ilgili İstanbul Valisi açıklama yapıyor: "Türktüm diyen gelsin". Katlettikleri devrimcilerin cenaze törenlerine katılmak isteyen halka tüm hüsnüyla saldırın, mezar-

lığın çevresini kuşatıp içeri girilmesine izin vermeyen, bir cenazeye katılmanın bedelini cop, kurşun, gözaltı, işkence, cezaevi ile ödötenler, öldürülen devletin polisi olunca en işlek caddeleri trafikte kapatıp kendisine yollar açıyor, güzergahı üzerindeki gazete bayilerine saldırıp, satılmak üzere sergilenen sosyalist dergi ve gazeteleri topluyor, sokaktaki insana saldırıyor, topluma alıyor ve haykırıyor: "Türktüm diyen gelsin".

Sormak gereği duyuyor insan; gelmezse ne olacak? Devrimcilere "çıkamaz sokak" suçlaması getirenler, zor yoluyla kendilerine yürütecek caddeler açarken, asıl kendilerinin masifi bir çıkmazda olduğunu ilan ediyorlar. Kontrgerilla hukukunun savunucuları ve uygulayıcıları bir tarafta, tüm Türkiye halkları diğer tarafta.

İşkence, infaz ve katliamlar bütün topyekun savaş politikasının odak noktasını oluşturuyor. Artık tek tek insan hakları ihallerine tepki göstermenin çok ötesindedir sorun. İktidarın işkence, infaz, katliam politikasına karşı tüm halk güçlerinin örgütlü muhalefeti ile cevap vermek, kuralısız savaşın tarafa geri adım attırmanın ilk koşulludur. Bu konuda aydınlarla, demokratlarla, yurtseverlerle, insan hakları savunucularına, hukukçulara da önemli görevler düşüyor. **Bulunduğumuz her mevzii bu topyekun savaşa karşı bir cepheye dönüştürmek, toplumun bütün kesimlerinin işkence, infaz ve katliamlara karşı tepki ve tavırını ifade edebileceği eylem zenginliğini yakalamak, özel savaşın bir parçası olarak gündeme getirilen bir düzenleme ya da fiili uygulamaya karşı anında tavır almak, politika geliştirmek gerekiyor.**

Savaş öğretiyor. Bir avuç ama yürekli ailenin kayıplara karşı onurlu çıkışı dahi bunu göstermeye yetiyor.

Devrimci Sol Güçler:

"Kayıplar ülkesi Türkiye'de analar çocuklarını anıyor"

Geçtiğimiz günlerde, gözaltındaki devrimcileri kaybeden iktidarın saldırganlığına karşı Devrimci Sol Güçler bir bildiri yayınladı. "Kayıplar Ülkesi Türkiye'de Analar Çocuklarını Anıyor" başlıklı bildiri şunlar belirtildi.

"Simdi ülkemiz, dün Nazi Almanyası'nda, Arjantin'de, Şili'de yaşanan olan vahşeti yaşıyor. Oligarşi kayıplar politikasıyla sonuç alacağını, halkımızı korkutacağını sanıyor. Oysa yanıtlıyorlar. 60 milyonu korkutup teslim alamazlar."

Herkesin iktidarın kayıplar politikasına tepki göstermesi gerektiği söylenen bildiride, devrimcileri katledenlerden hesap sorulacağı vurgulandı.

60'a yakın öğrenci gözaltına alındı.

Bursa'da UL-DER'li öğrenciler Görükle Kampüsü'ndeki postanede toplanarak Başbakan Süleyman Demirel'e protesto mektupları gönderdiler.

Afyon'da 6 Kasım boykotuna katılıkları için haklarında dava açılan 22 TÖDEF öğrencisi, gözaltında kayıplar, infazlar, Kürdistan'daki baskıları kınamak için süresiz açık grevine başladı.

Afyon'da komedi: Karikatürlerden bile korkuyorlar

Afyon İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nde AFÖD'lü öğrenciler 6 Kasım günü Türkiye çapında gerçekleştirilen boykota katılarak okul kantinine YOK'le ilgili şiir, karikatür ve makaleler astılar. Fakülte Sekreteri Günay Şanlı ve Dekan Yardımcısı Mehmet Erkan panoyu indirmek için geldikleri kantinde öğrencilerin alkışlı protestosuyla karşılaştılar.

Ertesi gün idarenin itibarıyla karikatürlerde ismi bulunan demek üyesi Nuray Özçelik ve Rıza Özdemir "karikatür çizme suçundan" gözaltına alınarak iki gün sonra tutuklandı. Yapılan itiraz sonucu bir gün cezaevinde kalan bu öğrenciler serbest bırakılırken, 6 Kasım'da izinsiz gösteri yaptıkları gerekçeyle okul idaresi tarafından 22 kişiye soruşturma açıldı.

İzmir DLMK Karataş Lisesi müdürünü uyardı

Karataş Lisesi'nde toplanan paraların okul dışı harcamalarda kullanıldığını belirten İzmir DLMK, okul müdürü M.Turfan Baysal'ı durumu açıklamaya ve hesap vermeye çağırdı.

DLMK'ları yayınladıkları bildiride "Öğrencilerden önce para alınırken okulun hiçbir sosyal tesisi yoktur... Toplanan paraların ihtiyaç duyulan yerlerde harcanmaması biz öğrenciler üzerinde çeşitli şüpheler oluşturmaktadır." diyerek bu yıl daha kararlı olacaklarını ve lisel gençliğe yönelik hiçbir saldırıya katırsız kalmayacaklarını vurguladılar.

Antakya polisi prestij sorununu çözdü

6 Kasım boykotuna saldırmaya cesaret edemeyen Antakya polisi, kendileri için prestij haline gelen bu sorunu 9 Kasım'da Hatay Eğitim Yüksek Okulu ve Meslek Yüksek Okulu öğrencilerinden 8 kişiyi gözaltına alarak çözdü. Gözaltıların ardından İHD'de bir basın açıklaması yapan Antakya Halkevi, Eği-Sen, İHD, Can Sanatçileri üyeleri ve öğrenciler "Ülkemizde anti-demokratik uygulamalar gün geçtikçe hızını artırmaktadır. Durum bu iken kimi yöneticilerin demokrasiye geçişte büyük mesafeler kat ettiklerine ilişkin açıklamaları artık güldürü niteliği taşımaktadır." dediler.

Aysel Bölücek: "Okulumuzda sivil faşistleri barındırmayacağız"

6 Kasım boykot çalışmalarını sırasında Kırıkkale Meslek Yüksek Okulu öğrencisi TÖ-DEF'li Aysel Bölücek, sivil faşistler tarafından tehdit edildi. Sivil faşistler özellikle eylem öncesi devrimci-demokrat öğrencilere satarak kavga çıkarmaya çalışıyorlar. Öğrencilere "si-ze bu okulda çalışma yaptırılmayacağız" şeklinde gözdağı veren sivil faşistlerin "reis" lakaplı liderleri Aysel Bölücek'e "Seni emniyet paklamadı, cezaevi paklamadı. Biz seni daha kaldıracacağız" dedi. Evi basılmakla da tehdit edilen Bölücek, geçen yıl aynı davranışlarından dolayı dövülerek cezalandırılan sivil faşistlerin hınclarını yuttuktaki arkadaşlarından çıkartarak "Komünistler okula rit atıyor, siz burada saat 11.00'lere kadar uyuyorsunuz" diyerek dövüldüklerini hatırlatarak "Onlar asla okulumuzda barınmayacaklar." dedi.

Faşistlere karşı tereddütlü olmayacağız

11 Kasım günü "Müslüman Gençlik" adı arkasına gizlenen sivil faşistlerin Bosna-Hersek'e ilgili dövizler asıp, video gösterimi yapmaları Buca Eğitim Fakültesi Fatma Süzen Kantini'nde bir çatışmaya neden oldu.

EYO-DER'li, İLBÖD'lü, HÜFOD'lü ve bir grup Devrimci Proleter Gençlik taraftarı öğrenciler, sivil faşistleri kantini boşaltmaları için uyarıya gittiklerinde saldırıyla karşılandılar. Saldırıya sivil polisler de katılarak 15 kişiyi gözaltına aldılar. Gözaltıları izleyen faşistler "kahraman polis" diye slogan atarak katliamlardaki amigoluklarını buraya taşıdılar.

13 Kasım'da devrimci-demokrat öğrencilerin sivil faşistleri teşhir eden bildirileri, faşistler tarafından duvardan indirilmek istendi. Basın-Yayın Yüksek Okulu ve Edebiyat Fakültesi kantinine de asılan bildirileri savunan EYO-DER'li ve DPG taraftarı öğrenciler sivil faşistler tarafından "Gerekirse silah ve bıçak kullanırız" şeklinde tehdit edildiler. Çatışmanın ertesi günü geniş katılımı bir forum gerçekleştirilerek 16 Kasım'da bir toplantı düzenlendi.

17 Kasım günü saat 12.00'de okul kafeteryasında toplanan kitle "Demokratik Üniversite İçin Güçlerimizi Birleştirilim- Öğrenci Demekler" yazılı bir pankart astılar. Pankartı indirmek isteyen Dekan, öğrencilerin "Polis İdare İş-

birliğine Son" sloganlarıyla engellendi. Foruma, polisin engellemesi sonucu diğer okullardan gelen birçok öğrenci katılmadı.

Sivil faşistlerin 11 Kasım'da başlayan ve daha sonraki günlerde de devam eden saldırılarında solun tereddütlü ve kaçamak tavırlarının rolü büyüktü.

Özgürlük Dünyası okurlarının "kitleye soralım" diyerek faşizme karşı mücadeleyi tartışma zeminine çekme çabaları bu tereddütlü ve kaçamak tavırlara örnektir. Devrimcilerin anti-faşist mücadeleden tavı açık ve nettir. 1 Aralık ve Bursa direnişi bunun en somut göstergesidir. Kendine güvensizlik ve tereddüt faşizmin saldırılarını süregelenliğini sağlar ki, İzmir'de yaşanan da budur.

Açıkta ki, İzmir'de sivil faşist hareketi yaygınlaşmış, mahallelerde kürt halkına, üniversitelerde devrimci-demokrat öğrencilere yönelik saldırıların boyutlanması bir yarıyla yıllardır, solun statükolara teslim olması, ileri adım atmaları geri çekmek için gayrette çabalaması ve sivil faşist hareketi prim vermesinden kaynaklanıyor.

Fatma Süzen Kantini adını emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleden sehit düğün bir devrimciden alıyor. Onun adı kantinlerde faşistlere yer vermemeyi ifade ediyor. Eğer kantinlere devrimcilerin adları verilyorsa ona layık olmak, devrimcilerin faşizme karşı mücadelesini sahiplenmek gerektir.

İzmir üniversitelerinde devrimci mücadele statükoları parçalanıp, radikal mücadele hatının yayılmasıyla daha da gelişecektir. ©

yorum... yorum...

Gençlik bizimdir sahip çıkmalıyız

Üniversiteler, liseler her gün biraz daha artan sorun yumağı içinde yaşıyor. Sorunlar ve gençliğin karşılaştığı baskılar kendidüğünden çıkışlara neden oluyor. Liseler bunalacak düzeye varan sorunlarına karşı tepki duymayı, birilerinin kendilerine önderlik etmesini de beklemiyor.

Örneğin Süleyman Nazif Lisesi'nde 70 öğrenci okuldan atıldı, kimi zaman "sıradan" denilerek küçümseyen öğrenciler buna açık grevleriyle tepki gösterip, polis tehdidine rağmen direnişlerini sürdürdüler. Geçtiğimiz günlerde İnşa ve Vefa gibi bazı liselerde buna benzer örnekler yaşandı. Ve bu örnekler giderek de çoğalıyor.

Devrimci gençlik bu gelişmeleri dışardan izleyemez. Görevimiz gençliğe sahip çıkmaktır. Gençliğin örgütsüz olduğu yerlerde bile durumunu kabul etmeye yerine, kendidüğünden çıkışlara öfkelerini dışa vurduğu bir süreçte DLMK'ların, devrimci gençliğin toparlanıp olması, kendidüğünden çıkışları sağa sola savrulmadan örgütlü mücadeleye kanalizasyon etmesi her zamanından daha çok önem taşıyor.

Bu noktada oligarşinin baskılarının kanıksatılmasına izin veremeyiz. Halka ve gençliğe düşman olanların saldırıları karşısında daha kitlesel ve güçlü çıkışların zorunlu olduğu günümüz koşullarında, gençliğin sorunlarına karşı tepki duyan dinamizmine sahip çıkmak, gençlik örgütlenmelerimizi çabucak aktif olmaya hazır, mücadeleciler genç insanlarla doldurmak bizim görevimizdir. Saffanımızı böyle yeni güçlerle büyütme bizim enerjimize, bizim duyurulmuşuza bağlıdır.

Halkın katledilmesine dışardan seyirci olmak, okullarımızda, yarıbaşımda gençliğin coplanması, okuldan atılmasına izleyici kalmak, derslerimizde faşizmin propagandasını yapanlar karşısında susmak bizim tavrimiz değildir. Çünkü biz gençliğiz. Mücadelenin coşkusunu, örgütlü olmanın kazanımlarının kitlelere taşıyıcısı olmalıyız.

Unutmamalıyız, gençlik bizimdir. Onları gerici kışla ve medrese kafalarına ellerine, işkencecilerin zorbalığına teslim edemeyiz. Onlara politika götürerek, perspektif ve örgütlenmeler sunacak olan bizleriz.

Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi'nde

Kantin sömürsüne karşı süresiz boykot

Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi'nde dayak, disiplin cezası, hakaret, küfür gibi idare baskıları yanında Siyasal Şubede öğrenciler üzerinde terör estiriliyor. İdare okulun birçok sorununu polise çözdürüyor. En son 13 Kasım günü iki öğrenci ceketi lacivert olmadığa gerekçeyle polise teslim edildi.

Yine okulun en büyük sorunlarından birisi de kantin sömürsü. Kantin yemekleri oldukça pahalı ve sağlıksız. Buna rağmen yemek teneffüsünde dış kapıları kilitlenerek öğrencilerin dışarıya çıkması yasaklanıyor. İhale sistemiyle okullara yerleşip ticarethane gibi işletilen kantinler, idarenin desteğiyle yiyecekleri ucuza mal ettikleri halde oldukça pahalı fiyatlara satarak öğrencileri sömürüyor. Tüm bu sorunlara karşı Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi DLMK'ı öğrenciler 16 Kasım'da sınıf konuşmaları yaparak öğrencileri kantini boykota çağırdılar. Öğretmenlerin ve idarenin engellemeye çabalarına rağmen sınıf konuşmaları öğrencilerin alkışlarıyla karşılandı. Saat 12.50'de hemen herkesin katıldığı boykot başladı. Kantinde toplanan öğrenciler kantin fiyat listesini yırttılar. "Kantin Sömürsüne Son", "Yaşasın Demokratik Lise Mücademiz" sloganları atıldıktan sonra basın açıklaması okunurken kantin polislerce basıldı. Basın açıklaması okuyan öğrenciyle birlikte iki kişiyi polis gözaltına almaya çalıştı. Öğrenciler arkadaşlarına sarılıp kenetlenerek polisin almasına izin vermediler.

Boykotun ilk günü "Polis Defol" sloganlarıyla bitirildi. Küçükköy Endüstri Meslek Lisesi'nde boykot süresiz olarak devam ediyor.

Öte yandan İstanbul Etiler Lisesi'nde 6 öğrencinin gerekçesiz olarak okuldan atılmak istenmesi üzerine, aynı gün Öğrenci Birlikten ve DLMK'lı öğrenciler lise-

nin önünde bir basın açıklaması yaparak idarenin bu tutumunu kınadılar. 300 kişinin katıldığı basın açıklamasında "okullardaki gerici-faşist eğitim sistemi ve disiplin cezalarının öğrenci gençliğin mücadelesinin önüne geçemeyeceği" vurgulandı. ©

K.Armutluda polis panzeri altı yaşındaki öğrenciyi ezerek öldürdü

Yoksulara kan ve ölümden, gözyaşından başka bir şey vermiyorlar. Küçükarmutlu'yu işgal ettiklerinde "Huzuru sağlamak" için geldiklerini söylüyorlardı. Önce "yıkım yok" dediler. Sonra hizmet yasakları, yıkım kararları çıkardılar. Gece yarısı baskınlarıyla, gözaltı operasyonlarıyla ilan edilmemiş bir sıkıyönetim uyguladılar. Ayak dire-yeni, önderine eğilmeyeni "terörist" ilan ettiler. Çocukların payına düşen, okullarının karakol ha-line getirilmesi oldu. Ve sonunda 6 yaşında kü-çükük bir kız çocuğunun kanını akıttılar, ona kendi okulunu mezar ettiler. Daha 5 harf bile öğ-renemeyen Sevcan'ı ölüm'ü öğretiler.

Aylardır annelerin, babaların, öğretmenlerin, insan hakları savunucularının "okulu boşaltın" sözlerini duymazdan gelip onları işleri karıştır-makla, teröristlikle suçluyorlardı. Kozakçıoğlu daha birkaç gün önce yabancı insan hakları he-yetlerini "istisna"la, "yıkıcılık"la suçuyor, "Bu adam buraya niye geliyor. Gerçekleri Küçükar-mutlulara ve vatandaşlara anlatmak lazım" di-yordu. Şimdi anlatın bay Kozakçıoğlu! Eğer ce-saretiniz varsa, gidip Küçükarmutlu halkına, Sevcan'ın annesine, arkadaşlarına anlatın. "Yı-kıcılar, teröristler kıskırtıyor" deyin!

"Bizi sizin döktüğünüz kan ayaklandırıyor" sözlerini duyacaksınız, çünkü bunları söylü-yor. Gerçek mi, halk gerçekçi kendi yaşıyor. Ço-cuklar yaşıyorlar. Haftılerden, sözcüklerden, ki-taplardan önce yaşayarak öğreniyorlar. Sürüden ayrılmış bir polis gördüklerinde bu yüzden taş-a tutuyorlar. Katiller sevimli görünmek için ne ya-parlarsa yaparlar, çocukları bu yüzden aldatı-yorlar.

Öyle güçsüzler ki, zulümlerini gizlemek için daha büyük zulümlere ihtiyaç duyuyorlar. Halk düşmanlarına "milli törenler düzenleyenler, Sevcan'ın minik cesedinden korkuyorlar. Şimdi Armutlu çocuklarının gözlerinde, Kürdistan'da boyu silahın boyunu geçer geçmez dağa çıkan çocukların gözlerinde gördükleri şeyi, kendi son-larını görüyorlar.

17 Kasım günü Küçükarmutlu'da 6 yaşındaki Sevcan Yavuz polis panzeri altında ezilerek kan verdi. Hacı Mehmet Şalgamcıoğlu İlköğretim Okulu birinci sınıf öğrencisi Sevcan, okul bahçe-sinde oyun oynarken manevra yapan bir polis panzeri tarafından ezildi. Ortaokul ikinci sınıf öğ-rencisi Tolga İlgici olayı şöyle anlatıyor: "Arkada çocuk var dedik ama bizi dinlemedi, kafasını çı-karıp 'hayal mi görüyorsunuz' dedi. Panzer önce geri geri giderken çocuğu ezdi. Çığlığı duyunca durdu ve tekrar öne doğru giderken bir daha üst-tünden geçti."

Sevcan'ın öğretmeni Halil Sütçü: "Ben öğret-men odasındaydım. Birden bir bağırtı koptu. Di-şan çıktık ki çocuk ezilmiş. Ailesine bile haber verilmedi olay çıkmasın diye. Bunlar 6, 7 yaşın-da çocuk. Derste bile beş dakika sonra dikkatleri dağılıyor. Hele oyun oynarken panzere, polis otosuna nasıl dikkat etsinler. Polis burayı zaten eğitim sahası gibi kullanıyor, bilen de bilmeyen de panzere biniyor, dönüp duruyorlar. Böyle ola-caklarını defalarca söylemiştik."

Küçükarmutlu'daki okullar polis tarafından ay-lardır karakol olarak kullanılıyor. Polis olaydan sonra Hacı Mehmet Şalgamcıoğlu İlköğretim Okulu'nu gece yarısı apar topar terketti. Dumlupınar İlkokulu ise hala karakol.

Öyle güçsüzler ki, zulümlerini gizlemek için daha büyük zulümlere ihtiyaç duyuyorlar. Halk düşmanlarına "milli tören"ler düzenleyenler, Sevcan'ın minik cesedinden korkuyorlar. Şimdi Armutlu çocuklarının gözlerinde, Kürdistan'da boyu silahın boyunu geçer geçmez dağa çıkan çocukların gözlerinde gördükleri şeyi, kendi sonlarını görüyorlar.

Olaydan sonra saat 12.00'ye kadar okula hapsedilen çocuklar dışarı çıkınca Sevcan'ın ezildiği yeri çiçeklerle bezeyerek saatlerce buradan ayrılmadılar. Olayı öğrenip gelen anneleri-ye birlikte okul bahçesinde cinayeti protesto eden sloganlar attılar: "Katil Polis Okuldan De-fol" Çocuklar polisin okullarından çıkması için imza toplayarak şunu söylüyorlardı: "Polis okulu terk edene kadar okula gitmeyeceğiz."

Sevcan'ın babası Dursun Yavuz: "Olay res-men bir katiamdır. Polis çocuğumu öldürdükten sonra 'kaza'dır diyor. Polisin, panzerin okulun içinde ne işi var? Dünyanın neresinde görülmüş bul Şerefsizler, hem öldürüyorlar hem de bize haber bile vermiyorlar. Çocukları okula hapsedi-yorlar. Çocuklar öğleyn okuldan gelince bize haber verdiler. Madem öldürdünüz, niye haber vermiyorsunuz? Olay çıkmasın diyorlar. Nasıl çıkmasın, çocuğumu okulu mezar ettiler."

Sevcan'ın katledilmesi Küçükarmutlu'da hal-kın yoğun tepkisine neden oldu. Bu cinayetten sonra okula toplanan halk, sloganlarla polisi ve okul yönetimini protesto etti. 17 Kasım günü öğ-le-den sonra okula gelen işkencici sefinin talima-tıyla polis halka ve çocuklara saldırdı. Oya Gök-men, "Sen bunlara liderlik mi yapıyorsun" denile-rek tartaklandı ve gözaltına alındı. Aynı akşam mahallede toplanan veliler: "Biz polis çekilene kadar çocuklarımızı okula göndermeyeceğiz." diyorlardı.

18 Kasım günü "olayı unutun, dersinizi yapın" diyen okul müdürü de halkın hışımına uğradı. Bir anne Kamil Pulat'ın yakasına yapışarak "En bü-yük katil sensin. Burası okul, sen polisi burada hasıl banıdırırsın. Unutun ne demek. Biz çocuk-larımızı okula mı mezar mı gönderiyorsunuz?" di-yordu. 18 Kasım günü uzun süre kaymakamın gelmesi beklendi. Kaymakam gelmeyince, aile-ler çocukları ile birlikte okulu boykot ederek da-ğıldılar.

Sevcan'ın ailesini tehdit eden polis, evlerini abluka altına alarak cenazenin Küçükarmutlu'da toprağa verilmesini engelledi. "Burada gömser-se-niz başınız belaya girer, olacaktaklar biz sorumlu olmayız" sözleriyle Yavuz ailesini tehdit eden; polis Sevcan'ın cenazesini alıp Zonguldak'a gö-türmek isteyince, ailesi "Biz kendimiz götürürüz" diyerek gece yarısı Zonguldak yoluna düştü.

Bu arada İstanbul ÖZGÜR-DER açlıkta ya-parak "Dün Ankara'daki yargısız infazları geri-çekleştiren polislerini ödüllendiren siyasi iktidar, bugün Küçükarmutlu'da panzeri kullanan polise ne ödül verecek?" sözleriyle Sevcan'ın öldüröl-mesini protesto etti. Aynı şekilde TÖDEF, İYÖ-DER, Devrimci Mücadelede Sanatçılar, Devrim-ci Gençlik dergisi ve gazetemiz de Sevcan Ya-vuz'un katledilmesini protesto ederek polisin Kü-çükarmutlu'dan çekilmesini istediler.

Küçükarmutlu'da ilkokula karargah kuran polis, işte bu panzerle 6 yaşındaki Sevcan'ı ezerek öldürdü.

Sevcan'ı ezerek öldüren polis, daha 5 harf bile öğrenemeyen Sevcan'a burada 'ölüm'ü öğretti.

Arkadaşları, Sevcan'ın öldüğü yeri çiçeklerle bezeye-rek saatlerce buradan ayrılmadılar.

Polisin işlediği cinayetten sonra, okula toplanan halk sloganlarla okul yönetimini ve polisi protesto etti.

Küçükarmutlu'da halk, "Biz sizin döktüğünüz kan ayaklandırıyor!" diye haykırıyor...

Başarıya koşullanma devrimci görevlerimizi yerine getirmemiz için zorunlu ön koşuldur

Sovyet ordularının Nazi işgalcilerine karşı direnişinde göğüs göğüse çarpışmalar sürerken, bir yüzbaşı komutasındaki Kızıl-ordu birliğine düşmana yönelik çok yönlü bir saldırı planının gereği olarak bir immanın diğer kenarındaki Nazi birliklerini iki gün içinde devre dışı bırakma görevi verilir. Görev hayati bir önem taşır.

İmanın üzerinden sal ve kayıklarla geçmek mümkün değildir. Bu tüm birliğin imhası anlamına gelmektedir. Diğer taraftan iki kıyı arası yüz metreye yakındır, su derindir ve kış aylarının dondurucu soğuğu yaşanmaktadır. İrmak yer yer buz tutmuştur. Ama tek bir alternatif vardır, ne pahasına olursa olsun irmak asil-Nazi birlikleri bertaraf edilecektir.

Sovyet yüzbaşı uzun süre çözüm yolu için düşünür ve bu konuda komutasındaki birliğin de düşüncesini almaya karar verir. Acele olarak bir toplantı yapar ve kendilerine verilen görevi anlatır, bölünse haklı bir savaşla bütünleşmiş askerlerini yaratıcılığa zorlar.

Askerler arasından imanın karşı kıyısına geçmek için bazıları iki gün içinde gerçekleştirilmesi mümkün olmayan, bazıları ise pek çok teknik araç gerektiğini öneriler çıkar. Bazıları da bu koşullarda verilen görevin yerine getirilmesini "imkansız" bulurlar. Bir asker iki kıyı arasında tünel kazılabileceği ve düşmana görünmeden diğer tarafa geçip Nazi birliğin devre dışı bırakılabileceği üzerinde durur. Öneriye pek çok itiraz olur, ama başka yol da yoktur.

Yüzbaşı bütün birliğine bu görevin yerine getirilmesi için tünelin kazılması yönünde moral güç, asilar, onları motive eder. Hiç zaman geçirmeden uygulamaya geçer ve planın hayata geçirilmesinde bizzat fiilen çalışır. En önde çalışan askerinin beline emniyet ve irtibat için kalın bir halat bağlanır, nöbet değişimi ve hiç dumanın korkuncu bir tempoyla tünel kazılmaya başlanır. Askerler canla başla çalışır, ilerledikçe başarılarımları olan inanılan artar.

Ama henüz karşı kıyıya geçmeden immanın derinliği artar ve tünel aşagılara doğru kazılsa da tünele su girmesi önlenemez. Ancak karşı kıyıya yaklaşılmıştır ve beline halat bağlı olan asker ne pahasına olursa olsun bu halata karşı kıyıya geçmeyi başarır. Ve tüm birliğin de bu halat yardımıyla karşı kıyıya geçmesi sağlanır. Çıkarma yapılır ve Nazi birlikleri plana uygun olarak bertaraf edilir.

İkinci emperyalist savaş döneminde Kızıl-ordunun Nazilere karşı zaferini anlatan bir Sovyet doktorunun anlatımlarından aktardığımız bu olay, Sovyetler Birliği'nin dünyanın başına bela olan Nazi ordularını nasıl dize getirdiği konusunda da bir fikir veriyor. Sovyetler Birliği yukarıda örneğini verdiğimiz yüzlerce, binlerce tek-

Hedefe varmak, önümüzdeki her adımı başarmaktır. Devrimci, yeterli ciddiyette görevlerini yerine getirir, devrimin önünü açar.

tek başının birleşmesi ve yirmi milyon şehit pahasına faşizmi işgalı kırıp Alman faşizmini dize getirmiştir. Yine savaşın yarattığı büyük tahribat aynı bilinçle beş yıl gibi kısa bir sürede teknik açıdan telafi edilebilmiştir.

Fidel Castro ve arkadaşları 1953'te Moncada çıkarmasını yaptıklarında, hemen bütün savaşçıları ya şehit ya tut-

Soğukkanlılığımızı, direncimizi yitirmek düşmanı cesaretlendireceği gibi, telaş ve paniğe yol açar, kayıplarımızı artırır. Savaşı sinirleri güçlü olan taraf kazanacaktır. Tarihsel ve siyasal haklılık, doğru bir siyasal çizgi ve taktiklerin yanısıra psikolojik savaşta güçlü olmamızı gerektirmektedir. Başarmak için dirençli olmak şarttır.

sak vererek kaybettiler. 1956 Aralık'ında yaptıkları yeni bir atılımda ise seksen iki savaşçıdan sadece on kişi sağ kalmıştı. Devrim bundan sadece 25 ay sonra gerçekleşmişti (Ocak 1959) Bütün bu süreçte devrime inanç, kararlılık ve başarma azmi damgasını vurdu.

Che, gerilla savaşını şöyle anlatır: "Sierra Maestra'da yalnız yaşayan, aralar-na kimse katılmayan bir grup şehir

adamıydı. Kulübeden kulübeye dolaşı-yorduk. (...) Varlığına katılanlar ama bir-leşmeyen bir gruptuk, bu uzun süre de-vam etti." (Askeri Yazılar, Yar Yayınları sf. 170)

Belli bir kesitte sayıca az ya da çok olmak değil, düşüncede ve eylemde güçlü olmak, başarıyla yanıp tutuşmak asıl olmalıdır. Yerine göre "güç" de gelip geçirir ama inanç, mücadele ve yeniden yaratmak, sabırlı olmak bizleri nihai hedefimize ulaştıracaktır.

Yine 12 Eylül sürecinden çıkarken faşizmin cezaevlerinde art arda kazılan tü-neller, ne pahasına olursa olsun gerçek-leştirilen firarlar, devrimci hareketin eylemleri ve '90-91 atılımı aynı başarma azmiyle gerçekleşmiştir. Özgürlüklerine kavuşmak için tünel çalışması yapan yol-daşlarımızın, soğuk sulara, çamura, havasızlığa rağmen saatlerce çalıştıkları koşullarda bile hastalanmamaları, iyi beslenmedikleri halde yüzlerce metre tü-neli kısa sürede açmalarında başarıya koşulanmanın verdiği direnç vardır.

Yıllardır işkence altında ve düşmanın fiziken çürütme politikaları sürerken Ölüm Orucuna başlayan yoldaşlarımızın 75 gün aç kalmalarına karşın doktorların "artık geriye dönüş olmaz" dedikleri koşullarda onları hayretler içinde bırakarak yaşama dönmelerinin sırrı da başarma bilincinin verdiği direnme gücüdür. Bu-gün de faşizmin tüm saldırımları, kayıpla-rımızı geleceğe olan özlem ve başarıya olan inancımızla karşılıyoruz.

Devrimci insan, yaşamın akışı içinde statüleri yadsayan, sömür, baskı ve hak-sızlıklara karşı savaşan, hiçbir zaman hedefi gözden kaçırmayan, değiştiren-dönüştüren, devrime ve sosyalizme ko-sandır. O halkının, insanlığın geleceğe yönelik umutlarının taşıyıcısı, yerine göre savaşçı, yerine göre düşünce adamı ya

Devrimci insan, yaşamın akışı içinde statüleri yadsayan, sömür, baskı ve haksızlıklara karşı savaşan, hiçbir zaman hedefi gözden kaçırmayan, değiştiren-dönüştüren, devrime ve sosyalizme koşandır. O halkının, insanlığın geleceğe yönelik umutlarının taşıyıcısı, yerine göre savaşçı, yerine göre düşünce adamı ya da her ikisidir

da her ikisidir. Nihai hedef gözden kaç-tığı oranda ise devrimci heyecan ve ideal-ler zayıflar, düzene yakınlaşır, onunla çe-lişkiler azalır, bir yerde düzen insanı olur.

Hedefe ulaşmak önümüze koydu-ğumuz her adımı başarmakla olur. Elbette devrim salt günlük yaşamı örgütlemekle ulaşılacak bir hedef değildir. Ama günlük işleri örgütlemekte yeterli ciddiyeti göste-rip alınan tek tek görevleri başarıyla yer-iye getiremeyenler devrimi de gerçekleştiremezler, tersine objektif olarak devrimi gelişimin önünü tıkalarlar.

Eğemen sınıflar ellerinde büyük bir baskı aygıtına sahip olmalarına, ordu, polis, bürokrasi gibi milyonlardan oluşan bir gücü silah olarak karşımıza çıkarmalarına karşın güçsüzdürlər. Çünkü bu ay-gıtın her bir unsuru sisteme kişisel çıkar noktasında bağlıdır. Kişisel çıkar dürtüsü ile insanlar ölüme gitmez ve çıkar elde etme riski halle geldiğinde işten kaçma gündeme gelir. "Vatan-millet" haykırma-larının Kürdistan'da yatırım yapma nok-tasında "milyarları çöpe atamayız" dö-nüşmesi bunun en yakın örnekleridir. Devrimcileri savaşçıları güç ise hedefleri-ne içten bağlılıklarıdır. Devrimci kahra-manlığın özü budur. Devrimciye defalar-ca yenile bile tekrar ayağa kalkma ve zafere koşma gücü veren, başaracağına, başarmak zorunda olduğuna olan kesin

Devrim uzun bir yoldur ve başarıya koşullanmak için devamıza inanç, öz-güven ve devrimci mücadeleye atıldı-ğımız ilk günden kadar heyecan gerek-lidir.

Başarıya koşullanma, başarmak iste-nen davranış büyüklüğü ile yakından ba-ğlantılıdır. İlgilidir. Herhangi bir ideali ol-mayan insanın işi değildir. Ortada oyle büyük bir dava olmadık ki, her şeyi feda etmeye değsin. Büyük idealleri olmayan-lar günlük yaşamın küçük meseleleri için-de boğulup giderler. Oysa devrimci, bü-tün bir toplumu değiştirme iddiasındadır.

Ezilen, sömürülen ve aşağılanan bir halk bu cendere den kurtarma düşüncesi "devrimci heyecan"ın temelidir. Eğitim, sağlık, iş ve konut sorunu çözülmüş bir toplumda, sokakta insanların mutluluk içinde rahat bir nefes aldığını bugünden görebilmek gerekir. Yarın kuracağımız yeni toplumda yaratacağımız "mutlulu-ğun resmini özbeözcek" bir ressam ola-bilmeliyiz. Nasıl ki bir ressam eserini ta-mamladığında yaratmanın heyecanını duyar, yeni ve daha güzelini yapmaya motive olursa, biz devrimciler de, ülkemi-zin yarınını ilmek ilmek örerken daha bü-yük bir heyecan duyabilmeliyiz. İsten

atımlar, işsizlik vb. nedeniyle insan onurunu satmadığı, bütün herkesin sosyal güvenceye kavuşarak yaşlılıkta aç, açlık ve yalnız kalma korkusunu duymadığı, çocukların doğarken ölümlerinin önlenildiği ve süte, okula kavuştuğu, çocuk bahçesinden, spor alanlarından yanakları elma gibi al al olmuş çocukların, genç kızların ve erkeklerin civil civil neşesi seslerini bugünden duyabiliyoruz.

Devrimci belki de hiç göremeyeceği bir zaman için ve hiç görmediği insanlar için kendini feda edebildir. Kapitalist toplum insanları kendileri ve yakın akrabaları için çalışmayı öğretirken devrimci-komünistler sosyalist toplumdaki "uzak akrabalarımız" için, yani bütün insanlık için çalışmayı öğretir. İrk, dil, din, mezhep, renk, cinsiyet vb. hiçbir ayrımı kabul etmeden, bütün insanlık için kendini feda edebilir, ideallerine bağlı "dava adamı"nın işidir.

Kendisini yeterince mücadeleye veremeyen, aldığı görevin başlanılmasıyla örgütlülüğü sağlayacağı katkısı görme-yen bir insanın başarıya ulaşması düşünülür. Böyleleri geneldeki yaptıkları işleri severek, gönüllü olarak yapmazlar, çoğu zaman gayri-memnundurlar ve her zaman hazır bahaneleri bulunur, özgüven duyguları yoktur. İşlere sarılmak, sıkıya gelmek, başan karşısında duyulan heyecan onlara göre değildir. Bu durumlarda "biz" olgusu gerekerek yüklenir, "ben kimim" sorusuna net cevap verilemez.

Oysa bizim insanımız inançla, özgülvenle ve başanda duyulan heyecanla sürdürür mücadelesini. **Sorumluluk**

duygusu, yapımayan, aksatılan her görevin bir başka işin yerine getirilmesini engelleyeceği gerçeği onu görev konusunda hassaslaştırdı. **Görev adamı** olmadan örgüt adamı olunmaz, istikrarlı bir başan çizgisi tutturulamaz.

Görev adamı, aldığı görevi büyük bir ciddiyet ve titizlikle, sabır-emek ve kararlılıkla yerine getirebilir.

Görev adamı eylem adamdır aynı zamanda. Bir eylemliğin en ince ayrıntısına kadar planlamak, azmetmek ve yerine getirilmesini için tüm zorlukları aşmak başan için zorunludur. "Delice" bir cesaret, sorunların üzerine gitme, adım atma ve kazanmanın ön koşulu'dur.

Bir görev aldığımızda onu bitirmeden gözümüzü uyku gizmez. Aldığımız işin sorumluluğunu duyar, sabır, emek ve yaratıcılıkta bir an önce yerine getirmeye çalışırız. Eğer gerçekten kendimizi işe tam vermişsek heyecanını duyar, hastaysak hastalığımızı, zorlukları varsa onları unuttur, düzenli, disiplinli bir çalışmayla, taviz vermeden, yerine göre pratik davranarak aldığımız görevi mutlak başarıyla tamamlarız. Bütün bunları **başarıya koşullanma** diye de ifade edebiliriz.

Bir eylemin planlanıp yerine getirilmesinden, bilgi toplamaya, zamana karşı

yarınarak haber ulaştırmaya, ilişki kurup, kurumsallaşma sağlamaktan, bir çalışmanın hazırlanmasına kadar görev adamı bütün bunların üstesinden gelecek cesaret, sabır-emek ve kararlılığı sahiptir. Ve bunların her biri örgütlenme ve mücadele için bir adım, bir kazanımdır. Yerine göre bir halk düşmanının cezalandırılması, adaletin sağlanması, kitlelere güven vermesi, ya da bir operasyonun engellenmesi, bir yaşam kurtarılması, haktan yana savasçaların güvencinin sağlanması veya ajitasyon-propagandayı daha etkili, daha canlı hale getirmeye kadar başarılarımız örgütsel yapıyı ve savaşçı doğrudan ve dolaylı olarak etkileyecek, önemli gelişmeler sonucu dahi belirleyebilecektir.

Başarı ve verimli bir çalışma için devrimci bir dinamizmin yanı sıra **ciddiyet ve programlı bir çalışma** da gerekir. Aksi takdirde hantallık, gevşeklik, hatalar, eksiklikler ve zaman kaybı bir kene gibi bizim verimimizi alıp götürür. Ciddiyet, disiplin ve programlılık olmadan eksiklikler, son anda çıkan tersliklerden bir türlü yakanızı kurtaramayız. Sistemli bilgi toplamayı bunu değerlendirmeyen, zamanı bonkör kullanan, altıyapı çalışması yapmayan bir kafa yapısı iş başa düşülünde sayısız dezavantaj ve "bilinmezlik"le karşı karşıyadır. Ya bir eylemliğin yerine getirilemez, ya bir çalışma zamanında bitirilemez, ya da gereken kurumsallaşma henüz yaratılamamıştır. Bu sefer telaş ve panik başlar. Aynı şekilde kural ve prensiplere uyma, disiplin esasına göre hareket etme ihlal edilir, geriye düş-

Bir işi başarmak için yaratıcı ve yerine göre pratik olmalıyız. Yaratıcı insan en zor koşullarda bile, soğukkanlılığı elden bırakmadıkça görevini tamamlar. Pratik olmak, "tekrarcılık" ve dar pratiklik değildir elbette. Sorun başarıya koşullanmak, alınan görevi en kısa zamanda, en iyi şekilde yerine getirmektir. Öyle ki, bu iş için ikinci bir zaman kaybı, ikinci bir güç ve enerjiye gerek kalmaz.

Devrimci hareketin faşizmin zindanlarında yürütüldüğü firar çalışmaları inanç, kararlılık ve sabırlı olmanın yanı sıra, yaratıcılığın da bir ürünüdür. Yine pek çok eylemlikte insanların yaratıcıları onları ön plana çıkar. Zorlukları aşmak çoğu zaman düşmanın dahi düşünmediği ya da düşünmeye fırsat bulamadığı yol ve yöntemleri kullanmayı gerektirir.

Yaratıcı olmayan, kendini zorlamayan insanlar, her şey yukarıdan beklemeye başlarlar. Hazır bekleme aynı zamanda memur anlayışıyla da karakterize edilebilir. Ne yapıp edip gerektiğinde "yok"tan var ederek atılan adımlar ise görevimizi yerine getirmeyi mümkün kıldığı gibi bizi de geliştirir. Yeni yol ve yöntemler bulmamıza, deney-tecrübe birikimi edinmemize olanak sağlar.

Başarmak ve bu konuda kararı olmak politik olmayı da gerekli kılar. **Yerine göre tavizsizlik, yerine göre kurallı bir esneklik** hem sonucu elde etmek için, hem de antiden önümüzü çıkaran yeni engelleri aşmak için gereklidir. Ve bir görev adamının esnekliği hiçbir zaman liberalizm olarak algılanamaz. Biz başarıyı genel ilkelermizden, mücadelemizin bütününden ayrı düşünmüyoruz, düşünemeyiz. Genel çıkarlarımızı zarar verecek bir esneklikle elde edilen bir "başarı" gerçeği bir kazanım değildir. Bu nedenle görevimizi yerine getirirken genel çıkarlarımızı, ilkelermize bağlı kalmaya özen göstermeliyiz. Hiç kimsenin "ben iş yapıyorum" diye devrimci mücadeleye ve örgütsel yapıya zarar vermeye hakkı yoktur. Bu aynı zamanda objektif olarak hareketi kandırmaya çalışmak anlamına gelir ki, ahlaki bir yanı vardır.

Devrimci savaş ve elde edilmesi gereken başarılar tüm bunların yanında **moral olarak güçlü, dirençli, sınırları sağlam insanlar** olmanızı gerektiriyor.

Kayıplar veriyoruz, çok sevdiğimiz yoldaşlarımız şehit düşüyor ya da aylarca, yıllarca verdiğimiz emekler bir anda düşmanın yağmasına uğruyor. Elbette kurallı yaşamak, örgütsel önlemler almak bunları engellemeye yöneliktir. Ancak diğer taraftan mücadele ettikçe, savatışık kayıplar kaçınılmazdır da. Bu nedenle moral olarak faşizmin her türlü saldırısına, muhtemel kayıplara, darbelerle, acılara katlanmaya hazır olmalıyız. Bu, diğer yanı sıra bizi çelikleştirecektir de. Aslolan baskı, sömür ve haksızlıklara uzlaşmak ve yolun sonunda elde edeceğimiz, bugünden bilincimizde yaşatabilmektir. Yoksa korku, endişe, hatalı kararlar tepkisellikler mücadelemize zarar ver-

Soğukkanlılığımızı, direncimizi yitirmek düşmanı cesaretlendireceği gibi, telaş ve panikle yol açar, kayıplarımızı artırır. Savaş sınırları güçlü olan taraf kazanacaktır. Tarihsel ve siyasal haklılık, doğru bir siyasal çizgi ve taktiklerin yanı sıra psikolojik savaşta güçlü olmamız gerektirmektedir. Başarmak için dirençli olmak şarttır. Yoksa bir-iki engelle, olay anında çıkan tersliklere teslim oluruz. Üç günde bitmesi gereken bir iş üç ayda bitir, hiçbir işle dışı tutulamaz. Öylesine başarıya koşullanmalıyız ki, has-

Bir işi başarmak için yaratıcı ve yerine göre pratik olmalıyız. Yaratıcı insan en zor koşullarda bile, soğukkanlılığı elden bırakmadıkça görevini tamamlar. Pratik olmak, "tekrarcılık" ve dar pratiklik değildir elbette. Sorun başarıya koşullanmak, alınan görevi en kısa zamanda, en iyi şekilde yerine getirmektir. Öyle ki, bu iş için ikinci bir zaman kaybı, ikinci bir güç ve enerjiye gerek kalmaz.

taysak hastalığımızı unutmuyoruz. Bu durumlarda hastalık moral güçlüğüne ya atlatılır, ya da tüm görevler yerine getirildikten sonra çıkar. Ya da başarısız sonuçlarda olduğu gibi her bir olumsuzluk bir diğerine yol açar.

Başarısızlığın sonucu savaşta ve örgütsel planda gereken adımları atılması, sürecin adım adım elminden gitmesine seyrirci olmaktır.

Başarısızlıkları kanıksamak, hoşgörmek sorumluluk duygusunun körelmesi ve duyarlılığı geliştirir. Sürekli olduğunda moral bozukluğu kaçınılmazdır. Bu çevremizde, yeni ve bilimsiz unsurlar, genelde devrimci safı zehir eder. Karamsarlığı körükler. Zamanla cesaret, inanç ve heyecan yitimi gündeme gelir. En sıradan görevler, pekala yerine getirilmesi gereken işler gözde büyütülme, "imkansız" gibi görülmeye başlanır. Günlük örgütsel yaşamdan, tek tek başarılarından kopmak zamanla bizi genel hedeflerimizden de uzaklaştırır, ideallerimiz "soyulaşır" ve devrime duyulan heyecan zayıflar. Bu yozlaşmadır aynı zamanda.

Yine başarısızlıklar çoğalmaya başladıkça, buna dur denilmiyep sorun aşılmasız objektif bir değerlendirme ve örgütsel önlemler yerine önyargılar, tepkisellikler gelişir. "suçlu" aramaya başlanır ve bulunur da.

Tüm bunların aşılması ise düşüncelerimize ve kendimize olan güvenimize, sorumluluk duygusuna, cesarete, kararlılık, sabır ve emekle olur. Başarıya koşullanma yeni adımlar, atılımlar için olmazsa olmaz bir koşuldur.

Devrimci hareket daha cuntanın ilk günlerinde faşizmin zindanlarında düşünene verdiği **"BAŞARAMAYACAĞINIZ"** mesajıyla mücadeleyi başarıya ulaştıracağını ilan etmiştir. Direnişler, Ölüm Orucu bu inancın simgesidir. Nitekim firarlar, '90 atılımımız ve bugün yeni bir atılımın arifesinde olmak halklarımızın o gün görevimizi layıkıyla yerine getirmek için başarıya koşullanmamızın, tüm çabamızı, tüm enerjimizi devrimci savaşa hasretmemizin ürünüdür.

Unutulmamalıdır ki, başarılar kolay elde edilmeyen ve bir şeyler başarmak da yetmiyor. Başarıları sürükleyip sürükleyip başarıları kazanımlarını korumak da gerekiyor.

Hiçbir şey mücadeleye kazanılan bir mevzin, başarıyla tamamlanan bir görevin, başama azminin verdiği haz kadar değerli olamaz.

Dolar, Demirel'in yıl sonu için söylediği 8 bin tavanını deldi Dolar TL'yi arkadan değil, alınının çatından vurdu

Dolar, dış değerindeki artışın etkisiyle, iktidarın kendisine biçtiği değeri "takmadığını" gösterdi. Demirel'in yıl sonunda 8 bin olur" dediği dolar, geçtiğimiz günlerde bu değeri yakaladı ve serbest piyasada bugünlerde 8.300 TL'den satılmaya başlandı.

1992 yılı için ortalama dolar kurunun 6.350 lira olarak alınmasına ve Demirel'in yıl sonunda doların 8 bin lirada kalacağını söylemesine, Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Tansu Çiller'in sık sık "Döviz yatırım yapının elini yakacak" demesine karşılık, ABD para birimi başını almış gidiyor. DYP-SHP iktidarının başa geçmesinden bu yana geçen yaklaşık 11 aylık sürede, dolardaki artış % 60,3'e ulaştı. Hem de bu dönem içinde doların düşüşünde % 3,175'e varan bir kayıp söz konusuyken.

Dolar, TC'nin resmi parası gibi oldu. Artık kimse Çiller'in "yatırım yapının elini yakacak" sözüne alırmıyor. Özellikle büyük şehirlerin en ucra köşelerindeki evlerin kiraları bile dövize belirlenir, harçlıklarını dövize yatırımlar döngüler ekonomisi dergilerin değişmez konusu haline gelirken, dövize yatırım yapanlar da ihya oluyor.

Koalisyon hükümetinin işbaşına geldiği 20 Kasım 1991'de serbest piyasada 4.990 liradan işlem gören dolar, son yaptığı atakla, yaklaşık on bir aylık bir sürede bir yıllık enflasyon oranını geride bıraktı.

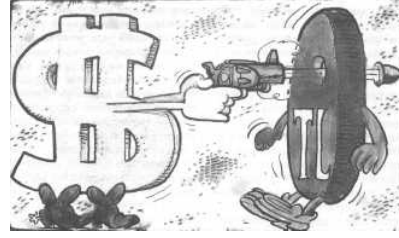
12 Eylül generalleri, kandan, kirden, pastan yalakalarını kurtarmıyor. Uçak ambarlarını tavuk çiftliği yapanlar, alacakları avanta için "itiraz" kovalayanlar, ülkenin bütün zenginliklerini ceplerine sığdırmaya çalışıp ipliklerini pazardan eksik etmiyorlar. Bu generallerin bugünlerde yeni bir marifetleri daha keşfedildi. Açtıkları "sırdas hesapların" foyası meydana çıktı. Geçtiğimiz günlerde gazetelerde çıkan bir habere göre, ordudaki gizli dolar hesabı yolsuzluğunun başındaki ismin Kenan Evren olduğu açıklandı. 1981-82 yıllarında Evren'in başkanlığındaki MGK döneminde başlatılan bu uygulamanın on yıldır devam ettiği saptandı. Sayıştay denetçilerinin belirlemelerine göre, generaller, yurtdışındaki askeri atöşelere askeri malzeme almak için gönderilen dövizleri özel hesaplarında tutarak bu paranın 51 milyon dolar tutan faizlerini cebine indirirler. Yapılan her işin bir bedeli vardır. "Anarşi ve terörü önlemenin", "millî birlik ve beraberliği sağlamanın" fiyatı da bu demek ki ülkemizde.

Devletin kafasındaki para kesesinde yer demir, gök bakır olunca, iktidara yalana başvurmaktan başka bir yol kalmıyor. Böyle olunca da, birinin söylediği diğerini tutmuyor. Herkes bir şeyler söylüyor, ama söylenen yalanlar, devletin çaresiz olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Çiller daha bakanlık koltuğuna oturur oturmaz, ayarının tozuyla "Faizle döviz düşecek, enflasyon önlenecek" demişti. Arkadan epeyce zaman geçti, ama ne söylediklerini yaptılar, ne de söylediklerinin bir gerçekleşti. Onlar "ne vaat ettirlerse yapmadılar, ne yaptılar başanlı olmadılar".

Doğrusu Çiller, döviz kurlarının yükselmesini önlemek için her şeyi yaptı... Bir dua etmediği kaldı. Ancak ne yapmak istediği de pek anlaşamadı. Önce, Merkez Bankası'nın serbest döviz piyasasına müdahalelerini eleştirtiler, sonra da döviz kontrol altına alabilmek için Merkez Bankası'nın piyasaya müdahale ederek, altı ayda 1,7 milyar dolar satmasını sağladı. Sonuçta yaptığı her iş, attığı her adım "pe dolar seriminin" ötesine geçemedi. Nitekim bugün iktidarın "Dövizimiz bol, korkulacak bir şey yok" demesine kimse kulak aşmazken, yitbaşında bir doların 9.000 lira olacağı hesapları yapıyor. O da TL'nin dolar karşısında şansı yaver giderse...

Bugün iktidarın tüm demagogilerine rağmen, TL döviz karşısında esasen korunmayan vasıfsız bir eleman niteliğinden öteye geçemiyor. İktidar, döviz politikası konusundaki bütün böbürlenmesine rağmen, dolar lafı ederken gece karantı-ğında mezarlıktan geçmeye çalışanlar gibi hislik yapıyor. Böyle bir ortamda bugün dövize yatırım yapmanın diyenler, yarın obur gün dolar ülkemizin resmi parası oldu derlese şaşmamak gerek.

Dış denge ve döviz kuru

Bugünkü dünyada ihracat, ihracat ya da başka amaçlarla yabancı ülkelere ödemeler yapabilmek için, bu ülkelerin paralarına sahip olmak gereklidir. İşte bu yabancı paralara da döviz ya da kambiyo denir. Bu çeşitli dövizler arasında kağıt para esasında olmalardan ötürü, hepsinin arasında temelde benzerlik olmakla birlikte, uygulamada farklılıklar vardır. Bu farklılıklar ise, esas olarak çeşitli ülkelerin ekonomik güçlerinin farklı olmasından kaynaklanır. Ekonomik olarak daha güçlü olan ülkelerin para birimlerinin bütün dünyada genel kabul görmesi, hatta yatırım aracı olarak kullanılması da bundan kaynaklanıyor.

Bir ülkenin bir yıl içinde diğer ülkelere karşılıklı olarak gerçekleştirmiş olduğu alışverişlerin toplamı demek olan dış ödemeler dengesi, işte bu döviz kuru politikasıyla doğrudan orantılıdır. Dış ödemeler dengesi açık olduğunda, döviz kuru politikası da bundan hemen etkilenir. Bu iki kavramın arasındaki ilişkiyi "biri hapsirsä diğeri nezle olur" biçiminde

açıklayabiliriz. Açıktr ki, ödemeler bilançosunun açık vermesi kadar fazla vermesi de bir denge bozukluğudur. Zaten bazı ülkelerin açık vermesi de, diğer ülkelerin fazla vermesinden ileri gelir. Bu denge bozukluğundan esas olarak emperyalist-kapitalist sistem sorumludur. Bu durum ise, emperyalist ülkelerle yeni-sömürge ülkeler arasında sömüren ve sömürülen ilişkisinden başka bir şey değildir. O yüzden de, günümüzde bu ilişki açık veren hep yeni-sömürge ülkeler olur. Çünkü emperyalist ülkeler bu açıkları yeni-sömürge ülkelere aktarma olanaklarına sahiptir.

Devalüasyon ise, bu açığın sonucu ortaya çıkan bir kavramdır. Bir başka deyişle devalüasyon, bir ülke parasının değerinin yabancı paralar oinsinden düşürülmesi demektir. Böylece yabancı paraların ulusal para cinsinde ifade edilmesi olan değerleri de yükseltmiş olur. Devalüasyon ödemeler dengesindeki açığın kapanmasını, bir yandan ihracatı ve diğer döviz kazançlarını teşvik ederek, diğer yandan da ithalat ve diğer döviz kurlarını kısarak sağlar. Böylece de iç fiyatlar yabancılar için ucuzaalmış olur.

Bu ucuzalık ise, emperyalizmin işine yarar. Ye-ni-sömürge ülkelerin her geçen gün biraz daha fazla eriyen parası, emperyalizm için bulunmaz nimettir. De-valüasyon olduğunda, yani ülkedeki paranın değeri yabancı paralar karşısında düştüğünde, olan emekçi haka olur. Çünkü emekçi hakin satın alacağı her şeyin fiyatı da pahalılaşır. Devalüasyonun neden olduğu bir diğer sonuç da, iç fiyatların dünya fiyatlarından daha hızlı artmasıdır. Başka bir deyişle, devalüasyonun nedeni, çok defa enflasyondur. Hal böyle olunca, devalüasyon da enflasyonun bu tavrına tolerans göstermez, o da enflasyonu kışkırtır, şiddetlendirir.

Bizde yıllardır devalüasyonun ihracatı ve döviz kazançlarını artıran, bütçe açıklarını kapatan bir unsur olduğu masalı anlatılır. Ancak hiçbir zaman bu söylenen gerçekleşmez.

12 Eylül MGK ve

iç edilen
51 milyon dolar

Madenci, sendika ağalarının kapısına dayandı

Devletin barikatlarını aşan 40 bin maden işçisinin eşleri ve çocuklarıyla Ankara yolundan geri çevirip sonra yüzüstü bırakan kaypak sendikacıların, Kozlu'daki 263 madencinin ölüm çığlığına kulaklarını tıkayıp, altlarında Mercedes'te sendika paralarını futbol kılıpplerinde yiyen Şemsi Denizler ve yardımcı ağalarının Zonguldak işçisi hesap soruyor.

Türk-İş ve ona bağlı san sendikalar göstermelik kongrelerini artık rahat yapamıyorlar. İşçiyi kongre salonuna sokmamanları da çözüm değil. İşçinin ofkesi onları her köşede sıkıştırıyor. Siyasi iktidarların ve sarı sendikacıların verdikleri sözler işçilerin belleklerinde siliniyor. Özellikle direnişlerin deneyimini yaşayan işçiler sahte işçilerlerinin hiçbir sözünü inandırıcı bulmuyor, hesap sormak için sendika ve kongre kapılarına kendileri gidiyor. İşte 1990 yılındaki grev ve yürüyüş sırasında "Bekle Ankara Geliyoruz" diye Türkiye'yi ayağa kaldıran on binlerce maden işçisi bugün bunların hesabıyla birlikte sendika kapılarına dayanıyor.

Yolsuzlukların hesabını veremeyen maaşlarını artırıyor
1991 Ankara yürüyüşündeki eylem kınacılarının, işçilere gelen yardımların, yolsuzlukların hesabını şimdiye kadar veremeyen Genel Maden-İş yöneticileri GMS'nin 4. Olağan Genel Kuruluna işçinin alın terinden maaşlarını artırma hesabıyla girdiler. Üyelik aidatının % 1,5'tan % 3'e çıkarılması hazırlığına girişilmesi, zaten kızgın olan işçilerin ofkesini harekete geçirdi. Geniş bir imza kampanyası açan madenciler Kozlu, Üzümlü, Karadon, TTK ocaklarında toplanan binlerce imza ile 11 Kasım'da GMS'nin Üzümlü Şubesi'nin kapısına dayandılar.

Dün "söz söyleyin biz yapalım" diyenler bugün işçiden kaçıyorlar
İşçinin gazabından korkan Üzümlü Şube Başkanı Yılmaz Tezer'in "kanunsuz toplanmayın, dağılın, aranızda yabancılar griyor" sözleri tepkiyi şiddetlendirmekten başka bir işe yaramadı. Hesap verilene dek oradan ayrılmayacaklarını belirten 200 işçi, GMS'e yönelen Y. Tezer'in peşini orada da bırakmadı. "Bağkan Ortaya Çıksın", "Hesap Sormaya Geldik" diye bağırarak işçileri hiçbir sendika ağası sakinleştiremedi. O gün işçilerin hareketlendiğini duyan birçok sendikacı kaçmıştı. Ama "Yarın yine geleceğiz" diyen işçiler sendika binalarını hiç boş bırakmadılar.

İşçiden kaçırılan kongrelerden biri de GMS Kongresi
İşçinin sendikacılarla yüz yüze gelmesinden rahatsız olanlar, ertesi gün sendika çevresine polis ağı örüler. Dün Çankaya'yı korumak için Ankara yoluna örülen polis barikatı bugün işçilerin karşısına sarı sendikacıların ko-

rumak için kuruluyordu. Ne var ki işçiler 12 Kasım'da da sendika merkez ve şubelerini akın etmeyi sürdürdüler. "Burası bizim istediğimiz zaman geliriz" diyorlardı. Gece gündüz yerin yedi kat altında işçiler ölüme pençeleşirken, gazinolarda sabahlayan sendika ağaları ise işçinin karşısına çıkacak ne yüze ne de onura sahipti.

GMS yöneticileri her şeyi işçiden ve kamuoyundan gizlediler. Kozlu'daki faciada ölen madenciler için gelen yardımları bile... Sendikaya"

ait bir otel, bir matbaa satılıyor. İşçiyi konut için kurulan madenci kooperati- bu barikatın arkasındaki sendikacılara sesleniyorlardı. İsmail Gürsu adı işçi Gelen yardımların hesabını versinler.

GMS Kongresi 13 Kasım'da işte Barikatlar kaldırılsın, direniş sırasında bu hava içinde başladı. Kongrenin ya- karşılaştığımız barikatı anti-demokratik pıldığı salonu, içeri girmek isteyen işçi- olarak değerlendiren sendika ağaları lardan yoğun bir polis kordonu ayır- şimdi kendi içlerine karşı barikat kuru- yordu. İşçiler yine kongre yapılan sala- yor." diyordu. Hasan adı başka bir işçi nun çevresindeydiler.

Kongrenin ikinci gününün ilk gün- dem maddesi mali raporunu görüşüme- sıydı. Şimdiye kadar gerçekleştirilen mücadeleye devam edeceğiz" diyerek tepkisini açıklıyordu. Dişarda bunlar olurken, içerde Şemsi Denizler sendika aidatlarını % 1,5'tan % 2'ye çıkardı. Aidat artışı sokulmadığı gibi işçinin içeri sızması protesto ederek dışarı çıkan bir delega olasılığına karşı yoğun önlemler alındı. Şunu söylüyordu. "Divan Başkan is Mücadele ve Mücadeleci işçi gazetesi dakikada 237 oy saydı. Odaolara bile el kaldırıldı. Savcılığa suç duyuru- sında bulunacağız."

İşçiler, kongrenin 2. gününde "He- sap Soracağız, İşçiyiz Haklıyız Kaza- nacağız" sloganları ile yine oraday- dılar. Polis barikatının önündeki işçiler,

Maden işçileri, dün direnişi Ankara yollarından geri çeviren sahte işçi liderlerinden hesap soruyor. Dün Çankaya'yı korumak için Ankara yoluna barikat ören polis, bugün işçilerin karşısına sendika ağalarını korumak için barikat örüyor. Direnişi kırıp, işçileri yüzüstü bırakan, işçilerden kongre kaçırıp, onların sırtından maaşlarını 37 milyona çıkarmak isteyenlerden "Hesap Sormaya Geldik" diyen maden işçilerini hiçbir sendika ağası yatıştıramayacaktır.

Burası adliye salonu mu? Barikat kal- dırılsın, kaldırılan parayı oylayacaklar. Hesap soracağız, tabanın sesi olarak Barikatlar kaldırılsın, direniş sırasında karşılaştığımız barikatı anti-demokratik olarak değerlendiren sendika ağaları

Şemsi Denizler üçüncü gün yapılan oylamada yeniden saltanatını korudu, ama hesap soran işçilerin kuşatması altında zor anlar yaşadı. Sarı sendika- cılar maden işçisinden bu yilki toplu sözleşme mücadelesinin öyle istedik- leri gibi sonuçlandıramayacaklarını ve peşlerinin bırakılmayacağı mesajını aldılar.

MADENCİNİN YÜZÜNDE ÖFKE VAR-Kongre salonuna alınmayışlarını protesto eden maden işçilerinin üzerine polisin ekip otosu sürüldü.

BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN'li memurlar:

"Bundan sonra da bedel ödemeye hazırız

Ankara (Mücadele)-Kamu emekçilerinin talepleri ile ilgili başlattıkları imza kampanyası- nın sonuçlarını BEM-SEN Ankara Şubesi ve SAĞLIK-SEN'li memurlar Çalışma Bakanlığı' na sundular. 13 Kasım'da Çalışma Bakanlığı'na giden memurlar müstesar aracılığıyla istemlerini bildirdiler.

Kamu emekçileri müstesarlar görüşme sıra- sında Çalışma Bakan'ının 11.0'nun 87 ve 151 nolu sözleşmeleri yürürlüğe konulsa bile grev hakkının iç hukuk düzenlemesine bağlı olduğu- na ilişkin görüşlerine tepki gösterdiler. Sendika yasa tasarrufları hazırlanmasında asıl muhata- bın kamu emekçileri olduğunu, tasarrufları hazırla- nın masasında memurların da bulunması gerekti- ğini belirterek, haklarını kazaama konusunda kararlılıklarını "Bundan sonra da bedel öde- memiz gerekiyorsa, öderiz" diye ifade ettiler.

Hakkını isteyene sürgün

Adana (Mücadele)- İki ay kadar önce Adana garında gündeme gelen sürgünler direniş karşın- da geri çekildikten sonra işveren tarafından yeni- den gündeme getirilmeye çalışıyor. Kamu emek- çilerinin sürgünlerin geri alınması ve çalışma ko- şullarının düzeltilmesi istemi ile başlatılan açık grevi ve vizite eylemleri karşısında işveren geri adım atarak anlaşma masasına oturmuştu. Yapılan anlaşmada sürgünler geri alınırken çalışma koşul- larında bir değişiklik olmayınca Tüm Ray-Sen Adana Şubesi yönetim kurulu ve bazı üyeler bir dilekçeyle günde 8 saatten fazla çalışmayacakları- nı ve haftalık tatillerini kullanacaklarını bildirdiler. Kamu emekçilerinin haklı taleplerini gasp etmek isteyen işveren, dilekçe üzerine yenden sürgünleri gündeme getirdi. Sendika yönetici ve üyeleri he- def alan işveren, yönetim kurulu üyesi Mehmet Tuncel'i Konya'ya, İstasyon Baştemsilcisi İrfan Karabıyık'ı Erzurum'a, Hareket Memuru İhsan Av- cr'yi ise Nusaybin'e sürgün etti.

Sürgünleri durdurmak için tüm haklarını kulla- nacaklarını vurgulayan Mehmet Tuncel "Hakımızı aradığımız için sürgün ediyoruz. Ama bu tür uygulamalar karşısında yılmayacağız. Nereye gi- dersek gidelim mücadelemize devam edeceğiz." dedi. Kamu emekçilerinin mücadelesi sürgünlere rağmen devam ediyor. Bir milyona yakın kamu emekçisini yıllardan beri kapıkulu olarak görmek isteyen devlet, şimdi taleplerini baş edemeyince onları sürece kapı arıyor.

Belediyeler emekçilerin sağlığıyla oynuyor

Adana (Mücadele)- Halka götürdükleri zi- met yerine, yaptıkları yolsuzluklarla her gün adam duyan belediyeler şimdi de emekçilerin sağlığıyla oynuyor. Adana Büyükşehir Beledi- yesi'nin ve Yüreğir Belediyesi'nin Çukurova Üniversitesi Hastanesi'ne olan borçlarını öde- memesi nedeniyle viziteye çıkan işçiler hastane kapısından geri çevriliyor. Balcalı Hastanesi'ne giden işçiler "İçeride para olmadığ için sizi muayene edemeyiz. İsterseniz normal vatandaş gibi paranızla gelin muayene edelim," denilerek tedavi ediliyor. Belediyeler hastaneyi borcu- nu ödemek, hastane de su paralarını öde- miyor. Hastane ve belediyelerin bu danslık dövü- şü sırasında her iki taraf da emekçilerin sağlığı üzerine oyun oynama yolunu seçtiler.

Önce insan değil insan sağlığıyla oynayan belediyelerin, yeşil kart aldatmacasıyla emekçi- leri hastane kapılarından çeviren iktidarın suç- larına cevap vermek emekçilerin hakkıdır. Bu noktada "gerekirse topyekün üretimden gelen gücümüzü kullanacağız" diyen kamu sendika- ları da üzerlerine düşeni yapmalıdır.

"Verin biz yönetelim"

Bugün, zarar ediyor gerekçesiyle işçilerin iş güvenliğine, kazanılmış haklarına göz diken düzenin yöneticilerine cevabımız şudur: Madem yönetemiyorsunuz, verin işçiler yönetsin...

Siyasi iktidarın ekonomi üzerinde borç kamburu olarak gösterip sermayeye haraç-menzat peskes çekmeye çalıştığı KİT'lerin satış planları hazırlandıysun, liman işçileri limanların özelleştirilmesi yönündeki hükümet girişiminin şimdilik geri püskürttüler.

KİT'leri bakanların, milletvekillerinin arpalığı haline getiren iktidarların "KİT'ler zarar ediyor" şeklindeki gerekçesine artık kimse inanmıyor. Gerçekte nerede zarar eden bir KİT varsa orada yöneticilerinin yolsuzluk ve rüşvetle boğazlarına kadar gömüldüğü görülüyor. Kârlı KİT'leri satın, zarar eden özel sermaye şirketlerini kurtarmanın, tekeli patronların kolay yoldan palazlandırma- da bizim gibi ülkelerde hiçbir bir yön- tem olduğunu artık sağır sultan bile biliyor. Özelleştirme adı altında işçilere karşı işsizleştirme ve sendikalaştırma anlamına gelen bu operasyon özellikle uluslararası sermaye tarafından da teşvik ediliyor.

İTİ ve TCDD'ye bağlı limanların özelleştirilmesini gündeme alan hükümet, geçtiğimiz ay Mersin Limanı'nda bunun ilk adımlarını atmaya başladı. Ne var ki, Liman-İş Sendikası'na üye işçiler özel römorklara mal yükleneme kararı alınca bu özelleştirilme girişiminden şimdilik vazgeçildi.

Liman işçilerinin direnişi, hakları saldıraya uğrayan işçilerin kararlılıkla karşı koyuşlarına bir örnekti, ama asıl örnek Alpagut'tan 24 yıl sonra işçilerin zarar ediyor gerekçesiyle işlerini ellerinden alan patronlarına verdikleri cevaptı. Liman işçileri "Madem yönetemiyorsunuz, limanları işçilere veredin!" dediler.

Bu aslında 300 milyar kâr ettiği halde limanları zarar ediyor gösteren iktidarın yalanlarına bir karşılık olduğu kadar, emekçilerin kendi emek ürünleri ve üretim araçlarını patronlardan daha iyi yönetebileceklerini ortaya koyan bir meydan okumaydı.

Bugün işçiler olarak, zarar ediyor diyerek iş güvenliğine ve kazanılmış haklara göz diken düzenin yöneticilerine vermemiz gereken cevap budur. Halkın zenginliklerinin, emeğin, üretim araçlarının üzerinden ellerimizi çekin. Nasıl yöneteceğinizi gösterin. Emeğin kolektif yönetimi işletemedikleriniz kısa sürede işler hale getirecektir. Ancak sadece bir işyeri değil ülkemizin zenginliklerinin tümüne, limanlar, madenler, bankalar, si- gorta şirketleri, ithalat ve ihracat ilişkileri Üe tüm ekonomiyi hakim olan tekeller halkın sırtında somurtu ve haksızlık üreten dev bir mekanizmadır. Emeğin yönetimi için burjuvaziden onları da istiyoruz!... Emeğimizin hakkı üretim araçlarına ve yönetimine sahip olmaktır.

"Sosyal demokrat" belediyeler işçiye para ödemiyor

Her türlü yasad, baskı ve bürokratik sürdüremeye rağmen grev yapıp toplu sözleşme haklarını elde eden işçiler, bundan sonraki süreçte daha zorlu bir mücadele ile yüz yüze geliyorlar.

1992-94 yılına ait toplu sözleşme farklarının hiçbirini alamayan belediye şoförleri ve diğer hizmetlerde görevli işçiler sessizliklerini bozmaya başladılar.

İETT Şoförleri Sendikasının Uzmanı Tutumuna Rağmen Eylem Yaptılar

13 Kasım'da İktelli Garajı'nda basına bir açıklama yapan Devrimci Mücadelede İETT işçileri, "Haklarımızı el konulmuştur, işveren 'paramız yok' sözlerine arkı çıkan sendika yönetimi bizi oyalamaya çalışıyor. Bu oyalama taktiklerine dur diyelim. Holdinglere trilyonlarca para dağıtılır bize gelince paramız yok demesinler" diyerek, 17 Kasım'da iş birakacaklarını açıkladılar. Belediye işçilerinin bu eylem kararı 18 Kasım gecesi Belediyeye-İş Taşıtlar Şubesi yönetiminin işverene yaptığı anlaşmaya engellenmeye çalışıldı. Normal ler geçtiğimiz Ocak ayından bu yana yürüyerek başkanlıkta ulaştılar. Burada zamanlarda yerinde bulunmayan sözleşme farklarını alamadılar. Belediye- "Eylemlerimiz Halka Karşı Değil, Haklarımızı sendikacılar, eylemi engellemek için 16 iş bunun için bir dizi eylem kararı aldı. 18 Vermeyenlere", "Grevimizi Kıranlar Haklarımızı Kasım gecesi saat 24'e kadar çalıştılar. Kasım'da Gaziosmanpaşa, Küçükçekir- Vermiyorlar" yazılı pankartlar açarak, başkan Sendikaların eylem yapmama kararına mece ve Zeytinburnu belediye işçileri yü- yardımıcısı ile görüştüler. Görüşmeden somut nüyüş ve vezne önünde beklemeye eylemi bir sonuç alamayan işçiler eylemlerini yaptılar. İşçiler haklarının ödenmesi için sürdüceklerini açıkladılar. sendikacılarla birlikte baskanlık ve bas- işçileri daha zorlu ve ınatçı mücadeleler saatinde iş bıraktılar. kanlık yetkilileriyle görüştüler. bekliyor. Evet, emek öyle bir sıçrayışa

İşçiler Haklarını Almak İçin Eylemlerini Yoğunlaştııyorlar

Belediyenin yol bakım, temizlik, arac Müdürlüğü'nde çalışan işçiler 18 Ka- ekmeği almak için zorlu mücadelelere hazır bakım ve diğer birimlerinde çalışan işçi- sim'de bir araya geldiler. 2500 işçi ile olmak gerekiyor. kortej oluşturan belediye işçileri 3 km.

Mücadeleyi bir noktada bırakmak, asla yeterli olmuyor. Kazanmak için sürekli direniş, sürekli mücadele kaçınılmazdır.

Belediye- "Eylemlerimiz Halka Karşı Değil, Haklarımızı sendikacılar, eylemi engellemek için 16 iş bunun için bir dizi eylem kararı aldı. 18 Vermeyenlere", "Grevimizi Kıranlar Haklarımızı Kasım gecesi saat 24'e kadar çalıştılar. Kasım'da Gaziosmanpaşa, Küçükçekir- Vermiyorlar" yazılı pankartlar açarak, başkan Sendikaların eylem yapmama kararına mece ve Zeytinburnu belediye işçileri yü- yardımıcısı ile görüştüler. Görüşmeden somut nüyüş ve vezne önünde beklemeye eylemi bir sonuç alamayan işçiler eylemlerini yaptılar. İşçiler haklarının ödenmesi için sürdüceklerini açıkladılar. sendikacılarla birlikte baskanlık ve bas- işçileri daha zorlu ve ınatçı mücadeleler kanlık yetkilileriyle görüştüler. bekliyor. Evet, emek öyle bir sıçrayışa

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi

Üç çadır... Üç direniş...

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi şu an direnişlerin soluğuyula birlikte yaşıyor. Üç işyerinde direniş sürüyor.

Servet Deri'de direniş 97. gününde. Toplam 30 işçinin çalıştığı Servet Deri'de 25 işçi sendikaya üye oldukları için işten atılmıştı.

Yükseller Deri'nin terlik kısmında bir dönem önce yaşanan direniş sonrası işveren "Fabrikama deri gelsin, işçileri tekrar işe alacağım" sözü vermişti. Mal geldiğinde de atılan işçilerden 26 kişinin işe alınması, 12 kişiye işe iş vermemesi sonucunda direniş tekrar başladı. Şu anda üç haftadır direniş sürüyor.

Ersen Deri'de ise 2 haftadır direniş sürüyor. Bu fabrikada çalışan 25 işçiden 17'si sendikaya üye oldukları için işten atıldılar.

Şu anda Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde üç direniş çadırı var.

Fabrika önünde patronlara karşı yürüyen direniş, sendikada da direnişe sahip çıkmayan yöneticilere karşı tavır olarak geliyor. 14 Kasım günü Aydınlı Köyü'nde Deri-İş İrtibat Bürosu'nda yapılan toplantıda işçiler genel merkez yöneticilerini yargıladılar. Daha önce alınan karar sonucu Kazlıçeşme şubesi yöneticilerinin Tuzla İrtibat Bürosu'nda örgütlenme ile görevlendirilmesine karşın Deri-İş yönetiminin Kazlıçeşme Şubesi, Tuzla İrtibat Bürosu yöneticilerine karşı tasfiyeci tutumunu işçiler protesto ettiler.

İşçiler, kendileriyle birlikte Kazlıçeşme'den gelen ve direnişçilere destek veren yöneticilerine sahip çıktılar.

Tartışmalar zaman zaman sloganlarla kesildi. "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganları atan işçilerin tepkisi genel merkez yöneticilerine geri adım attı. Şimdi Organize Deri Sanayi Bölgesi işçileri "hata yaptık" diyen genel merkezin işçinin iradesini yerine getirmesini takip ediyor.

Hasan Biber

Röportaj

"Üretim ilişkileri ve üretim araçları üzerinde de söz sahibi olmak istiyoruz"

İşçilerin yönetime talip olması ile ilgili olarak görüştüğümüz Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, limanların özelleştirmek isteyen iktidara karşı işçilerin görüşlerini şu şekilde açıklıyor:

Madem ki hükümet limanların zarar ettiğini iddia ediyor ve bu yükten kurtulmak için özelleştirmeyi zorunlu görüyor; biz de onları bu yükten kurtaralım diyoruz. Eğer hükümet söyledikleri ve yaptıkları girişimlerde ciddi ise, bu talebimizi kabul etmek zorundadır. Eğer kabul etmezse, hükümetin özelleştirme konusunda bugüne kadar söylediklerinin yalan olduğu ve gerçek amacının limanları yerli ve yabancı tekellere sunmak olduğu, tartışma bırakmavacak şekilde kanıtlanımsı olacaktır.

Limanların çalışanlar tarafından yönetilmesi ve işletilmesinin verimlilik ve toplumsal barışa katkısı olacaktır. Çünkü Umurlarda çalışanlar, aynı zamanda yönetim-işletme sorumluluğunu da üstleneceklerdir. Ve liman işçileri yıllardır oralarda çalışanlar olarak bu kapasiteye sahiptirler. Yani işçiler olarak biz, üretimde olduğu kadar, üretim ilişkileri ve üretim araçları üzerinde de söz sahibi olmak istiyoruz. Bu talebimiz üzerinde ciddiyece durumlaştırmamız isteriz. Aksi takdirde bunun sonuçlarına işveren kesimi katlanmak zorunda kalacak; liman işçileri emeklerinin ellerinden alınmasına, ucuz işgücü yaratmak için, sendikaların devreden çıkartıp işçilerin koleleştirilme girişimlerine izin veremeyecekler.

İşkence suçtur... işkenceyi aklamak da...

Ağit Salman 28 Nisan 1992'de Adalet Bakanlığı'ndan cesedi çıkarıldı. Açıklamalara göre "kalp krizinden" öldü. Adli Tıp raporları, çekilen fotoğraflar işkenceyle katledildiğini kanıtladı. Avukatları ve ailesi Terörle Mücadele Şubesi'nde görevli 10 polis hakkında "kasten adam öldürmek" suçundan dava açtı. Soruşturmayı Savcı Ethem Ekin yürüttü.

İŞKENCE TAKİPSİZLİK. İMZA: SAVCI ETHEM EKİN

Savcı Ethem Ekin yürütülen soruşturma sonucunda "takipsizlik" kararı verdi. Gerekçe, Ağit Salman'ın "Devlet hastanesi acil servisinde kalp rahatsızlığı nedeniyle öldüğü, mevcut darp izlerinin ölüme sebebiyet veremeyeceği" şeklinde yazıldı. Acil serviste o gece nöbetçi olan Doktor Ali ...'nın Ağit Salman'ın servise getirildiğinde ölü olduğuna dair tuttuğu raporun önemli yok Savcı Ethem Ekin için. Savcı dosyadaki işkenceyi açıkça gösteren fotoğrafları da yok saymakta sıkınca gömüldü. Yazdığı kararda onlara hiç değinmedi.

BAŞKA İMZALARI DAVAR

30 Nisan'da üç DEVRİMCİ SOL sa-yaşısının katledilmesi sırasındaki operasyon izleyenlerden biriyi Ethem Ekin.

Bu fotoğrafa rağmen savcı Ethem Ekin işkence yapılmadığı kararını verdi.

Yetkili savcı orada yalnızca seyirciydi.

13 Eylül'de TKP/ML Hareketi üyesi iki devrimcinin sağ yakalandıktan sonra katledilmesinde de savcı Ethem Ekin yine yalnızca sessiz ve seyirciydi.

TKB üyesi Remzi Basalak'ın işkence- de katledilmesinde görevi işkenceyi gizlemektir. Ağit Salman olayında olduğu gibi Remzi Basalak'ın katledilmesinde de "beyin kanaması" açıklaması yapıldı. Açılacak soruşturma sonucu şimdiden belli. Takipsizlik, imzası yine Ethem Ekin olacak. Tatilte, piknik yapmaya giden insanların gözaltına alınması, onlara rahat işkence yapılabilmesi için 10-15 gün gözaltım izni verilmesi kararlarının yazıcısı ve imzacısı da o'dur.

HİÇBİR GEREKÇEYE SİĞİNANİ AZSINIZ İMZALAR SİZİN

"Terörle Mücadele Yasası soruşturma açmasını engelliyor." Bu sözler Ethem Ekin'in 30 Nisan katliamından sonraki savunmasıdır. Ağit Salman'ın işkence- de katledilmesi için takipsizlik kararı vermesinde de "devletin bana verdiği yetkiyi kullanmama izin verilmiyor" diye yakınıyor savcı.

Yakınmanız gerekse, onurlu bir insansanız gıktan istifa edersiniz. Ama değil. Sözleriniz yalnızca suçlarınızı hafifletmeye yöneliktir. "Belki..." diyorsunuz... Hayır, bu yakınlarmızı kurtarmaz. İmzalar sizin.

Elazığ Cezaevi: İktidarın insan hakları, aynası

Adalet Bakanı Sey Oktay- Yüzünüze bir de insan hakları aynasında bakın.

Elazığ Cezaevi'nde tutsakların 2 Ekim'de başlatılan açlık grevi dönüşümlü olarak devam ediyor. Başta Adalet Bakanı Seyfi Oktay olmak üzere iktidar yetkilileri ve cezaevi idaresi tutsakların talepleri karşısındaki duyarsız ve demagogik yaklaşımlarını sürdürüyorlar. Daha da ötesi, cezaevi savcısı "Bana ne, geberirlerse geberirler" diyor.

Elazığ Cezaevi, iktidarı baskı ve terör politikasının göstergelerinden biri durumunda bugün.

Tutsaklar 10 Kasım'da açlık grevinin 40. gününde yaptıkları açıklamada açlık greviden dolayı siyasi koşulların birbirinden tecrit edildiğini açıklayarak devrimci, demokrat kamuoyunu haklı mücadelelerine destek vermeye çağırıyor.

Tutsaklar direnişi yükselteceklerini ve bundan sonra olacaklardan cezaevi idaresi ve savcılığın sorumlu olacağını belirtiyorlar.

Kamuoyu Tutsakların Yanında

Gaziantep, Malatya, Diyarbakır cezaevlerinden sonra Çanakkale Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar da Elazığ Cezaevi'ndeki açlık grevinin desteklemek için açlık grevine başladılar. Trabzon'da ÖZGÜR-DER'iler, TYÖ-DER'iler ve sosyalist basın yaptıkları açıklamalarla iktidarı hesap vermeye ve Elazığ Cezaevi'ndeki tutsakların taleplerini karşılamaya çağırıyorlar.

TÖDEF'in esas olarak kayıplarını protesto etmek için ülke çapında gerçekleştirdiği açlık grevinin taleplerinden biri olarak Elazığ Cezaevi'ndeki yaşam koşullarının düzeltilmesi talebi gündeme sokuldu.

Evet, iktidar yetkilileri kör-sağır rolüne, sorumluluğu birbirlerine atmaya devam edebilirler. Ancak direniş ve mücadele bunları da ezip geçmeyi bilir.

ÖZGÜR DER'e ödül

TMMOB Şehir Planlamacıları bölümü ve Karikatürcüler Derneği'nin ortaklaşa düzenlediği "Çevre Kirliliği ve İstanbul" konulu yarışmada, ikinci ödülü alan Mehmet Aslan, ödülü ÖZGÜR-DER'li ailelere armağan etti. M.Aslan ödülü armağan ederken yaptığı konuşmasında sunları söyledi:

"Yarışmanın konusu çevre kirliliği, ancak bugün daha ciddi bir tehlike var, insan kirliliği. Ve bu insan kirliliğine karşı mücadele veren yiğit insanlar gözaltında, işkence-lerde, sokak infazlarında kaybediliyor. Bütün bu kirlilik içinde, bu yiğit insanların, şehit düşen insanların analarının, babalarının kurdıkları bir aile demeyi var. Haklar ve Özgürlükler Derneği... Ben, bana verilen ödülü bu yiğit insanları yaratan analara, babalara takdim etmek istiyorum."

Mehmet Aslan'ın armağanı ise, bu anlamlı konuşmasıyla aldığı uzun alkışlar oldu.

HEP milletvekilleri açlık grevinde

"Bölgemizde artık yaşama güvencesi kalmadı. 350 kişilik failli meçhul cinayet var. Milletvekilleri olarak parlamentoda bir şey yapamadık."

Bu sözler HEP Genel Başkanı Ahmet Türk'e ait. Ahmet Türk, 12 Kasım'da parlamentoda bir basın toplantısı düzenleyerek "Türk ve dünya kamuoyunu duyurmalı kılacak için açlık grevine başladık" dedi. HEP'li 18 milletvekilinin katıldığı süresiz açlık grevi Ankara'daki HEP Genel Merkezinde sürdürüyor.

Açlık greviyle ilgili olarak Genel Başkan Ahmet Türk ve milletvekili Mahmut Kılıncı'la görüştük. Ahmet Türk muhabirimizin "Bu konularla ilgili HEP parlamentoda bir şey yapamaz mıydı?" sorusuna şöyle yanıtladı: "TC parlamentosu vatandaşın zannettiği kadar bir işleve sahip değil, yani olması gereken bir işleve sahip değil."

Açlık grevlerinin somut bir talebi olmadığını belirten milletvekilleri, eylemin böyle biçimlendirilmesinin nedenini "Biz TBMM üyeliyiz. Somut taleplerle ortaya çıkmamız mümkün değil, çünkü hadise çok büyük, bu olayı olayın içinde münferit, küçük bir hadise ile ilgili olarak açlık grevi yapamaz, meseletin geri kalan bölümünü gözardı etmemiz, dikkatleri dağıtmamız sonucunu getiririz" diyerek açıklarken, kayıplar sorunu özel bir vurgu yaptıklarını da eklediler.

AG SHP'nin değişik il ve ilçe teşkilatlarında, demokratik kuruluşların destek ve dayanışmasıyla sürdü ve sekizinci gün bitirildi.

Dağlar devrimcilerle özgür

TUNCAY ÇARIKÇI- OĞLU ANILDI-1 Kasım'da Tokat'ın Almus ilçesinde jandarmayla girdiği çatışmada katledildi. 15 Kasım'da Topkapı mezarlığında anısına bir tören düzenlendi. Anma bitiminde, İkisi Partizan dergisi muhabiri yedi kişi gözaltına alındı. Mücadele şifhiler verirken, be-diller ödenerek yitiriyor. TKP/ML Geçici Merkez Komite Üyesi Tuncay Çarıkçıoğlu'nu saygıyla anıyoruz.

Anadolu ÖZGÜR-DER kapatıldı

Malatya'nın köylere yakıp yıkıldığında, inşaat işçileri işsizliğe terk edildiğinde, gerillalar kaçınıp gömülmek istendiğinde, Malatya halkına yönelmiş her baskı ve tehditte, orada ÖZGÜR-DER'iler vardı.

Ufukları Malatya'nın ötesindeydi. İstanbul'un Gayrettepe'sinde bir kaybediliğinden yine onların sesi de vardı yükselen protestoların arasında.

Giderek kurumlaşan, giderek Malatya'nın aydınlarından yoksullarına tüm halkıyla sıcak bağlar kuran Anadolu ÖZGÜR-DER'in bu gelişimi, iktidarı oradaki temsilcilerini, işkencecilerini tedirgin etti. Polis, tüm yasaları, bürokrasileri alayarak Valilik'ten çıkarttığı bir kararla ÖZGÜR-DER'in kapatılmasını sağladı.

Kapatmaya Yanıt: "Bu Alanı Boş Birakacağımızı Sanmayın"

Onlara en iyi cevabı yine ÖZGÜR-DER'iler verdi. Dernek Başkanı Aysel Sözeri yaptığı açıklamada "Bu karar insan hakları için çalışan bizim gibi kuruluşların faaliyetlerini aksatamayacağı gibi haklara ve özgürlüklere bir baskı niteliği taşıdığı için çalışmaya hızımızla yükselmesini sağlayacaktır" diyerek ÖZGÜR-DER faaliyetlerinin dört duvar arasında olmadığını belirtti.

Saffet Arkan Bedük'ün kararının gerekçesi "infaz ve kayıplarla ilgili yapılan açlık grevi" olarak gösterildi. Gerekçe onların açmazını işaret ediyor. Kayıplar, infazlar oldukça ÖZGÜR-DER'ler hep olacak. Kapatıldıkça yenileri açılacak.

Anadolu ÖZGÜR-DER'iler aynı doğrultuda bir derneğin kuruluş çalışmalarına başladıklarını açıkladılar.

Sömürücüler için "ölümü göze almaya" değmez

Bir süredir televizyon kanalları, radyo istasyonları, tüm burjuva basını saran "topyekün savaş" histerisi Demirel ve Sezgin'in yama yeni aktörleri katarak devam ediyor. Bunlardan "İstanbul ceshesine kumanda eden Hayri Kozakçoğlu ve Necdet Menzir medyanın merkezinde olmanın yarattığı fırsatları hiç kaçırmıyor, gerektiğinde fırsatları bizzat kendileri yaratıyorlar. "Ölümü göze aldık" gibi marşetlerle renklendirilen, "karanlık gösterilerle" yalanın, demagoglerle halktan destek isteklerinin harmanladığı bu "röportaj"ların, "sohbetlerin ardı arkası kesimiyor.

Kozakçoğlu ya da Menzir fark etmiyor. Hep aynı şeyleri söyledikleri halde bu "sohbetlerin, "röportaj"ların azalmak bir yana giderek artışı gözleniyor. Hepsi de sınıf mücadelesini, toplumsal olayları engelleyebileceklerini sanan Okrahana çavuşları gibi konuşuyor. Örneğin Küçükamutlu için gelen Avrupalı insan hakları heyetlerinin "kışkırtıcılık" Kozakçoğlunun gözünden hiç kaçmıyor. Onların ne kadar iltisamı ve öfke standatçı olduklarını hemen iki cümleyle gösterip mat ediyor. "Güneydoğu'da görev yaptığım sırada gelen birçok heyet insan haklarından bahsediyordu. Almanya'da yaşayan insanlarımızın % 50'si Kürt kökenlidir. "Madem ki Kürt kökenli bir kadar seviyorsunuz, bunların haklarını bu kadar anıyorsunuz. Kürt kökenli bir bu vizeyi kaldırdım dedim" diye konuşuyor. Kozakçoğlu'nun Kürdistan'da "görev" yaptığı yıllar boyunca birlerce, on birlerce Kürt köylüsünün evi yıkılıp yakılıyor, köyler, mezralar boşaltılıyordu. Kürt köylülerini bombalayan operasyon emirlerinin, birlerce insanı göçü düşürüp sürgün kararlarının altında çoğu zaman iki imza vardı. Biri ismi Selen. Diğerini Kozakçoğlu unutmaz olamaz. Yakılan köylerin, işkencelerde katledilen gençlerin, bombalarla parçalanmış kadınların, çocukların resimlerini gösteren insan hakları heyetlerine ne dediğini hatırlayan Kozakçoğlu, on birlerce Kürt köylüsünü bu şekilde sürüp atan, Botan'ı insansızlaştıran kampanyalarının altındaki kendi

Faşizmin yasası bütün pis işlerinde kullandığı "adamlarını" işe yaramadıklarında kaldırıp çöpe atmaktadır. Bugün bu yasayı siz uyguluyorsunuz, yarı uygulamayacaksınız.

imzasını da hatırlaması gerekir. Ama önemli yok. Burası insanları yerinden yurdundan sürüp, sonra niye vize vermiyorlar diye başkalarını suçlayacak kadar pişkin valilerin yetiştirdiği bir ükredir.

Ya Bay Menzir, o da amiri kadar uzak görüşlü mü acaba? "3-5 terörist" edebiyatını terk edip "2500-2600 kişi"den söz etmesi biraz "vizon" kaptığını gösteriyor, ama "ölümü göze aldık" derken de öyle mi? Çok sevdiikleri deyimle ağababalarının "sabrı" istekleri hiç bitmiyor. Ama onlar hiç sabırlı değil. Kafalarını kuralayan sadece "emekçilerin sırtından kaç trilyon daha kaparız" hesabı değil artık. "Önemli önem" diye bağırarak bir mücadelenin solugunu enselerinde hissederek yaşıyorlar.

"Paraysa para, teknikte teknik, yeter ki halledin". Halkın öfkesinden bu öfkennin kılıcından ödleri patlıyor. Düğün sofralarının kapılarında beklettikleri adamlarına, düzenlerini de iyi kormaları için tembih ediyorlar. CIA ve Pentagon'dan düzenli eğitimler-eğitilmişler sağlıyor. Amerika'da kurslar veriyor, kontingentla taktileri öğretiyorlar. Terör filolarına sürekli "arac-gereç takviyesi" yapıyorlar. Koçlar, Sabancılar, Eczaoğlu'lar kampanyalarla Mazda'lar, Tempa'lar, Mercedes'ler veriyorlar altlarına. Habire sırtlarını sıvazlayıp madalya üstüne madalya takıyorlar. Seçin, kim ağababası kim masa? Bunlara ısımarılarına süten ayran gazete sayfalarının öbür yüzlerini çevirin ve söyleyin; "lüks içinde yaşayan" kim? Şatafatlı yaşamlarının görüntülerinin yanında si-

KOZAKÇIOĞLU VE MENZİR-Burjuva basının çabaları da onları aklamıyor, halka sevdiremiyor. Çünkü o kadar suç işlediler ki...

lahi adamlarının cansız bedenlerini göreceksiniz. Menzir'in adamlarına "ölümü göze aldırıldı" şey bu mudur? Ağababaları için de artık "lüksün eski tadı yok"tur, olmayacaktır! Şölenlerde patlayan şampanyaların sesinden ürüyor, "çığın" partiler düzenledikleri Swissotel, Samdan-Sa ya da Clup 29'da eskisi kadar rahat tepinmiyorlar. Tepindikleri pistlerin altı eskisi kadar tekin gelmiyor onlara.

Onlar bağırınca, çeteleri daha çok kan dokuyor. Eleri öyle çok kana bulandı ki, sık sık ölümden, morgdan bahsederek hale geldiler Kinlerini gizlemeyip Gayrettepe hücrelerinde, karanlık dehlizlerde kaybettikleri insanları arayan analara çatmaya kalkıyorlar. "Dursun Karataş'a gidi sorun çocuklarınızı" diyorlar. Bu sözleri bir de anaların karşısına söyleyin Bay Menzir. Ayaklarına gönderdiğiniz "meslektaşlarınıza" "namussuz, katiller" diye haykırıp yüzlerine tükürdüklerini de mi hatırlamamız? "Dev-Sol kendi adamlarının elini kolunu bağlayıp öldürüyor" gibi üçüncü sınıf kırı propaganda yöntemleri artık çok geçmişle kaldı. Oysa yarırmızı bir karıştırmı? Ölü bulunan ajan müveddelerinizin kimlikleriyle, masş giderle-

riyle karşılaşacaksınız. Onlar sizin adamlarınızdır. Onlara sahip çıkmamız gerekirdi. Faşizmin yasası bütün pis işlerinde kullandığı "adamlarını" işe yaramadıklarında kaldırıp çöpe atmaktadır. Bugün bu yasayı siz uyguluyorsunuz, yarı uygulamayacaksınız. Bunu düşünün Bay Menzir. Bu şehir çok adam göttü. Velimetiniz Demirel'in bile ayağının altındaki toprak kaymaya başlamışken, öyle yüksek perdeden konuşmanızı öğrenmeniz gerek. "Koumalan kim koruyacak?" sorusuna yanıt arayan basınız size sayfalar ayırdı diye öyle büyük laflar ediyorsunuz ki, kendi adamlarınızı ürktüyorsunuz. Siz bir alay koruma ile dolup "ölümü göze aldık" diye bilirsiniz ama korkudan su dağıtılmalı, çocukları tarayan, kendi kendilerini vuran adamlarınız hiç de öyle düşünmüyorlar. Para karşılığında onlardan canlarını ortaya koymalarını bekliyorsunuz ama onlar sokaklarda küçük çocukların canını alıyorlar, kendileri de psikiyatri servislerinin kapılarında kuyruk oluşturuyorlar. Birbirlerini numaralarıyla çağırarak bu adamlara "Ben gidersem arkanmda Yavuz'un var" demeyi öğretilmişsiniz ama onların ölümü göze almaya hiç niyetleri yok!

Bugüne kadar hiç susmadık, söyleyecek ne varsa bir bir söyledik. İste yine söylüyoruz. Kimse gerçekleri karanlığa gömmeyecek. Ne pahasına olursa olsun, ezilen halkların sesi soluğu olmaya devam edeceğiz. Ocaklardaki maden işçisinin bilinci, Kürdistan da top ateşi altında kavruan çocukların inadı, evlatlarını arayan anaların öfkesi olmak için yine elimizden geleni yapacağız.

gazeteciliği yaratmaya çalışıyoruz. Birçok olanaksızlığa rağmen büro temsilcilerimiz ve muhabirlerimiz özveriyle mücadeleyi omuzluyorlar.

Tarafsız gerçek yoktur. Bizim kalemlerimiz halkın gerçeğini yazıyor. Fotoğraflarımız ezilen emekçi kitlelerin acılarını, sevinçlerini, umutlarını belgeliyor. Biz de savaşın içindeyiz. Beynimizle, yüreğimizle ve ellerimizle barikat kurmamız mı gerekiyor? Samsun bürosundaki arkadaşlarımızın yaptığı gibi onu da kuruyoruz. Gözaltı mı, cezaevi mi, işkence mi? Göze alıyoruz. Bir damla özgürlüğün bile bedelsiz kazanılamayacağını biliyoruz. Gerçeği söyleme gücüne, cesaretine sahibiz. Bütün dünyanın özgürlüğü için söylemeye devam edeceğiz.

Gerçeği söyleme gücüne ve cesaretine sahibiz

"Saat 14.00 sıralarında Başak Caddesi üzerinde Siyasi Şube ekiplerince zorla arabaya bindirilerek Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüm. Gözaltına alınma gerekçem 'şüpheli şahıs' olmandı. Beni defalarca aynı şekilde bürduran, sokaktan alıp şubeye götürdükleri, her gittiğim habere basın kartımı sordukları halde gerekçe buydu. 'Şüpheli şahıs'. Oysa onlar beni, ben onları tanıyorum. " Bu sözler 8 Kasım günü gözaltına alınan Bursa temsilcimiz Gülcan Butakın'a ait. Gülcan Butakın şubede tutulduğu 36 saat boyunca temsilciliği bırakması ve Bursa'yı terk etmesi için tehdit edildi. "Sani her görüşüğümüzde alacağız" diyen işkenceciler onu 9 Kasım gecesi 24.00 sularında serbest bıraktılar.

Konya temsilcimiz Rabenna Hanedar 11 Kasım günü 7 okuyucumuzla birlikte tutuklandı. Daha önce bir kompo manifiyle 6 ay cezaevinde tutulan ve 2 aydır görevinin başında olan Rabenna Hanedar bu kez komploya bile ihtiyacı duymadan, "polise mukavemet etmek"ten tutuklandı. 8 Kasım günü bürümüzü basan polis arama izni olmadı, halde arama yapmak istemiş, temsilcimiz onlara kendi yasalarnı hatırlattı.

13 Kasım günü Samsun temsilcimiz Pervin Tuğra, sokakta yandaki bir okurumuzla birlikte gözaltına alın-

dı. Büromuzu basmak isteyen polis bu kez kapıya örülen barikatla durduruldu.

Faşizmin saldırganlığı üzerimizden hiç ekşitmedi, eksilmiyor. Bugüne kadar özellikle Anadoludaki temsilci ve muhabirlerimiz olmak üzere, hemen bütün Mücadele çalışanları gözaltına alındı, işkenceden geçirildi, tutuklandı. Bürolarımız basıldı, talan edildi. Gazetemiz toplatılıyor, davalar açılıyor.

Bugüne kadar hiç susmadık, söyleyecek ne varsa bir bir söyledik. İste yine söylüyoruz. Kimse gerçekleri karanlığa gömmeyecek. Ne pahasına olursa olsun, ezilen halkların sesi soluğu olmaya devam edeceğiz, uçaklardaki maden işçisinin bilinci, Kürdistan'da top ateşi altında kavruan çocukların inadı, evlatlarını arayan anaların öfkesi olmak için yine elimizden geleni yapacağız. Çiftahavuzlar'da dalgalandırılan bayrak, Adana'da, Ankara'da son nefeslerde duvara kazınan devrim inancı yön veriyor yazdıklarımıza. Biz halka ve tarihsel haklılığımıza dayanıyoruz. Halklara karşı yürütülen bu kırı savaşın karşısında halkın safında olmaktan gurur duyuyoruz. Değerlerini, geleneklerini, birimlerini halktan, halkın mücadelesinden alan, aldıklarını yodurup emeğini katarak yine halka ve mücadeleye sunan bir

Cepheleşme sürecinde kitleleselleşme ve görevlerimiz

Aşağıdaki yazı, *DEVİRİMCİ SOL* dergisinin 6. sayısından alınmıştır.

Faşizm devrimci savaşa karşı "toyekün savaş" politikasıyla saldırırken, gelişen devrimci mücadele daha hızlı kitleleşme ve cepheleşmeyi dayatmıştır.

İç savaş gelişip giddetlendikçe halkın kurtuluş cephesi daha elzem hale gelmektedir. Bu günden bunun örgütsel adımlarını hesaplamak, kitleleşmeye hız vermek gerekiyor.

Uzun bir dönemden beri iç işi olduğumuz, yön veremeye çalıştığımız kitle hareketlerindeki alçalıp-yükselmeyi kendi içinde üç ana unsur beliriyor. Ülkenin ve emekçi sınıfların yaşadığı koşullara bağlı olarak kitle hareketinin ortaya çıktığı moment, bizim emek ve hazırlığımız ile gelişen noktada gösterilecek siyasi atılışlık ve doğru taktikler... Bunlar bir araya geldiğinde kitle hareketini olumlu yönde etkileyip geliştiriyor. Ve elbette ki bu gelişme içindeki iç savaş ortamına, silahlı mücadeleye ve onun yarattığı psikolojik sonuçlara bağlı olarak gelişiyor.

Devrimci savaş geliştiğinde her zaman-kinden daha çok kitleleşmeye ihtiyaç duyuyoruz. Savaşın kayıplarını gidermek, gelişmek ve her aşamada ihtiyaca cevap vermek bu şekilde mümkündür. Kitleleşmeye yeni kadrolar, yeni savaşçılar için olduğu kadar, başta da söyledüğümüz gibi cepheleşmek için de kendisini dayatıyor. Bu nedenle sürekli olarak gün-demirimizde bulunan bir sorun durumundadır.

İşçi, memur ve öğrenci gençlik içinde, geçekondur çalışmasında bugüne değin kayıta değer bir kitesellik yaratmış olmanız yeterli görülmemelidir. Artı anda yükselen emekçi kitle eylemlerinin sürekliliğini sağlamak, en azından bir istikrar tutturmak, örneğin bir Zonguldak, Akhisar gibi süreçlerde hazırlıksız yakalanmamak, sonucu belirleyebilecek siyasal bir güç olmak, kitle hareketinin ölümlü gelişme perspektifi olmalıdır.

Krizin sürekli olduğu bir ülkede kitle hareketleri şu veya bu şekilde hep olacaktır. Gelişen kitle hareketine müdahale etmek, kabarcığın olabileceği kesimlerde bunu örgütlemek bizim görevidir. Bir taraftan halkın faşizme karşı birleşik eylemliliğine öncülük edebileceğimiz düzeyde bir kiteselliğin yaratılması, aynı zamanda bunun şehirlerde ve kırdaki silahlı savaşıma bağlı kılınması, ona hizmet etmesi, gerillay beslemesi ve milisleri yaygınlaştırması silahlı kitle çizimizin bugünün koşullarındaki açılımı olacaktır. Bunların sağlanması genel devrimci savaşın gelişmesiyle mümkün olacağı gibi, soruna kendi içinde de yaklaşımlar sunmalıyız. Yoksa, bir yerde, "biz yaparsanız kitle gelir" karikatürize anlayışı ortaya çıkar.

Kitleler karmaşık, zengin, çok yönlü bir mücadele içinde kazanılabilir. Ancak bu sürecin nasıl gelişeceği önceden kestiremez, esas olarak buna ülkedeki kriz

damgasını vurur. Ancak kitle hareketinin gelişiminde nesnel koşullar kadar bizim öznel cabalarımız, politikalarımız da etkili olurlar.

Özellikle devrimci mücadele gelişip kitesel katılımın arttığı safhalarda stratejik, planda izlenen politikaların tayin edici önemi vardır.

Buna, başlangıçta radikal çizgisi ve yoğun kitesel katılımıyla belli bir seviyeye ulaşan Filistin İntifadasının milliyetçi-reformist önderliğinin izlediği çizgi nedeniyle silaha sarılmasını bedelini, bugün büyük bir kitle kaybıyla ödemesi örneği gösterilebilir.

Yine El Salvador'da olduğu gibi FMLN güçlerinin, neredeyse ülkenin yarısının kontrolünü ellerinde bulundurmasına rağmen, işbirlikçi iktidarı ve emperyalizme karşı savaşmak ve devrimi gerçekleştirmek yerine, reformlar için masa başına oturması, ABD'nin gözleminde anlaşılmazla imza atması, bugüne kadar 50 bini aşkın şehit vermiş bir halkı mücadeleden gidenek uzaklaştırıyor, kitleler devrim safına emeklerini verip almak yerine kararsızlık geçiriyor. FMLN'ye katılım hızla düşerken, karşı-devrim kitle katılımı güçleniyor.

Bugün Kürdistan'da da ulusal hareketin yaptığı tek yanlış görüşme çağrıları ile Nevroz ve 15 Ağustos öncesinde "ayaklanma" deyip bunu hayata geçirememesi gibi stratejik ve taktik hatalar kitle harekimiz olumsuz yönde etkilemekte. Serhildanlar başlangıçtaki kiteselliğini yitirmektedir. Devletin katliam boyutundaki saldırıları ile Kürt halkı göçe zorlanmakta, milliyetçi hareket de bu göçü övme yanlısına düşmektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, ülkenin yaşadığı koşullarla birlikte önderlerin, devrimcilerin izlediği stratejik çizgi ve taktik politikalar son derece önemlidir. Örgütümüz açısından, 3 Ocak Genel Grevi, YÖK Boykotu ve emperyalist savaş döneminde izlediğimiz politikalar bu konuda doğru bakış açısının ipuçlarını vermektedir. Kitle çalışmamız da bugünden böylelikle momentlere hazır olmalı, süreç yön verebilecek örgütölükler yaratmalıdır.

Örgütlenme olarak on binlerce, yüz binlerce kitle ile doğrudan ilişkiye olmak, onları devrimci savaşımıza bağlayacak bağları kurmak gerekiyor. Aksi takdirde "cepheleşme" sağlanamaz. Silahlı bir halk hareketinde kadro ve istidat politikası nasıl ki hareketin iskeletini oluşturuyorsa, kitlelere yaklaşım ve onları devrimci savaşıma katma, değerlendirme ve yeni bir biçim verme de vücutta can veriyor, savaşın sürekliliğini sağlıyor.

Kitle denilince, nasıl bir kitle anlayışına sahip olduğumuz bilinir. Hattaki, geri taleplere bağlanmış, sürecin önünde engel olarak duran değil, sürekli gelişen, içinden savaşı çıkaran, momente ve psikolojik ortama göre iktidarı karşısına çıkarmaktan çekinmeyen, radikal bir kitleyi kastediyor, böyle bir gelişim temel alıyoruz. Şunu da eklemek gerekir. Bugün ülkemizde emekçi halkta oligarşi arasında ki çelişkiler o denli derin ki, kitleler fe-şiz-

Biz DEVİRİMCİ SOL olarak oligarşiyle daha çetin çarpışmalara, devrimci iç savaşın derinleştirilmesine hazırlanmalıyız. Aslıolan budur.

Bugün şehir merkezlerini kuşatmak olarak önümüzde koyduğumuz hedef, şehirlerde ve kırsal bölgelerde halkın iradesinin güçlü olduğu, oligarşinin kolluk güçlerinin ürküntü duyduğu stratejik bölgelerin yaratılmasını dayatmıştır. Böyle bölgeler yaratmak ve savaşı geliştirmek kitle çalışmasına daha sıkı sarılarak, yeni savaşçılar yetiştirilmesini gerektiriyor.

me karşı savaşı yükseleten bir güç görmek istiyor, güven sağlandıkça mücadelede yerlerini alıyorlar. **Düzenle çelişkisi olan, olumlu özelliklere sahip tüm halk kesimleri potansiyelimizdir.** Önemli olan bunu görmek ve şekil vermektir. Halk safalarında emeğin dönüştürüleceği şey yoktur.

Düzenle halkı arasından uçurum günden güne büyümekte, darlanmaktadır. "Sosyal demokrasi" tükenmiştir. Yedi defa hükümeti yalayan, oligarşinin "kırk yıllık Kurt politikası" Demirel bile tükeniş yaşamaktadır. Ancak emekçi kitleler dolaylı ve doğrudan bağlarla devrim hareketine bağlanmadıkça, burjuvazinin umudu tükenmeyecek, sosyal-demokrasilerden "umut" olarak halkın karşısına çıkarılacaktır.

İşçisi, memuru, yoksul köylüsünün sömürüldüğü, bir evin ancak üç-dört insanının aynı anda çalışmasıyla geçinebildiği, memura sendikaları yasaklandığı, küçük işletmelerin her yıl hasarlı kırılığa uğradığı ve bir önceki yıla göre yoksullaştığı, bir aileye bir göz geçekondunun çok görüldüğü bir ülkede toplumsal istikrar olmaz.

Öğrencinin polis zoruyla gerici-faşist kalıba sokulmak istendiği, şüpheli görülürken kurşunlandırıldığı, infazsız gün yaşamadığı, Kürt halkının esaret zinciriyle tutularak köy, kasaba ve şehirleriyle katliamlara, sürgünlere maruz kaldığı, düzen sahiplerinin ise onur, namus ve haysiyetten yoksun bir yaşamı sürdürebilmek, milyarlarda düğün yapıp, sefahat içerisinde yaşamak için her yola başvurduğu, bir toplumda halkın böylesi bir düzente uyuması imkansızdır. Ancak cearsiz kaldığı noktada suskunluğa boyun eğmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Halkımız pek çok olumlu özelliğe, geçmişten gelen güzel değerlere sahiptir. Verileri alır. Devrimciler öncülük yapar, güven verdiğinde harekete geçer ve asla vefasız değildir. Önemli olan bu potansiyeli harekete geçirmektir. Bir devrimci için halk sevgisinin anlamı budur.

Ulusal, toplumsal, tarihsel değer yargıları devrimci çalışmayla harmanlanıp gerçekçi bir şekilde gelişen bu potansiyelin açığa çıkarması düşünülemez.

Halkımız; Anadolu'da ilk ortaklığı ortaya atan Bedrettin'lerden Osmanlı'ya ve bölgesel beyliklere karşı direnen halk kahramanlarına, Pir Sultan'a, Koroğlu'na, İnce Memet'e, "iyi dost kara günde belli olur" sözlerinde ifadesini bulan yardımlaşma duygusuna, imcelere, merhamet ve vefa duygusundan, devrimcilerin ölümüne sevinmeyecek kadar adalet duygusuna sahiptir.

İsyan geleneği güçlü olmayabilir ama güven verildiği zaman bunca olumlu özelliklere sahip bir halkın harekete geçmesi mümkün değildir. Nitekim 12 Eylül sürecinden çıkışta yaşanan kitle eylemleri, Kürt halkının direnişi, 1 Mayıslar,

Zonguldaklar, emperyalist savaşa karşı gösteri ve boykotlar, işçi-memur ve gençlik eylemleri, geçekondur direnişleri, Akhisarlar, kendi kimliğine, geleceğine sahip çıkması gerçeğinin ifadesidir.

Kitlelerle kaynaşabilmek için, onların çelişkilerini yakalayabilmek, bunu dile getirmek kitle çalışmasının abesidir. Kitleler halkı olduklarına inanmak, yapacakları şeylerde çıkarılmadığını öldüğünü görmek isterler. Dahası başkanı olmak isterler.

Kitlenin ekonomik sosyal durumu, siyasal eğilimleri, devrime açık ve engel yanları, oligarşinin politikalarının onlar üzerindeki etkileri, onlara ulaşmada ölümlüdeki engeller... tüm bunlar çok iyi bilinmelidir.

Hitap ettiğimiz kesimlere nasıl yaklaşacağımız, propagandamızın temelini ne olacağı, hangi taleplerin öne çıkartılıp, nelere ağırlık vereceğimiz ve mücadeleye içinde nasıl istidat edeceğimiz kafa-mızda açık olmalıdır. Gerçek bir kitle önderi tüm bu konularda açık, net görüşlere sahip olmalı, adımlarını buna göre atmalıdır. Yoksa bırakalım sağlığı bir gelişmenin öncülüğünü yapmayı, önemli-uygun fırsatları bile kaçırabilir, hiçbir zaman kitlenin nabzını elinde tutamayız. Ve bu sefer de kadrolarda kitleye karşı küsme, bıkınlık, hayal kırıklıkları kaçınılmaz olur.

Sabır ve emek olmadan hiçbir şey edilemez. Bir insanın otuz-kırk yılda öğrendiğini, bir kere anlatmayla, bir bildiri ya da dergiyle değiştirmeyi bekleyemeyiz. Bu küçük-büyük kolaycılığ, sabırsızlık ve tahammülsüzlüktür.

Geçmişten gelen köklü önyargı ve alışkanlıklar, yüz yıllardır başkaları tarafından yönetime, sınıf kökeni, düzenin ve medyanın gücü kitlelerin devrimci mücadeleye aktif olarak katılmasına sürekli olarak sınırlandırıcı bir etkide bulunur. Biz ise ancak bunları alettığımız oranda başarı kazanabiliriz.

Eğer kitle çizimizi doğruysa, şiarımız doğru ve anlaşılıyorsa, kitlenin taleplerine cevap veriyorsa, kitlenin bizimle hareket etmesinin zeminini sağlamışız demektir.

Gerisi sabır, fedakarlık ve yaratıcılık istemektedir. Bugün yapılacak faaliyetlerde kendi ön çalışmalarımızın eksikliklerini, yetersizliklerini görmek yerine, "kitlelerin hazır olmadığı"nı söylemek gerçekçi değildir. Kitlelerin, devrimcilerle birlikte hareket etmesinin zemini yeterince güçlüdür, burada önemli olan bizim hazır olma ve gerekli ön çalışmaların ivdelikle yapılmasıdır.

İdeolojiye ve devrime inanmak, kitlelere büyük bir samimiyetle inanmak demektir.

Bugünkü genel gelişimle kıyaslandığında az sayıda işçiyse ya da bulundukları alanlarda kitlenin atıl durumuna dair açıklama yapanlar, harekete kendi uyukluklarını dayatmak isteyenlerdir. Bu-

nun tembelliğini, kendi kabuğunda yaşamaktan, gelişmek için adım atmamaktan başka bir anlamı yoktur. 500 kişilik bir fabrikada, hastanede, ya da bir memur çevresinde görece 5 ale bulamamanın bir mahalli bölgede, kırsal kurumsallaşma sağlayamamanın, onlarca ev, esnaf vb. ilişkisi çıkaramamanın bir açıklaması olmaz.

Elbette önemli momentlerde silahlı savaşın gücü ve devrimi havanın etkisiyle kitlelerde aklı dönüşümler de olacaktır. Ancak bu öyle kolay sağlanamayacaktır. Henüz kitlelere yeterince güç, inanç ve kendine güven kazandırmadan köklü atılımlar beklemek, göremeyince de "bir şey çıkmıyor" mantığıyla önyargılara yenilmek olsa olsa küçük-burjuvaidir.

Devrimci çalışmanın odağında insana verilen değer vardır. Halktan beklediğimiz vefayı biz de göstermeliyiz.

"Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır" diyen bir halk vefakardır. Bunu mücadelede bağlınla dönuştürmek, sabır ve emeğin yanı sıra vefa duygusunun gelişkinliğiyle olansdır. Halkın düğünde, hastalığında, cenazesinde yanında olmak, arayıp , sormak hem siyasi, hem insani bir görevdir. Elbette bazen bunun zorlukları olabilir ancak biz tek olaylardan değil, bir anlayıştan söz ediyoruz. Özellikle şehit ailelerinin hiçbir zaman yalnız bırakılmamalıdır. Düzenin her günün yaymaya çalıştığı koşullarda gerçek bir bütünsleşme, değerlerimizi korumak ve yaygınlaştırmakla sağlanabilir.

Bicimselleşme düşmeden kullandığımız dil ve üslupları, giyim-kuşamımıza kadar emeğin halkta yayılma istediğini gösterir. Sadeğin, içtenliğin, açıklığın temel almalı, mütevazı davranmalıyız. Kitlelerin duyulmasına hitap etmeli, onları yönlendirmeli, bunun için bir halk önderinin özelliklerine sahip olmalıyız. Burada gerekli olan siyasal öngörü ve güvendir.

Yaptığımız kitle çalışmasının silahlı savaş yürüten devrimci bir yeraltı örgütünün kitle çalışması olduğunu unutmamalıyız.

Kitle ilişkilerimizde uzun vadeli, kalıcı ilişkilere önem vermeli, ilişkileri, eğitimi ve istihdamı buna göre biçimlendirmeliyiz. Bununla birlikte devrimci bir halk hareketinin her düzeyde kitle ilişkisine sahip olması gelişme ve başan için zorunludur.

Kitle çalışması içinde olmak asla legalist düşünce tarzı ve ilişkilere zemin olamazdır. İlişkide bulunduğumuz insanların motive edilmesi ve değerlendirilmesinden, evlere, ilişkilere giriş-çıkışlara, polis takibine kadar azamı dikkat gösterilmelidir.

Herhangi bir yerde kitle çalışması başlatılması kararlaştırıldığında, hemen bir legal demek kurmayı talep etmenin dargörülsüğü, kitle çalışmasının demek kurmaya indirgenmesi ve legalizm olduğunu artık anlamış olmamız gerektirir. Kitle çalışmasının sadece bir demek açığı bu demek etrafında bir grup insanın kümelmesini sağlamak, bildiri dağıtmak, korsan gösteri düzenlemek vb. gibi bazı etkinlikleri hayata geçirmek olmadığının iyice kavranmış olmalıdır. Çünkü böyle bir anlayış kolaycılığın ve elimizdeki mevziler yitirilince de kitle çalışmasından vazgeçmeyi beraberinde getirmektedir. Kolaycılık ve kısa vadeli çalışma tercih edildiğinde, bir süre sonra tıkanma kaçınılmaz olmaktadır. Oysa biz zor olanı başarmalı; nitelikli, uzun vadeli, geniş katımlı bir kitle örgütlenmesi yaratmalıyız.

Önümüzde yaşanmış pek çok deney var. Kurulan demoklerden, polis baskısına, korkunun yayılıp demoklerin işlenmesine, kitle ilişkilerinin hoyratça kullanılıp değire edilmesine kadar bu dersler iyi kavranılmalı, legal olanaklardan vazgeçmemek ve geliştinmekle birlikte daha nitelikli bir kitle örgütlenmesine kafa yorulmalıdır.

Diğer bir kolaycılık ise silahlı mücadelelerin her şeyi çözeceği şeklindeki "sol" anlayıştır. Bu, özünde kendiliğindencilik ve varacağı yer sağı sapmadır. Bu yaklaşım kitlelere gitme konusunda edilgenleşerek onlara ulaşmamızı engellemektedir. Bu, öncü-kitle ilişkisini; öncünün eylemi ile kitle mücadelesi arasındaki ilişkiyi anlayamamaktır. Oysa kitle çalışması ve örgütlenmenin olmadığının eylemlerimizin etkileri de gelip geçici olacaktır.

Kitle çalışmasında yeni ilişkiler, yeni katılımlar yaratmaktan, bunlara nitelik kazandırmaya, silahlı devrimci bir örgütün kitle ilişkilerini düzenlemekten, çevresinde saygınlığı, sözü dinlenirliği olan halk önderleri çıkarmaya kadar zengin bir bakış açısıyla yaklaşmalıyız. Hatta bu da yetmez; bugün dışımızdaki solun kitesine de açılmalıyız. Bu konuda özgüvene ve yerleri bir siyasal esnekliğe sahip olmalıyız.

Dışımızdaki solun tabanı ile ilişkilerde, arkadaşlarımızda kolaycılığa kapma eğilimi oldukça fazladır. Bizim dışımızda da bir sol tabanın var olduğu, devrimci mücadelelerin bu kesimdeki iyi niyetli, dürist ve savagına istediği dolu insanları etkilediği bir gerçektir. Silahlı propagandanın özellikle sol tabanda toparlanacağı tespiti bunu anlatır. Böyle bir tespitin varlığını gözmeden gelip dışımızdaki sol tabanı yok saymak ve bu kesime gitmek tembelliğin ve kolaycılığın kılıfı olmaktadır.

Dışımızdaki herkesi pasifist, korkak, oportünist ve kabul edip onlardan yararlanmak, bu çevrelere yönelik ideolojik-politik tartışma ortamları yaratarak üstlerine gitmekten yanlıştır. Dışımızdaki sol genel olarak mücadeleden kaçmaktadır, ancak tabanın da hep aynı unsurlardan oluştuğunu düşünmek büyük bir yanılgıdır. Oportünist sol savagmak, faşist düzenle karşı bir şeyler yapmak niyetiyle devrimcilikle adın atan tabanın savagına istediği yok edip kitlelerin bilincini yanlış şekillendirmektedir.

Eğer sol tabanın savagına istediği yok edilmişse bunun suçlusu kitle değil, oportünist yöneticilerdir. Hatta, oportünist "yöneticiler", sol kitlelerin savagına istediği kırmak ve tabanın zorlayıcılığından kurtulmak için çoğu kez bu kitleyi DEVRİMCI SOL'a karşı koşullamakta, kuşkırtmakta ve araya suni duvarlar örmeye çalışmaktadır. Oportünistlerin bu tutumunu normal karşılamak gerekir, çünkü varlık koşulları buradadır. Onlar kitlelerin iyi niyeti, dürist, militan yanlarını yok etmeden varlıklarını sürdürmezler.

Oportünist solun yaklaşımlarını sığınak olarak görüp sol kitleden kaçmak bize hakikili sağlamaz. Atılantığımızdan, savagına cesaretimizden, doğru siyasal-ideolojik hatlımızdan, kendimize olan güvenimizden dışımızdaki sol kitle de etkilenmektedir. Bu kitlenin bize yaklaşımları ne kadar yanlış olursa olsun, savagın bir siyasal güce karşı önyargılar, yanlış yaklaşımlar sonuna kadar süremez. Nitekim birook kesimlerde "bu işi yapamazsak DEVRİMCI SOL'a katılınz" gibi bir anlayış gelişmektedir.

Bugün savagına yanısı sol tabanda DEVRİMCI SOL'a yönelik bir sempati ve yaklaşım vardır. Ancak kimi yerde bu yaklaşım arkadaşlarımızın kendi misyonumuzu anlamayan tutumları ve sıcak ilişki kurma konusundaki beceriksizlikleri yüzünden daha nitelikli hale gelememektedir, dışımızdaki sol kitle bize yaklaşımda tereddüt geçirmektedir.

Biz ikilerden taviz vermeden bu noktaya gelmiş bir hareketiz. Elbette ki, bugün de sol kitleye giderken pragmatik, ilesiz yaklaşımlardan uzak duracağız. Ancak, savagın devrimci halk kurtuluş cephesini dayattığı bugünkü koşullarda sol tabanı kazanmak daha bir önemli hale gelmiştir.

Cephehin, DEVRİMCI SOL GÜÇLER yapısının geniş kitesellik kazanması ve etki gücünün büyümesi ile paralel olarak gerçekleşeceği gerçeğinden hareketle, en geniş kitlelere ulaşmanın yanı sıra, dışımızdaki solun iyi niyetli, mücadeleci, devrimci inancı unsurlarına gitmek de önem vermemiz gerekmektedir.

Devrimci halk kurtuluş cephesi böyle çabaların sonucunda oluşacaktır.

Mücadelemiz eylemlerimiz, çatışma gelenegimiz halkta büyük bir etki ve saygınlık yaratmaktadır. Ortaya çıkan bu geniş potansiyelli harekete geçirecek olan biziz. Biz bütün bu kesimlere ulaşmadıkça, özellikle düzende gelişkin olan halka, sıradan insanlara gitmedikçe bu potansiyel atıl kalmakta, faşizmin baskısı ve değışik etmenlerle düşmekte, devrimci savagı akmamaktadır. Bizler kendimizden emin, enerjik ve silahlı bir halk hareketi olduğumuz halimizde, çalışarak kitesel etkisizliği görmeli, bunu mutlaka gidirmeliyiz.

Diğer çalışmalarda olduğu gibi kitle çalışmasında da insanlarımız kendilerini yukarıdan söylenenlerle sınırlanamamalı, atılacak adımlar üzerine kafa yormalı, yaratıcı ve üretken olmalıdır. Yaptığı çalışmaya kendisinden bir şeyler katmalı, üreteli yanı sıra, memur zihniyetli, edilgen kişi ve anlayışlar kitle mücadelesini geliştiremezler.

Bununla birlikte kitleyle ilgili tüm bilgileri, tüm olan biteni, gelişmeleri anında örgüte aktarmak, kendiliğindencilik izin vermemek gerekir. Genel politika ve taktiklerimizde herkesin kendisinden bir şeyler bulması, gelişmeleri, düşüncelerimizi, önerilerimizi düzenli olarak aktarmakla mümkündür. Öneriler dikkate alınıp değerlendirilecek, böylece "örgüt politikası kitlelerin içinde oluşur" ifadesi anlamını bulacaktır.

Kitle ilişkilerine büyük bir titizlikle yaklaşmalıyız. Mücadele içinde halkın çıkarlarına zarar vermemek ilkimizi korumalı, halk ilişkilerine hoyrat davranmamalı, verdiğimiz sözleri mutlaka yerine getirmeliyiz. Güven vermek; güç olmak ve dediğini yerine getirmekten geçer. Varlığımız, konuşmalarımız güven vermeli, pratik sorunlara çözüm getirmelidir.

Genel geçer soyut ajitasyon, hamasi bir üslup, biçimsel, popülist görüntüler değil, yaşamın içinden çözümler bulmalı, bunları insanlara benimsetebilmeliyiz.

Kitle çalışmaları ve örgütlenmemizde kolektivizme önem vermeliyiz. Bu bağlamında, kolektivizmin mücadeleye bütünsleşmeyi ve yaratıcı özelliği geliştirdiğini görürüz.

Örgütlenme olarak, milislerden grev ve toplu sözleşme komitelerine; emperyalist savagı hayır komitelerinden, grizu faaliyetleri ve katliamları protesto eden komitelere kadar pek çok zenginlik yaratılabilir.

tiabilmiştir.

Eylem biçimlerinde ise grev, boykot, işyeri işgallerinden kepenk, kontak kapıtmaya, ışık söndürme eylemlerinden su dirençlerine, cenaze, anma ve protesto gösterilerine, ana caddeleri kesip ateş yakmaya kadar, propaganda olarak ise dergi dağıtmadan, ev, işyeri ve kahve toplantılarından, kitlelerin genel ve özel taleplerini ifade eden onlarca-yüzlerce pankarta, dövizle vb. kadar yaratıcı bir gelenekle sahiptir. Ve elbette yenilerini de geliştirmelidir.

Bunların her biri yer ve zamanına göre düşmana karşı güçlü bir silahtır. Önemli olan silahı en etkin şekilde kullanabilmektir.

Kitle içinde erimek, legal ite ve illegaliteyi birleştirmek, ancak kiteselleşmeye sağlanabilir. Her yerde insanların, kitlenin içinde olması, yeni ilişkiler yaratmalıyız. Savagılarımızı faşist saldırılara karşı koruyacak olan ilişkiler ve kurumsallaşma, yeni başarılar için istihbarat ağı bizzat buradan sağlanacaktır. Şehir ve kır genitlamız savagı yaygınlaştırmak için ivedi olarak bu ilişkilere ihtiyaç duymaktadır. Silahlı savagı geliştikçe cephehin aslı gücü bugün kazandığımız kitle olacaktır. Yaşadığımız gerçekte, ölenlerin koşullarına baktığımızda, cepheyi oluşturacak kitlelerin başka bir yerden gelmeyeceği görüldü. DEVRİMCI SOL GÜÇLER, halk kurtuluş partisinin içindeki cephehin temel gücüdür.

Emperyalizme, faşizme karşı devrim safalarında mücadele etmek isteyen yurtsever, onurlu, dürist tüm insanları bu cepheye yer almaya çalışmalıyız. Savagı ve kitlelerin katılımı geliştiğince bu süreç partinin önderliğini yapabilir. Faşizmin kitlelere yönelik gözdeği politikalarının önüne geçmek, kitlelere güven vermek, bu doğrultuda politikalar üretmek gerektirir.

Evet, savagı artık dayatıyor, "zaman" kavramına daha fazla değeri vermi, tüm işleri zamanında yapmalıyız. Yapılmalı, gerçekleştirilen her iş, her faaliyet, her eylem gelişmemizi sağlar. Faşizmin önüne geçmek, kitlelere güven vermek, bu doğrultuda politikalar üretmek gerektirir.

Biz DEVRİMCI SOL olarak olgışıyle daha çetin çalışmalara, devrimci iş savagını derinleştirilmeye hazırlanmalıyız. Asil olan budur.

Bugün şehir merkezlerini kuşatmak olarak önümüze koyduğumuz hedef, şehirlerde ve kırsal bölgelerde halkın iradesinin güçlü olduğu, oligarşinin kolluk güçlerinin örküntü duyduğu stratejik bölgeleerin yaratılmasını dayatmıştır. Böyle bölgeler yaratmak ve savagı geliştirmek kitle çalışmasına daha sıkı sanılarak, yeni savagılar yetiştirilmesini gerektirir. Şehirlerde, kırsal stratejik üsler kurma ve cepheleşme hedefimiz bu hazırlıklara hız vermemizi dayatmış durumdur.

Milisler örgütlüyoruz ve milislerimiz eylemler gerçekleştiriyor. Silahlı savagının gelişimi için daha sayısız milise ihtiyacımız var. Çocuklardan gençlere, ihtiyarına, kadından erkeğine eli silah tutan tüm insanların katılımını sağlamak, başta korku duvarı olmak üzere emekçi halkın mücadeleye katılımı önündeki tüm engelleri yıkmak perspektifiyle kitle çalışmasına hız vermeliyiz.

Klasik kitle faaliyetle silahlı mücadeleyi halkın somut talepleri etrafında bütünlüklü, organik bir güç haline dönuştürmek ancak bu şekilde sağlanabilir. Silahlı kitle gizsi denilince yaşadığımız süreçte anlaşılması gereken budur.

İktidar kaybettiği halk desteğini arıyor

16 Kasım 1992 günü Malatya'da otobüs duraklarına, mahallelere ve halkın yoğun olarak bulunduğu yerlerde kuşmalar yapıldı. Devrimciler, yurtseverlere sempatinin yoğun olduğu ilde insanların gözleri alışık oldukları gibi devrimci ve yurtseverlerin imzalarını boşa nara aradı. Ama "bölgedeki huzurun güvencesi olan Mehmetçik'in de bir anası bir babası olduğunu hiç düşündün mü?" sözleriyle karşılaşıncı taşlanmaların hangi malum odalara ait olduğunu anlamakta gecikmedi.

Bir kooperatif vurgunu daha

Ülkemiz bir yanlışla hep "zedeler" ülkesi olmuş. Bankerzedeler, deprenzedeler, felaketzedeler ve en sonunda da baba ki ANAP hükümeti döneminde konut açılım kapatılması amacıyla başlatılan kooperatif hareketi ve her zaman ki gibi hüsrana uğrayan kooperatifzedeler. Kooperatiflerde vatandaşlar yine basının gündemindeydiler. '91 genel seçimlerinde Fatih Bölgesi'nden SHP milletvekili adayı olarak seçime giren Hasan Fehmi Özer'in

Kendi refahı, kendi çıkarım koymak için halkın bağrından çıkan Mehmetçik'i de karşısına çıkaran kontrgerillaya en iyi cevabı yine Malatya halkı verdi ve küfürler arasında kuşmalara-nı toplayıp yaktı. Bunca yıl devrimcilerin kullandığı yöntemleri kullanmaya kalkarak yüzüne gözüne bulaştıran kontrgerillanın, işin devrimcileri taklit etmekte bitemediğini, o dillerinden düşürmediklerini "halk desteğinin de" kimden yana olduğunu bilmesi gerekliydi.

İyi aramalar!..

Her gün birkaç devrimci örgüt "öçerten", o da yetmeyince "hürten" İstanbul polisi, buna rağmen "huzur ve güven ortamının bozulmaması" için hani harıl çalışıyor. Hökimglere, kamuoyu ve emniyete ait binalara kimseyi yaklaştırmayan hatta polise ait binalara yakın telefon kulübelerinin gece kullanılması yasaklayan polis İstanbul halkını "potansiyel" suçlu olarak gördüğü için arka arkasındaki "halk desteği"ne rağmen gece yolları kesip arama yapıyor ve şüphelendiklerini gözaltına alıyor.

Geçtiğimiz günlerde telsiz konuşmaları arasında bir polis şefi ekiblerine gece aramaları için talimat veriyordu: "Arkadaşlar çalışmaları boyunca en az yüz araç kontrol edecekler. Fakat bu talimat yanlış anlaşılıyor. Arkadaşlar yüz araç sayıp kontrol ettikten sonra bırakıyorlar. Yüz araçtan sonra da aramalara devam edilecek." İyi aramalar!

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: Türkiye, tarihinde hiç olmadığı kadar güçlüdür. Devlet hiçbir zaman bu meselelerin üzerine varamadığı şiddet ve kararlilikla varmıştır. (15 Ekim 1992, Tercüman)

Demirel: "Bir yıl içinde bölgede 600 vatandaşın hayatını kaybederken 800 asker ve polisimiz de şehit düştü. Bu böyle devam edemez, bunu hukuk içinde bitireceğiz." (24 Ekim 1992, Tercüman)

Ne kadar övünseniz az

Sultanahmet... Adliye binasının tam karşısındaki binanın damında intihara hazırlanan bir adam "Hani bu mu adalet" diye bas bas bağıyordu. Ödediği borcu yüzünden evine haciz gelmişti. Kendini binanın damından aşağı bıraktığında probleminin çözüleceğini düşünmüştü besbelli.

Aşağıda toplanan ve atlamasını beklemekten sıkılan "insanlar", hep birlikte tempo tutmaya başlıyorlar. "ATLAI ATLAI". Ve ona bağıryorlar, "Burada seni bekliyordun."

Medyalar artık övünebilirsiniz. Tüm satılık kalemler, insan ölümlerine üşümeyi insanlık ve meslek onurlarının üzerinde tutan polis muhabirleri övünebilirsiniz. Katliamlarıyla halk desteği sağlamadınız ama, "halk desteği" demagogiğinizle katilleri alkışlayarak, onlara her fırsatta bayrak sallayarak halkta "amigo kültürü" yaratmayı başardınız.

Daha önce de Boğaz köprüsünden atlatken "kurtardığı" birini, "intihar etme hakkı yalnızca siyasi şube ve karakollarda" vardır diye düşünerek döve döve ekip arabasına sokan ve "niye atlamadın" diye bağırın polisler, övünebilirsiniz.

Herkesin gömmesini sağlayan TV kanalları, sizler de övünebilirsiniz. Mesaj yerini buldu. Asker-polis cenazelerinde, futbol karşılaşmalarında Kurt halkı aleyhine atılan sloganlar ve ırkçı kampanyalarınızla kanıksattığınız "maç kültürü" ile intihara kalkışanlara "atla, atla" diye tempo tutulurken, atlamayı başaramayanlara "yuh" çekiliyor.

Devam edin iyi yoldasınız...

Kuzek Irakta siperden sipere atlayan MGK'nın gözüpek kalemleri ödülü çoktan hak etmişlerdi. Üst üste tanık olduğu cäsaret örnekleri karşısında gözleri yaşaran Genelkurmay Başkanı'ndan operasyon tamamlandığında "büyük bir yemek sözü alan satılık kalemler, bu "lütuf" karşısında nasıl teşekkür edeceklerini bilemediler. Ziyafeti çoktan hak etmişlerdi. Ama yine de protokoldeki en iyi yeri kapma telaşındaki "gazeteci Mehmetçikler" uşaklıkta birbirleriyle yarışıyorlar.

Her şeyin yazıldığı, çürümeye yüz tuttuğu ilişkiler, konuta yakınlığını övünç kaynağı yapan yağdanlıklar, gazeteciliği iş takibine, diş gezilere, keseyi doldurmaya alet edenler, ticari ilişkilerinin günlük seyrine göre yazan sorradan görmüş müteahhit, işadamları gazeteciler, bir gün önce yakınlığıyla övünüp can çider kuzu sırması iken, bir davete çağılmadığı için "abalya vuranlar...", burnunun ucunu görmemek için burnunu hep olmadık yerlere sokan suya sabunla dokunmayan fosiller... İşle yarışın oyuncuları, işle yarıştan manzaralar... Hele aralarında bir var ki, son kulvarda iyi bir koşu çıkarak attığı farkla protokoldeki en gözde yeri ve en büyük lokmayı hak ediyordu. Cümle aleme doğruluk, dürüstlük dersi verip karısının akademik unvanı için kapa kapa dolaşıp torpil ararken edindiği deneyim ve tecrübeleri büyüklüğünü bir kez daha gösteren Hürriyet gazetesinin hızlı kalemlerinden Emin Çölaşan, daha köklü,

Bir MGK yazarı: EMİN ÇÖLAŞAN

daha kalıcı bir işbirliği önerisiyle атада gerekcek diğer meslektaşlarına fark atıyor ve iç geçiriyordu.

Emin Çölaşan devleti iyi taniyordu. Ellerine silah tutuşturup cepheye sürdüğü yoksul çocukların, elleri ayakları kopmuş, artık kullanılmaz hale geldiklerinde nasıl tutup bir kenara atacaklarını ve bir daha da arayıp sormayacaklarını iyi biliyordu. Çalıştığı gazetede köprü altlarında sürünen savaş kahramanlarının, madalyasını satılığa çıkaran gazilerin onlarca kez haberi yayılmıştı bugüne dek. Mehmetçiklerin yarın öbür gün yine unutulup gitmelerine, yine sahipsiz kalmalarına gönlü ehlemeyen Çölaşan, soruyor: "Millet olarak buna hakkımız var mıdır?" Tabii ki hayır. Olsa olsa devletin yoksulları alıp silahlandırmaya, ardından da Kurt halkının üzerine salmaya hakkı vardır. Öldüğünde ya da işe yaramaz hale geldiklerinde ise kaldırıp atmaya. Bundan gayrisına kimsenin hakkı ve yetkisi yoktur. Ama millet olarak "o genocid, pırl pırl ana baba kuzu su vatan evlatlarını" kaderleriyle baş başa bırakmaya hakkımız olamazdı.

MGK ile birbirlerine nasıl destek olabileceklerini "dosta düşmana" bir kez daha göstererek bir kampanyanın başlama vuruşunu yapıyor. Ve ertesi gün gazetesi-nin 1. sayfasında 8 sütuna sürmüştür bir çağrı yer almaktadır: "Onlar Yalnız Değil. Tüm okurlarımızı Güneydoğu gazilerine destek kampanyasına katılmaya çağırıyoruz." Artık "vicdan" görevini yerine getirmenin huzur ve sükunu içinde mesleğinde çok ender yaşayacağı bir mutlulu-

ğün tadına vanyor!

"Utarmazlığın bu kadar olmaz." Çölaşan 5 Kasım 1992 tarihli köşe yazısına aynen böyle başlıyor. Daha önce de Güneydoğu'da savcının askerinin moralini bozacak yayın yapan bazı dergi ve gazeteleri "vatan hainliği" diye uyarmasına rağmen Şımkat 23. Jandarma Sınır Tuğay Komutanı Mete Sayar hakkında bu basın organlarında yer alan bazı aleyhte yazı ve haberler karşısında dehşete kapılıyor. Mete Sayar gibi Türk Silahlı Kuvvetlerinin "üstün başan madalyalı" kahramanını küçük düşüren yayınlar karşısında öfke ile karışık bir yağılık histerisine tutuluyor. Sayarı tanımazdı(!), yüzünü bile sadece televizyonda görmüştü. Ama ona sorarsanız diğer bütün silah arkadaşları gibi gerçek bir kahramandı(!) Neden mi? Dinleyelim:

"Yıllardan beri Şımkat'ta Tuğay Komutanlığı yapan ve kadrosuyla birlikte vatanın belli bir kesimini PKK'ya karşı savunan bir askerdir. Şimdi cepheededir. Askerin başında bizzat savaşmaktadır."

Yani bugün kim ki, Kürdistan'da sürdürülen CIA patentli kını savaşta komuta eden kan içicilere hakaret eder, onları küçük düşürürse "hain"dir, "satılık kalem"dir. Ama kim ki onlara methiyeler dize-rek kaleminden kan ve irin akıtır sa onun bütün benliğini "gazetecinin mutluluğu" kaplar. Çünkü o, vatan hainliğini devrimcilere, demokratlara, yurtseverlere bırakmış bir "gazeteci Mehmetçik'tir. Kendisi "Mehmetçik" olunca doğal olarak kalemini komutanı Mete Sayar'ın emrine sunmakta hiçbir "sakınca" görmeyecek-

tir. Kontrgerillanın propaganda karargahı gibi çalışan Hürriyet gazetesinin kalemsörü olduğu da düşünürse "vatan hainleri" Çölaşan'ın elinden daha çok çekerek demektir...

"Anlıyorsunuz ki, belli bir kesimde ahlak, namus, şeref, haysiyet gibi kavramlar asla kalmamış. Bütün bu çirkefi aile bireylerinle birlikte okumak zorundasınız. Köşe yazarlarını okuyorsunuz. Dürüst insanların yanında satılık kalemler, tüccar gazeteciler, uzaktan kumandayla yazı yazan liboslar takımı karşınızda."

Size katılmamak mümkün mü bay Çölaşan? Ve anlıyoruz ki belli bir kesimde ahlak, namus, şeref, haysiyet gibi kavramlar asla kalmamış. Ve köşe yazarlarını okuyoruz. Dürüst insanların yanında satılık kalemler, tüccar gazeteciler, uzaktan kumandayla yazı yazan liboslar takımı var karşınızda. Ne diyelim tufan dağılıncı mahlukat ortada kalır.

"Ben onlarla gurur duyuyorum"

Devrimci insanları sevmektir. Hem de bütün insanlardan uzak düştüğü anlarda bile sevmektir, insanı anlar, ona inanır ve onu dönüştürür. Devrimci kendisini ve gerçekleri halka sunduğu oranda, halk da devrimciyi anlar, kendi geçmişi daha yakından bilir. Bir türlü çözemediği sorunların çözülebileceğine inanır. Kendisiyle hesaplaşır; kendini devrimcinin yerine koyar. Artık devrimciyi sevmiştir; onu bağrına basar, yüreklerde ölümsüzleştirir.

Bu sözükler kendini dünyaya katmış bir sanatçının hayalleri değildir. Bu sözükler, bugün ülkemizin dört bir yanında yaşananlar küçük bir parçasıdır. Devrimciler ve halk; birbirlerini anlamaları ve buluşmaları; büyük bir hızla tamamlanan iki topluluk.

Bu anlamıya Malatya Gürkaynak Köyü civarında çatışarak şehit düşen Devrimci Sol gençlerini o yörenin halkına somak gerekir. Onları en iyi bağrına bastığı halk anlatacaktır. Onlar için yan yana düşecek güzel ve iyi tanımlayan sözükler, halkın onları anlatması kadar etkili, çarpıcı, sıcak ve içten olamayacaktır. Çünkü onlar, o güne kadar merak edip durdukları, başkalarının anlatımlarıyla tanımayla çalıştıkları insanları, devrimcileri tanıdılar. Ve gördükleri herkesi onları anlamaya başladılar.

Malatya Hançerli Köyü'nde yaşayan 42 yaşındaki bir köylü, gördüklerini herkesle seçince anlatıyordu:

"Kendim denemeyi, dünya ve Türkiye'de olanı biteni öğrenmek ve haberdar olmak için elimden gelen tüm ç-

anlatmaya. Saat epceye ilerlemişti. Bir insanın kafasında, aklında ne kadar söz kalırmış, şaşırımdı. Anlatılanların hepsi beni etkilemişti. Bu zaman zarfında saatte bir nöbet değişirdiler.

"Yemekten sonra 'Yusuf denen gahis söze katıldı. Yaklaşık bir saat konuştu. Sabaha karşı 3.30 civarı kalktılar. İsrar ettim kalmaları için, ama kalmadılar. Bana hiçbir yerde bu kadar oturmadıklarını, ancak benim somam üzerine bu kadar kaldıklarını açıkladılar. Ben de ne zaman geleceklemini sordum. 'Uğranız ama, istiyorsanız' dediler. Ben de içtenlikle 'tabii istiyorum' dedim ve bir hafta sonra tekrar geldiler. Sohbetler, konuşmalar yaptık. Bana, bu sefer daha sakin olduğumu söylediler. Ben de onlara tedirginliğimi anlattım. Gayet tabii' dediler.

"Ben inanyorum ki, onlar hangi eve giderlerse gitsinler, iki saat konuştuktan sonra, kendilerini kabul edecek insanları. Onlarla hepsi ki gecelik beraberliğim oldu, ama o insanlara doyanmadım. Hele Yusuf'un 'Amca bizi ancak ölü ele geçirebilirler, sağ ele geçmeyiz' sözü hata kulaklarımda. O kadar iyi insanları ki birbirinden farksızdılar. Birine Buluthan diyorlardı. Bir diğeri Ömer, bir de Faruk'tan vardı.

"Çatışarak şehit olduklarında bize verdikleri sözlerin doğruluğunu anladık. Karşımızda çalıştılar. Evimiz gitti. Evi togluyormuş gibi yapıp, onları seyrettik. Aslında seyretmek de istemedim, ama dayanamadım. Tüm yollar, tüm dağ özel tim ve komando askeri olmuştur. Beş kişiye karşı 500

"Onlarla hepsi iki gecelik beraberliğim oldu, ama o insanlara doyanmadım."

bayı harcamın yıllardır. Birçok kişiyle konuşum, sohbet ettim. Ama tüm samimiyetimin konuşuyorum. Ben Marta, bizim bölgede şehit düşen Devrimci Sol savaşçılarının beninle geçirdikleri saatleri unutamıyorum.

"Subat ayı, kar hafif hafif yağıyordu. Saat akşam 9 veya 10 civarı kapım tıkrırdandı. Kapıyı açmaya kendim kalktım. Yöremizin misafirperverliği gereği, 'buyrun' dedim. 'Amca bizim arkadaşlarınız da var' dediler. 'Onları da çağırın' dedim. Hepsisi geldi, biri dışarıda nöbete kaldı. Kendilerinin kim olduğunu sormaya başlamadan, hemen kendileri, 'Amca biz devrimciyiz, Devrimci Sol savaşçılarıyız' dediler. Sonra da 'Bu yörede bizden başka kimseye rastladınız mı?' diye sordular. Ben de 'Evet öğlüm rastladık, bir grup geldi' dedim. O gelenleri anlattım. 'Bir bir tüm evleri gezmişlerdi. Daha sonra yakalandılar. Nerde yemek yediyse, nerde kaldıysa, kimin evinde bir şey içtiyse, bir bir anlattım. Bizim bu yörede kadın kız kalmadı. 20 aleye yakın insanı gözaltına aldılar' dedim. Bu sözüm üzerine, içlerinde 'Ahmet denilen şahıs, başları

komando ve özel tim. Yetmezmiş gibi, helikopterle bombalayıp, taradılar. Saat 12'ye doğru silah sesleri sustu. Mağaraya konuklarından gremediler. Boş mağaraya en az 10 bomba binlerce mermi siktiktan sonra, köylüleri de yanlarına alarak girdiler. Sonra da bizlere eziyet ettiler.

"Askerin biri bana, 'Şu halimize bak' dedi. 'Nasıldır?' dedim. 'Onlar eğitimi insanlar' dedi. 'Bizdeki silah ve teçhizat onlarda olsaydı, bizi rahatlıkla yenerlerdi. Bizim bölük komutanımız teğmendir. Taşın arkasında mevzide olduğu halde ateş ettiler, onu vurdular. Kel biri vardı, bize hiç göz açtırmadı. Helikopter olmasa, çatışmaya çok sürdürürlerdi' dedi. O şahsını Yusuf olduğunu anladım. Sonradan öğrendim ki, Yusuf Serafetinmiş, Ahmet Sabitmiş, Bulut Tuncay, Ömer Hasan, Faruk da Mustafa Kemal İnan'mış. İnanın ben onlarla gurur duyuyorum."

Bu sözlerde güven var. Bu sözlerde inanç var. Bu sözlerde devrimcilerin tanınmanın kıvanca var. Onlar sözleriyle sözleriyle bir devrimciyi ki, ölümleriyle bile kazanıyorlar.

GÜN İZİ

EHF Samru GÜREL

Kaldırın başınızı kadehlerden

"İstanbul'un orta yeri sinema". Yaşı kemale ermiş sanatçılar anılarında, şiirlerinde geçmişle özlemle anar, bu sözü sık sık tekrarlarlar. Eskiden insanlar çok kültürlüymüşler! Fraklı giysili, kravatlı beyefendiler, süslü püslü hammefendiler akın akın operalara, sinemalara giderlermiş. Dönemin ünlülerini orada görürler, sohbet ederlermiş. Her yer bir sanat ortamıymış...

Osmanlı'dan kalan Batı hayranlığı ve peşi sıra taklitçiliğinin yarattığı ürünler dönemin sosyetesini şatafatlı salonlara çekmiş, fakat bu özlemle anılan günler, emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkileriyle başlayan ekonomik, siyasi ve kültürel bombardımanıyla gelişen ve bugün yaşadığımız kültürel yıkımı ve yozlaşmayı oluşturan etkenlerden başka bir şey değildi aslında.

Emperyalizm sömürü ağlarıyla birlikte en üste köşelere bile yavaş yavaş biçimini, çarpık kültürünü yayarken, bu çarpıklık sanatı ve ürünlerine de yansımış durumda. Faşizmin günümüzde artık devrimci sanatçıların katline kadar varan azgınlığı, ortaklıkta atı kuyruğu saçlarıyla dolayan, halka yabancılaşmış, her şeyi kabullenmiş, pısnık bir sanatçı tipini de yarattı. Gelişen devrimci mücadeleyle 12 Eylül politikalarının yarattığı, düşüncemeyen, sorgulamayan nisan tipi, devrimci kültüre yoğrulmuş yeni insana dönüştürken, sanat ortamını çaresizlik içinde kıvrıyor. Dönüşme ve üretimde emekçi yığınlarla yönetmek yerine, tersine bir uzaklaşma ve ülke gerçeklerine duyarsızlık hakim. İçine düştükleri ekonomik ve ruhsal bunalım şiirlerine, romanlarına, zar zor gerçekleştirdikleri filmlerine de yansımış durumda. Ortak noktalan bunahm ve bunun paylaşıldığı barlar.

Evet, artık İstanbul'un orta yeri bar. Gidışattan memnun olmayıp mutluluğu içkide arayanların, çareyi kadehlerin içinde bulmaya çalışanların doldurduğu barlar var artık İstanbul'da. Papirüs'üyle, Ece Barıyla, Yeşil Bar'la, Çiçek Pasajı'yla... Bunalım noktasında buluşan sanatçılar, toplumsal kurtuluş bireysel kurtuluşu indirmişlerdir. "Sen Türkülerini Söyle", "Ses", "Gizli Yüz", "Gece Yolculuğu", "Bütün Kapılar Kapalıydı", "Sis", "Seni Seviyorum Rosa" vs. gibi filmlerle, Yeni Türkü, Zulfü Livaneli, Cem Karaca, Timur Selçuk vb. gibi koşullar sanki değişmişcesine içi boş romantizme geçiş yapan, el öpen, kendini holdinglere sunup şatafatlı odalarda cücelenen müzikçilerle bunalımın doktrini yapılır.

'80 öncesi sokak tiyatrosunu "Devrim İçin Hareket Tiyatrosu"yla yaşama geçiren Ali Özgentürk, İşl Özgentürk "Seni Seviyorum Rosa" filmiyle içinde yaşanan hiçbir insanın ve insani değerlin bulunmadığı tipler ve olaylarla bir sevgi arayışını yansıtarlarken, Mehmet Ulusoy "Sevdalı Bulut" oyununu yönetirken "Sana Ulaşamıyorum Nazım" diye elzine iki yana açtıkları bunalımlarını ve çıkmazlarını sergiliyorlar. Atıf Yılmaz "Bütün Kapılar Kapalıydı" filmiyle kendi bunalımını filmdeki sıvası bir kişiliğe yükler ve en sonunda o insanı intihar ettirir. Zulfü Livaneli hala Nazım Hikmet'ten besteler yapar ama o şiirleri yorumlayışta eskiden olduğu gibi devrimci bir öz değil kendi çaresizliği ve bunalımı vardır. Oysa Nazım Hikmet "Saat 4 yoksun" şiirini yazarken o duygusallık içinde bütün yoğunluğuyla sosyalizme olan inancını yaşıyordu... bunalımı değil. Örnekler çoğaltılabilir.

Üstelik bu yapıtlar festivallerde, yarışmalarda ödüllendirilir, prim verilir. Kültürel yozlaşmanın ürünleri övgüyle anılır, değerlendirilir. Emekçi yığınlarla ne verildiği, içerikten yoksunluk önemli değildir. Karamsar bir ruh hali bir yapıta ne kadar iyi yansıtılırsa o yapıt o kadar yüceltilir, göklere çıkarılır. Yani en fazla bunalan en iyi sanatçıdır. O sanatçıları sorarsanız yaptıkları toplumsaldır, politiktir... Öyle derler. Ama nasıl bir toplumsallık? Öncelikle anlatılan bireydir. Sorunlu, karamsar, umutsuz. Bir türlü sorunuyla aşamaz. Derinlere inmeve çabışlar, toplumsal değer yargılaması bulurlar. Doğrudur, ama o değerleri oluşturan nedenlere bir türlü ulaşamaz. Geçmiş ve bugünü yüzeysel yaşayan sanatçıların yaşamlarında ve yapıtlarında ulaştıkları nokta en sonunda ya intiharlardır ya da perdede, bir dizede, bir romanın son sayfasında düşünen adam heykeline öykünür.

Düzen kabullenilip, özgürlük kavramı bireysel mutluluklarda arandığında bulunmuyor. Kaldı ki, bizim gibi baskıların ve yasaklamaların gün geçtikçe arttığı yeni-sömürge ülkelerde düzen, küçük burjuva aydın-sanatçılar tarafından ancak kalabalığı göttükçe artan barlarda kurtuluyor. Hayatlarında bir defa bile gitmedikleri gecekonduların çamurlu sokakları ayakbaşılarına buluşmamışken, madencinin kömür karası alintieri yumuşak suratlarına değmemişken, meydanlarda emekçilerin, devrim şehidi evlatlarının mezarları başında zafer işareti yapan ailelerin sloganlarını duymamış, hissetmemişken o barlarda içkili düşüncelerle ürettiği sanat ürünleri. Halkın mücadeleyle yarattığı değerlere sahiplenmek yerine, gerçeklere, tüm bir yaşama yabancılaşırlar. İnançsızlık, erdensizlik, dökellik, bireycilik, soyut ve halkın çıkarına olmayan idealler yüceltilir, teorileştirilir. Bohem yaşamlarının yönlendiriciliğiyle içinde bulundukları bunalım sanki sanatçılığın bir gereğiymiş gibi özendirilir. Toplumsal sorunlara duyarlılık ve bunu anlatma kaygısı yerine elitizm ön plandadır.

Evet, bunalımın temelinde inancaşsızlık vardır. Umutsuzluk vardır. İnsanlığın onurluyla yaşayacağı sömürsüz bir dünyanın özlemi, inancı yoktur bu kavramda. Bunalım çürümedir. Kapitalizmin çürümesidir. Korkuyla, baskıyla teslim alınan bu sanatçıların toplumsal sındırmanın, yönlendirmenin bilinciyle ya da bilincisiz bir aracedirler.

-Ve sanat eğer toplumsal gelişime bir katkıysa, ülke gerçekleri ve halk bu elzine yedeklenmiş, çürümüş sanatçıların çok ilerisinde ve onları ciddiye almıyor. Halk kendi sanatçısına sahip çıkar. Sorunlarına duyarlı, içlerinde yaşayan, kendisini geliştiren sanatçıyı geliştirir, acısını, sevincini, umudunu sunar onlara.

Açın gözlerinizi. Kaldırın başınızı kadehlerden. Kaynağınız burada... Hayatın, mücadelenin içinde. Yaşanan mücadele öylesine şiirsel, öylesine tutkulu, öylesine zenginlikler içeriyor ki, kurutulamaz bir kaynaktır o. Sevgi dolu, umut dolu ve bunalımsızdır.

yorum... yorum... yorum...

Emperyalizmin Lübnan'ı teslim alma planında gedik

ABD emperyalizminin "yeni dünya düzeni" dediği, kayıtsız şartsız egemenliğini yerleştirmek için her yola başvurduğu ama bir türlü yerleşemediği bölgelerin başında Ortadoğu geliyor.

Büyüklüğüne, güçlülüğüne toz kondurmuyor. Her istediğini elde edebileceğini ve yapabileceğini vazediyor. Ama hepsi o kadar.

Çekici gücünü yerleştirdi. Üsleri var ve sürekli güçlendiriyor. 6. filosunu Körfez'den hiç eksik etmiyor. İşbirlikçilere, taşeronlara, gerçek anlamda jandarmalara sahip. CIA türlü tezgahlar çeviriyor, milyarlarca dolar harcıyor.

BM'den karar çıkıp baskıyı artırdı. Ambargo ve abluka uyguladı. Kuzeyden 36. paraleli, güneyden 32. paraleli geçeneği Irak uçaklarına yasak etti. Iraklı yönetime muhalif bütün grupları bir araya getirdi ama Körfez savaşı mağlubu bir Saddam'ın hakkından gelemedi. Körfez savaşı "kahraman" Bush koltuğundan oldu. Saddam hala koltuğunda oturuyor. Halbuki, Bush Saddam'ın devrilmesini ne kadar da istiyordu. Ne yazık ki, siyasi ömrü vefa etmedi.

Bir değişimi ikı yapmayan işbirlikçileri de karışılama direnen, birleşmiş bir halk çıkana kadar yenilmezlikleriyle, güçlülükleriyle övünmekten kendilerini alamıyorlar. Ama karışılama dirençli bir halk çıktı mı yenilmezlik büyüleri bozuluyor. Şaşkına dönüyorlar. Yenilmez İsrail şimdi Güney Lübnan'da bir avuç halkla baş edemiyor.

İsrail 1982'de 30 bin askerle yüzlerce tankla Lübnan'ı işgal etti. Beyrut'un kapılarına dayandı. Günlere Beyrutlu bombalandı. Filistinli hareketlerin kurumeyni, savasçı gücünü Lübnan'dan çıkardı. Güney Lübnan'daki işbirlikçileri aracılığıyla tampon bölgeyi genişletti. Bölgeyi boşaltarak, halkı göç ettirecek tamamen kontrol altına almak için Güney Lübnan'ı hemen her gün uçaklarıyla bombaladı. Köyleri kuşatıp topa tuttu. Ama istediği sonucu alamadı.

1983'de "zafer" taklânı altında İsrail'e donenler, şimdi Lübnan'ı yeniden işgali tartışıyorlar. Yeniden başa dönüldü. "Barış" sloganıyla iktidarı olan Rabin, Lübnan halkıyla savaşa hazırlanıyor. İsrail 1982 öncesi duruma gelmiş olmanın ve Lübnan'dan tepesine yağdırılan Katyusaları ve gelen baskınları önleyememenin huzursuzluğu içindedir. Daha önce olsa, tereddütsüz geziye gider gibi tankları ve binlerce askeriyle Güney Lübnan'ı işgale giden İsrail şimdi kara kara düşünüyor. Sahipliğiyle ünlü Rabin açık ve kesin tavır belirleymiyor. İsrail'in Güney Lübnan'dan ağrı yamış ve dersini almıştı. İşgal yapsa, tampon bölgeyi genişletse de halkı teslim alamadıktan sonra sorunu çözemeyecektir. İsrail'in açmazı buradadır. Artık sorunu daha fazla teröre sarılarak da çözemeyecektir.

1983'te büyük bir hevesle Beyrut'a 6. filosuyla çıkarma yapan ABD, Vietnam savaşıdan sonra en çok kaybı verince alelacele geri çekilmek zorunda kalmıştı. Halklar birleşip her şeylerini ortaya koyup direnince, dünyanın en süper gücünün tekniği, 6. filusunun bir seferinde onlarca bomba yağdıran topları da fazla işe yaramıyor. İsrail, ABD askeri tekniğinin en son araçlarını kullanıyor ama Güney Lübnan'da batağa saplanmış durumdadır.

Nerede halklar birbirlerine düşmüş ve güçlerini birbirlerine karşı kullanıyorlarsa emperyalizmin kendisini orada daha güvenli, güçlü ve rahat hissediyor. Bugün Irak topraklarındaki işgalının gücü halkların bölünmüşlüğünden ve birbirine düşmüşlüğünden geliyor. Halkların birleştiği, direndiği ve savasçılığı yerde giderek emperyalizm kendisine yer bulamıyor.

Emperyalizm, işbirlikçileri ya da jandarmaları binlerce asker yönlüyor, halkların üzerine tanklarla yırıyor, bomba yağdırıyor ama savasçı ne kadar büyütürse kaybedişi o ölçüde hızlanıyor. Birleşen ve savasçı halkların karşısında emperyalizm ve işbirlikçilerin elinden başka bir şey gelmiyor.

Dün ABD emperyalizmini Beyrut'tan kovan Lübnan halkları, bugün Güney Lübnan'daki tampon bölgeyi dağıtmak için İsrail'i zorluyor. Emperyalizmin Suriye'yi devreye sokarak Lübnan'ı teslim alma planında Güney Lübnan'daki bir avuç halkın direnişî gedikler açıyor.

İngiltere'de maden işçileri direniyor

1992'de hükümetin İngiliz kömür işletmelerinde 31 maden ocağını kapatarak 30 bin maden işçisini sokaka atacağını açıklaması karşısında maden işçileri bir kez daha mücadele geleneklerine sarıldılar.

İster İngiltere gibi kapitalizmin beşiği olsun, isterse emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist bir yapıya sahip Türkiye gibi yeni-sömürge ülkeler olsun, özünde kapitalizmin yarattığı sorunlar ve sonuçları değişmiyor. İngiltere'de de Türkiye'de de sistemin krizinin ağırlığı altında emekçiler ezilme ve çalısılıyor ve böyle durumlarda emekçilerin karşılaştıkları ilk saldırı, işten atılmaya bürünüyor. Bugün iyice eskiyen kapitalizm, İngiltere'de kapitalizmin en bunalımlı ülkesi olarak sıvırtmış bulunuyor. Ve İngiltere yaklaşık 15 yıldır emekçi sınıflara açtıkları düşmanlık besleyen muhafazakar hükümetlerce yönetiliyor. Emekçi halkta düşmanlıkta Demir Leydi'nin yüzü iyice teşhir oluncu, yeni John Major aldı ama burjuvazinin politikası değişmedi. İşten çıkarmalar sürüyor. Maden işçileri ise yine burjuvazinin saldırısını en önde göğüsleme onurunu taşıyor.

İngiltere maden işçileri, en az hebsan için bir yehi Avkara yoluyla düşürecektir. Kader, elini bir güc yaratmış Zonguldak maden işçileri kadar, İngiliz burjuvazisinin başını ağrıtaacak aylar, hatta yıllar süren eylemlilikler yaratmayı başarmıştı. Sendika ağalığının, uzlaşmacılığın, ekonomik taleplerle yetinmelerin işi sınıfı açısından neredeyse kalesi olduğu İngiltere'de, maden işçileri emekçi sınıfların yüz akıdır. Uzlaşmacılığın batağını aşarak, yalnız bırakılmasına rağmen her türlü direnişle İngiliz burjuvazisinin ve hükümetlerinin karşısına dikilen İngiliz madencileri tüm emekçi sınıflara ve maden işçilerine önemli deneyler ve dersler sunuyor.

İngiltere gibi kapitalizmin beyinlerinden birinde de mücadeleciler bir işçi hareketinin yaratılabileceğini ve İngiltere'de işçi sınıfının burjuvaziyi sadece uzlaşmadığını da gösteriyor.

1926 Genel Grevi..

Madenciler En Önde

1926'da kömür patronları maden işçilerinin ücretlerini düşürmeye kalktılar. Bunun üzerine maden işçileri grev başlattılar. Madencilerin ve bunlara katılan diğer işçilerin isteğiyle genel grev uygulandı. Milyonlarca işçi ve emekçi buna katıldı. Ve bir anda İngiltere kapitalizmi, iktidarı tehdit eden önemli bir tehlikeyle karşı karşıya geldi. Her zaman olduğu gibi İngiliz burjuvazisi satın alma ve uzlaşmalar yoluyla genel grevi içten çöktürmeye girişti. Birçok kesimdeki işçileri tekrar işe döndürmeyi başardı. Maden işçileri

Önümüzdeki süreçte yeni direnişlere hazırlanan Zonguldak maden işçileri, İngiliz maden işçilerinin direniş geleneklerinden öğrenmelidir.

leriyse dönmeyi reddettiler. İşten atılmaya karşı direndiler ve yedi ay işbaşy yapmadılar. Fakat açık ve desteksiz kalmaları onları tekrardan ocaklara inmeye zorladı. Ama buna rağmen maden işçilerinin İngiltere'deki mücadelesinin öncülüğünü omuzlaması yıllarca sürdü. Nothingam bölgesinde direniş 1936'ya kadar devam etti. Bundan sonraki dönemde birçok kez maden işçileri, ücret talepleri ve işten atılmaları karşı grevler ve hükümetleri siyasi boyutta da zorlayarak eylemlilikler yarattılar.

1984-85 madenci grevinde 100.000 madenci 12 ay boyunca grevde kaldı. 4 Mart 84'te grev Yorkshire'de Carton Wood Colliery'deki ocaklarda başladı. Diğer madenciler de işten atılmaya karşı karşıya gelince bu mücadeleyle kahıldılar. Grev başlanıy işçilerin grevi diğer bölgelere yayılmasını önlemek için polis, maden bölgesindeki yolları kestti. Engelleri aşp yürüyün işçiler tutuklandı. Mayıs 1984'te polis 2689 madenci tutukladı. Aslında Türkiye oligarşisinin Zonguldak maden grevinde benzer saldırı taktiklerine başvurması şaşırtıcı gelmiyor. Burjuvalar, burjuvaların taktiklerinden kendileri için de ders alıyorlar, İngiliz burjuvazisinin direniş kırma, satın alma, uzlaşma gelenegi bütün ülkelerin burjuvalarını özendirir niteliktedir. Bunun için Özal İktidarı direnen Zonguldak maden işçilerine karşı "Demir Leydi'nin yolunu izledi. Onun için Mengen'e barikat kuruldu ve maden işçileri yalnızlaştırmaya çalışıldı. Zonguldak madencileri iktidarı değil, iktidarı hesaplamayı göze alamayan ve zorda kalmınca hükümetle uzlaşmayı seçen sendika barikatına takıldı. Yoksa destekler konusunda önemli bir güç yaratmıştı. Tüm Türkiye'yi Zonguldak'a çevirmeye başlamıştı.

İngiltere'de grevin ilk altı ayında birçok maden bölgesinde hiçbir madenci işe gitmedi. Buna karşı muhafazakar hükümet binlerce polisi madencilerin bölgesine gönderdi ve bir yandan uzlaşma ve satın alma yoluyla, diğer yandan grev kırıcılarıyla grevleri dağıtmaya çalıştı. Buna karşı direnen birçok işçi tutuklandı. Bir yıl süren grevde madenciler belki somut kazanımlar elde edemediler, yenildiler ama önemli mücadele deneyleri kazandılar. Madencilerin direniş tüm radikalliğine, kararlılığına, uzlaşmazlığı ve

barikati aşmasına rağmen diğer emekçi sınıfların desteğinden yalıttığı noktada zayıfladı ve yenildi. Bu bir yanıyla direnen bir emekçi sınıfın, desteksiz bırakıldığına nasıl direnir dirensin yenileceğini ortaya koyduğu gibi İngiliz burjuvazisinin saldırganlığını da gösteriyor. Grev bitiminde on bin madenci tutuklandı. Bazıları ciddi şekilde olmak üzere binlerce madenci yaralandı. Beş grevi öldürüldü. Ama mücadeleyi bir yıl boyunca sürdüren madencilere karşı, toplumda desteğe dönüşme de uluslararası planda büyük bir saygı oluştu. Direnme kararlılığı birçok ülkede işçi sınıfına örnek oldu. En önemlisi madencilerin hükümetle hiçbir şekilde uzlaşmaması ve ısrarla hakları için mücadele etmesiniyd.

Diğer yandan işçilerin direnişinin hükümeti sarıştı açık. Thatcher hükümetinin işçi düşmanı yüzünü açığa çıkardı. Bu grev devlete yedi milyon sterline mal oldu. Ve en önemlisi, embriyon halinde de kalsa işçilerin savunma gruplarıyla birlikte milis benzeri vurucu örgütler oluşturmasınıyd.

İşçilerin madencilerin destek-lerini kesilmesine rağmen uzlaşma maçı sendikacılık engeli aşmaları ve mücadele geleneklerini daha da ileri taşımalarından çıkacak çok ders var.

Kazanmak için direnmek gerek... Dayanışmak, yardımlaşmak gerek. Birlik destekte, destek sınıfın mücadelesini sahiplenebilmekte ifadesini buldu, İngiltere'deki maden işçilerinin birçok bedeli göze alarak aylar boyu süren direnişin yenilmesinde yardımlaşma ve dayanışmanın olmayışının rol oynadığı akıldan kanımlamalıdır. Dünyanın neresinde olursa olsun, emekçi sınıfların haklı direnişlerine destek olmalı, bu bilinci geliştirmeliyiz. Geleceğin enternasyonalizminin yaratılmasında bugünden yapılacakların önemli bir işlev göreceği unutulmamalıdır. Yarn direniş geçtiğimizde dünyanın çeşitli ülkelerinde emekçileri yanımızda görmek istiyorsak, bu bilinci ilk önce kendi ülkemizde yaratmalıyız. Bugün İngiltere'deki maden işçileri direniyor. Haklarını kazanmak için İngiliz burjuvazisinin sömürsüne karşı başkaldırıyor. Mücadele ediyor. Haklarını istiyor. Biz de bu direnişin yanında olmalıyız ki, yarı bir direniş çıkığımızda onlarınacak desteğini yanımızda bulabilelim...

Başarıya koşullanma devrimci görevlerimizi yerine getirmek için zorunlu koşuldur

"İç harekat" tehditleriniz de sökmeyecek

- Poxor köyünde toplantı yapan kaymakam ve yüzbaşı koruculara: "Gılgis, Sincik, Aşağı Seyhler köylerinden kimi öldürürseniz öldürün size bir şey olmayacak." güvencesini veriyor.
- Diyarbakır'da Birleşik Dağın'a ait bir kamyon ve devrimci-yurtsever gazeteleri satan Bulvar Büfe kontrgerilla tarafından yakılıyor.
- Dicle'ye bağlı Boğazköy'de tüm evler yakılarak talan ediliyor. Halk zorla göç ettirildi. Baskı, tehdit, terör günlerdir Hani'yi boğaltmak için sürdürülüyor.
- "Kahramanlar" Bismil'in Kazancı köyünde dünyaya gelmek üzere olan bir bebeği operasyon bitmediği gerekçesiyle hastaneye göndermiyorlar.
- Kürdistan'daki "olağan" hal budur. Genelkurmay'ın "iç harekat" dediği bunun yaygınlaştırılmasından başka bir şey değildir.

- Devrim uzun bir yoldur ve başarıya koşullanmak için davamıza inanç, özgüven ve devrimci mücadeleyle atıldığımız ilk günkü kadar heyecan gereklidir.
- Başarıya koşullanma, başarmak istenen davranın büyüklüğü ile yakından bağlantılıdır. Büyük idealleri olmayanlar, günlük yaşamın küçük meseleleri içinde boğulup giderler. Oysa devrimci, bütün bir toplumu değiştime iddiasındadır.
- Başarmak ve bu konuda kararlı olmak, politik olmayı da gerekli kılar. Yerine göre tavizsizlik, yerine göre kuralı bir esneklik hem sonucu elde etmek için, hem de aniden önümüze çıkan yeni engelleri aşmak için gereklidir.
- Devrimci savaş ve elde edilmesi gereken başarılar tüm bunların yanında moral olarak güçlü, dirençli, sinirleri sağlam insanlar olmamızı gerektiriyor.
- Unutulmamalıdır ki, başarılar kolay elde edilmiyor ve bir şeyler başarmak da yetmiyor; başarıları süreklileştirmek, başarıların kazanımlarını korumak da gerekiyor.
- Hiçbir şey mücadeleyle kazanılan bir mevzi-in, başarıyla tamamlanan bir görevin, başarıma azminin verdiği haz kadar güzel olamaz.

Küçükarmutlu'da halk düşmanlarına yer yok

- Menzir'in Küçükarmutlu'ya getirdiği "huzur" bu kez 6 yaşındaki Sevcan Yavuz'u katletti. Küçükarmutlu'da aylardır karakol olarak kullanılan Hacı Mehmet Şalgamcı İlköğretim Okulu'nun bahçesinde bir polis panzeri tarafından ezilerek öldürülen Sevcan, ilkokul birinci sınıfıydı.
- Aylardır Küçükarmutlu'da ilan edilmemiş bir sıkıyönetim uygulanıyor. Küçükarmutlu halkını sokakta gezemez hale getirmeye çalışıyorlar. On bin emekçinin karşısında bir işgal ordusundan farkı yok. Artık çocukların okesini duyuyorlar. "Katil Polis Okulumuzdan Defol!" Bir yandan terör uygulayıp, bir yandan yalanlarla kazanmayı umdukları halkın okesini duyuyorlar: "Devlet Terörüne Teslim Olmayacağız!" Umudunu devrimin adaletiyle büyüten bir halkı kazanamazlar.